Република Србија
ДРУГИ ОСНОВНИ СУД У БЕОГРАДУ
8 К.бр. 324/19
Дана: 23.02.2021. године
Б е о г р а д
ул. Савска бр. 17 а

У ИМЕ НАРОДА

ДРУГИ ОСНОВНИ СУД У БЕОГРАДУ и то судија Славко Жугић, као судија појединац, са записничарем Татјаном Таталовић, у кривичном поступку против окривљених Драгољуба Симоновића, због кривичног дела тешко дело против опште сигурности подстрекавањем из члана 288 став 1 у вези са чланом 278 став 1, у вези са чланом 34 КЗ-а, окривљеног Михаиловић Владимира због кривичног дела тешко дело против опште сигурности подстрекавањем из члана 288 став 1 у вези са чланом 278 став 1, у вези са чланом 34 КЗ-а и окривљеног Маринковић Александра, због кривичног дела тешко дело против опште сигурности из члана 288 став 1 у вези са чланом 278 став 1 КЗ-а, одлучујући о оптужном предлогу Другог ОЈТ-а у Београду Кт.бр. 5425/18 од 18.03.2019. године, измењеног актом Другог ОЈТ-а у Београду Кт.бр. 5425/18 од 26.10.2020. године, на главном претресу одржаном дана 11.02.2021. године, у присуству заменика Другог ОЈТ-а у Београду Предрага Миловановић, окривљеног Драгољуба Симоновића, браниоце окривљеног Драгољуба Симоновића, адвоката Ивице Вуковића и Виктора Гостиљца, окривљеног Михаиловић Владимира и браниоца окривљеног Владимира Михаиловића, адвоката Александре Златић, браниоца окривљеног Александра Маринковића, адвоката Николе Михајловића, оштећених Милана Јовановића и Јеле Дељанин и пуномоћника оштећених адвоката Ане Матић, донео је, а дана 23.02.2021. године јавно објавио следећу:

П Р Е С У Д У

ОКРИВЉЕНИ ДРАГОЉУБ СИМОНОВИЋ, [redacted]

ОКРИВЉЕНИ ВЛАДИМИР МИХАИЛОВИЋ, [redacted]

ОКРИВЉЕНИ АЛЕКСАНДАР МАРИНКОВИЋ, [redacted]

К Р И В И С У

Што су:

ОКРИВЉЕНИ ДРАГОЉУБ СИМОНОВИЋ, крајем септембра или почетком октобра месеца 2018. године, у ресторану "Мировица", који се налази у Београду – Болеч, у стању урачунљивости, свестан свога делал и да је исто забрањено, чије извршење је хтео, са умишљајем подстрекао окривљеног Михаиловић Владимира, да као саучесник изврши кривично дело изазивање опште опасности, на тај начин што је у једном тренутку током прославе у наведеном ресторану повео разговор са окривљеним Михаиловић Владимиром и од њега, као лица од поверења, затражио помоћ – услугу да пронађе неко лице које би ради опомене запалило аутомобил марке Мерцедес А класе, сиве боје, објаснивши да се то возило налази у гаражи која се налази до улице Гробљанска бр. 21 у Врчину, не наводећи име лица чији аутомобил треба запалити али наводећи да са тим лицем има сукоб и проблем јер је то лице преко интернет портала "Жиг инфо" јавно истраживао његов рад на позицији председника ГО Гроцка, рекавши му да ће му за ту услугу дати новац по обављеном послу, када се ситуација смири, при чему је окривљени Михаиловић био свестан друштвеног положаја и позиције коју има окривљени Симоновић, рачунао је са тим да он њему нешто може помоћи и да од његовог утицаја зависи посао његове супруге која ради у ГО Гроцка, чиме је створио одлуку код окривљеног Михаиловића да пристане да му пружи помоћ и да у својству посредног подстрекача изврши означено кривично дело, па је након тога, подстрекнут на описани начин,

ОКРИВЉЕНИ МИХАИЛОВИЋ ВЛАДИМИР, почетком децембра месеца 2018. године, у Врчину, испред куће окривљеног Новаковић Игора, која се налази у [redacted] у стању урачунљивости, свестан свога дела и да је исто забрањено, чије извршење је хтео, са умишљајем подстрекао Новаковић Игора да као саучесник изврши кривично дело изазивање опште опасности, на тај начин што се у означено време и на означеном месту окривљени Михаиловић Владимир нашао са окривљеним Новаковић Игором и том приликом окривљеном Новаковић Игору предочио да за њега има посао и да му је потребна његова услуга да му пронађе "човека о поверења" који би запалио аутомобил који се налази у кући 200 метара удаљене од његове, што је код окривљеног Новаковић Игора, због њиховог познаничког односа створило одлуку да он након њиховог поверљивог разговора пронађе лице за обављање наведеног посла па је у те сврхе ангажовао окривљеног Александра Маринковића, који је за ту услугу од окривљеног Новаковић Игора затражио новац, који захтев је окривљени Новаковић Игор, после пар дана пренео окривљеном Михаиловић Владимиру, саопштивши му да је пронашао лице које је спремно да запали аутомобил и које за ту услугу тражи новац, на

шта је окривљени Михаиловић пристао обзиром да је њему окривљени Симоновић обећао за ту услугу дати новац, па је након тога подстрекнут на напред описани начин,

ОКРИВЉЕНИ НОВАКОВИЋ ИГОР, у односу на кога је кривични поступак раздвојен, 05. Или 06. децембра 2018. године, испред његове куће у Врчину, у стању урачунљивости, свестан свога дела и да је исто забрањено, чије извршење је хтео, са умишљајем пострекао окривљеног Маринковић Александра, да изврши кривично дело изазивање опште опасности, на тај начин што је разговарао са окривљеним Маринковић Александром и питао га да ли је заинтересован да му он отпише дуг, који има према њему, уколико обави неки посао за њега, па пошто је то окривљеном Маринковићу била примамљива понуда, пристао је на то да чује о чему се ради, те му је окривљени Новаковић Игор рекао да је потребно да запали један Мерцедес А класе, сиве боје, који се налази у гаражи детаљно му објаснивши локацију на којој се налази тај аутомобил што је окривљеном Маринковићу било лако одредити јер живи у Врчину, и тиме створио одлуку код њега да изврши наведено кривично дело јер му је окривљени Новаковић рекао да ће га поред отписа дуга, по обављеном послу, частити са још новца, па је након тога, подстрекнут на описани начин

ОКРИВЉЕНИ МАРИНКОВИЋ АЛЕКСАНДАР, коме је суђено у одсуству, дана 12.12.2018. године око 03,20 часова у Врчину, ГО Гроцка, у ул. Гробљанска број 21, у стању урачунљивости, свестан свога дела и да је исто забрањено, чије је извршење хтео, са осуђеном Шијачки Цветковић Бојаном, у односу на коју је поступак правоснажно окончан, опште опасном радњом изазивао опасност по имовину већег обима, тако што га је осуђена Бојана Шијачки Цветковић возилом марке „Цитроен“, модел Xsara, црвено-тамне металик боје, рег. ознака ZR 098-XL, довезла до близине места догађаја, те је он изашао из возила са ранцем у руци у коме су се налазили цигла и флаша са бензином – Молотовљев коктел, упућујући се ка гаражи међусобно спојеној са кућом оштећеног Јовановић Милана у којој се налазило паркирано путничко моторно возило марке „Мерцедес А 170“, сиве боје, и то на начин да је доласком до исте узео циглу из ранца и циглом разбио прозор улазних врата гараже, уједно је из ранца извадио стаклену флашу запремине од једног литра у коју је претходно био сипао моторни бензин, где је преко грлића флаше ставио крпу коју је пре тога полио тим бензином, затим је преко крпе и грлића флаше ставио чеп од флаше, да би потом крпу запалио отвореним пламеном упаљача, услед чега се пламен распламасао, па је такву флашу убацио у унутрашњост предњег дела гараже ближе улазу у пределу задњег дела наведеног возила, по чијем поду се пролио бензин који је поспешивач горења и чија испарења су у контакту са отвореним пламеном створеним паљењем и горењем крпе разбуктала пожар који је најпре захватио унутрашњост гараже и аутомобил који се налазио у гаражи, затим су се пламен и врели продукти сагоревања, чији је производ сагоревања смртно опасан гас угљен моноксид, неконтролисано раширили из гараже на повезани стамбени објекат у наставку гараже, захватајући приземни део и спратни део објекта,када су се у истом налазили оштећени Јовановић Милан, који је спавао и оштећена Јела Дељанин, коју су у раним јутарњим часовима пробудили звуци пуцња, ломљаве стакла и шиштања, где је она устала и видела да је дошло до избијања пожара, након чега је одјурила да пробуди свог супруга који је почео да се гуши од нагутаног дима и чада око себе, па су они успели да се избаве од пламена који је на и у стамбеном објекту и гаражи уз објекат, те покућству оштећених причинио имовинску штету у износу који прелази износ од 4.000.000,00 динара, при чему су сви окривљени били свесни да својим радњама могу проузроковати теже дело, али су олако држали да до тога неће доћи или да ће то моћи спречити, па је до наступања имовинске штете великих размера у износу преко 4.000.000,00 динара динара ипак

дошло, док се у међувремену окривљени Маринковић удаљио са лица места до кола у којима га је чекала осуђена, те су се заједно удаљили са места догађаја,

- *чиме је окривљени Драгољуб Симоновић као саучесник извршио кривично дело Тешка дела против опште сигурности подстрекавањем из члана 288. став 1. у вези са чланом 278 ставом 1. КЗ, у вези члана 34 КЗ, окривљени Владимир Михаиловић као саучесник извршио кривично дело Тешко дело против опште сигурности подстрекавањем из члана 288. став 1. у вези са чланом 278 ставом 1. КЗ, у вези члана 34 КЗ и окривљени Маринковић Александар извршио кривично дело Тешко дело против опште сигурности из члана 288. став 1. у вези са чланом 278 ставом 1. КЗ.*

Применом напред наведеног законског прописа и одредби из члана 4, 42, 45 и 54 Кривичног законика и одредбе из члана 424 ЗКП-а, суд;

ОКРИВЉЕНОГ СИМОНОВИЋ ДРАГОЉУБА

ОСУЂУЈЕ
на казну затвора у трајању од 4 (четири) године и 3 (три) месеца

Применом одредбе из члана 63 Кривичног законика окривљеном се у казну затвора урачуна време проведено у притвору по решењу Дежурног судије за претходни поступак Другог основног суда у Београду Кпп.Д.бр. 12/19 од 27.01.2019. године, који му се рачуна од 25.01.2019. године, па до 07.03.2019. године, када му је притвор укинут.

ОКРИВЉЕНОГ МИХАИЛОВИЋ ВЛАДИМИРА

ОСУЂУЈЕ
на казну затвора у трајању од 4 (четири) године

Применом одредбе из члана 63 Кривичног законика окривљеном се у казну затвора урачуна време проведено у притвору по решењу Дежурног судије за претходни поступак Другог основног суда у Београду Кпп.Д.бр. 11/19 од 24.01.2019. године, који му се рачуна од 24.01.2019. године, када је лишен слободе па до 20.02.2019. године, када му је притвор укинут.

ОКРИВЉЕНОГ МАРИНКОВИЋ АЛЕКСАНДРА

ОСУЂУЈЕ
на казну затвора у трајању од 4 (четири) године И 3 (три) месеца

Применом одредбе из члана 258 став 4 ЗКП-а оштећени Јовановић Милан и оштећена Јела Дељанин се ради остваривања постављеног имовинско правног захтева упућују на парницу.

Применом одредбе из члана 262 став 2 ЗКП-а суд одређује да трошкови овог кривичног поступка падају на терет окривљених Симоновић Драгољуба, Михаиловић Владимира и Маринковић Александра.

О висини трошкова кривичног поступка суд ће одлучити накнадно посебним решењем.

О б р а з л о ж е њ е

Оптужним предлогом Другог ОЈТ-а у Београду Кт.бр. 5425/18 од 18.03.2019. године, измењеног актом Другог ОЈТ-а у Београду Кт.бр. 5425/18 од 26.10.2020. године окривљеном Драгољубу Симоновићу, стављено је на терет извршење кривичног дела Тешко дело против опште сигурности подстрекавањем из члана 288 став 1 у вези са чланом 278 став 1, у вези са чланом 34 КЗ-а, окривљеном Михаиловић Владимиу је стављено на терет извршење кривичног дела Тешко дело против опште сигурности подстрекавањем из члана 288 став 1 у вези са чланом 278 став 1, у вези са чланом 34 КЗ-а и окривљеног Маринковић Александру, стављено је на терет извршење кривичног дела Тешко дело против опште сигурности из члана 288 став 1 у вези са чланом 278 став 1 КЗ-а. Према наводима предметног оптужног акта окривљени Драгољуб Симоновић, Владимир Михаиловић и Александар Маринковић су предметно кривично дело извршили у свему у време, на месту и на начин описан у изреци ове пресуде. У завршној речи на главном претресу одржаном дана 11.02.2021. године заменик Другог ОЈТ-а у Београду је навео: "Своју завршну реч бих почео цитарањем одредбе нашег највишег правног акта – Устава Републике Србије, који чланом 46 јемчи слободу мишљења и изражавања, као и слободу да се говором, писањем, сликом или на други начин траже, примају и шире обавештења и идеје. Наиме, нисам без разлога овако желео да започнем своју завршну реч, као што није без потицаја било то што сам у изреку свог оптужног акта и то на самом почетку, уткао да је оштећени Милан Јовановић новинар, који се у оквиру интернет портала "Жиг инфо" бавио истраживачким новинарством, јавно истражујући рад оптуженог Драгољуба Симоновића на позицији председника ГО Гроцка. Управо ме је напред наведена одредба Устава навела да то доказујем као чињеницу да је оштећени новинар, иако сам био свестан да та околност, не представља битно обележје бића кривичног дела које сам оптуженима ставио на терет. Но, без обзира на то, као и чињеницу да је одбрана управо покушавала да оспори да је Милан Јовановић новинар, нимало не жалим што сам то урадио и што је можда предмет расправљања током целог једног главног претреса била утврђивање ове чињенице. Указаћу суду да је одбрана у уводном излагању оспоравала чињеницу да је оштећени новинар, предлажући да се прибави податак да ли је портал „Жиг инфо" регистрован или није, као и да је оптужени Драгољуб Симоновић у својој одбрани, са омаловажавањем говорио о оштећеном, оспоравајући да је он новинар и са ниподаштавањем говорио о порталу „Жиг инфо". У том смислу, разумем овај невешти покушај одбране да се прикрије суштина, а то је да првооптужени имао вишегодишњи проблем са оштећеним, искључиво због текстова које је он објављивао на порталу „Жиг инфо", а који у најмању руку нису били афирмативни по првооптуженог. С друге стране, не бих волео да је ово последица незнања или непостојања свести о томе, шта чини срж појмова „новинар" и „бављење истраживачким новинарством" у сваком демократском друштву. Оштећени је новинар и сматрам да је суд место одакле мора да се пошаље порука сваком грађанину наше земље, да може да игра активну улогу у друштву и партиципира у процесу прикупљања, анализирања и ширења вести и информација, те да је идеја грађанског новинарства да људи, без професионалне новинарске обуке, могу да користе алате модерне технологије и глобалне дистрибуције интернета, како би допринели јавном дискурсу, те да је то дубоко у духу нашег Устава. Могу слободно рећи да ме је господин Милан Јовановић, који сигурно није пионир грађанског новинарства у Србији, посебно надахнуо да га у диспозитив свог оптужног акта ословим као новинара, јер је као храбар човек, познијег животног доба,

пружио пример нама младима, одлучивши да се бори оштрим пером и прпошном речју за своју истину и правду, пишући критичке новинарске текстове против једног локалног функционера на челу градске општине, за кога је кроз истраживачки рад изналазио бројне нелогичности и неправилности у раду, желећи да укаже, најпре својим најближим сугрђанима, а потом и широј јавности, на то да се не може располагати јавним добрима, на начин на који то годинама уназад радио првооптужени. Слободарски дух и борба господина Милана Јовановића ме је подсетила на једну реченицу из романа "Тврђава", нашег књижевника *Меше Селимовића, који је написао да човек постаје слободан својом одлуком, отпором и непристајањем.* Управо тако, непристајањем да прихвати нешто, што се косило са његовим уверењима као човека, он се определио да кроз новинарски рад обавести јавност о стварима које се дешавају у општини Гроцка, где је изабрао тај начин да пружи отпор лицу, које је познато у друштву као јавна личност и страначки политичар, а кога је управо оптужени Владимир Михаиловић, у својој одбрани описао као изузетно утицајног и моћног човека. Својим племенитим деловањем Милан Јовановић ме је подсетио и на једну Орвелову реченицу који је негде у својим текстовима написао, да ако слобода ишта значи, она означава право да се људима каже оно што не желе да чују. Ту долазим до саме суштине онога због чега оптужени Драгољуб Симоновић седи данас, са другим својим саучесницима у овој судници. Оптуженом Симоновићу се није допадало истраживање и писање једног новинара (овде оштећеног Милана Јовановића), које је публиковао локални медији и зато долази до њиховог вишегодишњег сукоба, чије постојање нису оспорили ни они сами у својим исказима, што је био основни мотив код првооптуженог да користећи свој несумњиви утицај и друштвену моћ, нађе себи блиског човека од поверења и то полицијског службеника, који је тада радио у једној од елитних јединици у оквиру МУП РС – оптуженог Владимира Михаиловића, како би он пронашао неко лице од поверења да се у виду опомене запали аутомобил оштећеног марке „Мерцедес" А класе, сиве боје, који је био паркиран у гаражи која се налази до Улице Гробљанске број 21. На крају је само пуком срећом једног залуталог метка, који је остао у гаражи и који се активирао услед пожара, избегнута трагедија, јер је прасак пробудио оштећену Јелу Дељанин која је остала прибрана у ситауцији када је пожар кренуо да захвата читав њихов дом, па је из тог ковитлаца угљен моноксида који је са собом носио смрт, успела да спаси свој живот и живот свог супруга Милана Јовановића. Желим још једном на глас да изговорим име Јеле Дељанин, име које је по мојој процени незаслужено мало пута спомињано током овог поступка, јер је теза одбране била оспоравање господина Милана Јовановића, но моја обавеза је да подсетим овај суд да је и она оштећена у кривичноправном смислу, али заправо и велики херој, јер су искључиво њеном заслугом и она и њен супруг успели на време да напусте кућу која је већ почела да гори. Нажалост, последице њеног одважног чина су и даље присутне, виде се у њеним очима које би могле исплакати реку суза на сваком главном претресу на коме је била присутна, а суд располаже и њеном медицинском документацијом из које је видљиво да она и даље проживљава постраумтски стрес који је оставио дубоког трага на њено психичко стање. Убеђен сам да јој само правична пресуда овога суда може донети тај дуго чекани спокој и бити мелем њеној рањеној души који ће јој вратити миран сан. У својој завршној речи налазим за сходно да се у контексту овог поступка, у вези конкретног кривично правног догађаја, осврнем и на положај медија и статус новинара и медијских радника у нашој земљи. Ово питање је врло актуелно у нашем друштву, чак су и наши највиши представници извршне власти показали заинтересованост за ту тему отварајући је пред међународним форумима. Овде имам потребу да кажем и да подсетим присутне на извештај Заштитника грађана од 15. марта 2020. године, за претходну 2019. годину у коме се у одељку, који је насловљен као "Слобода изражавања", наводи да су медијски радници у Србији угрожени увредљивим и ниподаштавајућим односом,

директним претњама и физичким притисцима учесника јавног простора, али и лошим финансијским положајем. Даље се у извештају констатује да су такву оцену стања у области медија у Србији потврдили и међународни извештаји. Европска комисија је у свом шестомесечном извештају, објављеном у новембру 2019. године, навела да Србија мора да унапреди слободу изражавања, јер забрињавају случајеви претњи, застрашивања и насиља над новинарима, као и политички и економски утицаји на медије. Надаље се у годишњем извештају износе подаци новинарских удружења за претходну годину о броју напада на новинаре, па је тако Независно удружење новинара Србије (НУНС) у својој бази евидентирало 119 напада на новинаре, међу којима је највише било притисака, чак 80. Удружење новинара Србије (УНС) је у бази за 2019. годину забележило 90 случајева у којима су се новинари и медијски радници жалили удружењу на нападе, притиске и претње. То удружење је оценило и да је број напада и притисака на новинаре у 2019. години у порасту у односу на претходне две године. У међународним актима, тачније у Акционом плану Уједињених нација за безбедност новинара посебно је апострофирано питање некажњивости и заштите новинара, где се категорички истиче да она не треба бити ограничена само на оне који су формално признати као новинари, већ треба обухватати и друге, укључујући медијске раднике из заједнице и грађане новинаре, као и друге који користе нове медије као средство за досезање публике. Читајући судску праксу Европског суда за људска права која се односи на слободу изражавања гарантовану чланом 10. Европске конвенције о људским правима и основним слободама, и то пресуде Tarasasag a Szabadsagjogokert против Мађарске из 2009. године, Иницијатива младих за људска права против Србије из 2013. године и Animal Defendere International против Уједињеног краљевства такође из 2013. године, видљив је изузетан допринос тога суда, који је кроз напред наведене одлуке истакао снажан интерес једног демократског друштва да медији и новинари врше своју виталну улогу као контролора власти. Зато се надам да ће пресуда овог суда, за коју плединрам да ће бити осуђујућа, послужити као светионик друштву како се морамо односити према новинарима, будући да без слободе изражавања, а посебно слободе штампе, информисано, активно и ангажовано грађанство је немогуће. Сада бих у својој завршној речи прешао на оцену доказа изведених на главном претресу, те указао суду на закључке о чињеницама важним за одлуку. Заправо, судија желим да Вам кажем шта се овде догодило. Када се сагледа чињенична и доказна грађа, коју је тужилаштво презентовало у оптужном акт, више је него јасно да је читав случај добро осмишљена конспирација. Искључиво правно гледано, овај кривични догађај је изгледао тако да је лице А – оптужени Драгољуб Симоновић са умишљајем подстрекао лице Б – оптуженог Владимира Михаиловића, па је подстрекнуто лице Б, са умишљајем подстрекло лице Ц – оптуженог Игора Новаковића, па је подстрекнуто лице Ц, са умишљајем подстрекло лице Д – оптуженог Александра Маринковића, па је подстрекнуто лице Д пронашло лице Е – правоснажно осуђену Бојану Шијачки Цветковић, која је са умишљајем помогла лицу Д да изврши кривично дело које им је стављено на терет. Зашто је деловање саоптужених било конспиративно? Зато што је природа односа саоптужених у том конспиративном ланцу била таква да је између њих владало чврсто поверење. Само кроз такав карактер односа је порука која је преношена и учвршћивана од карике до карике у ланцу, могла опстати како би на крају циљ био остварен. Порука која је преношена до извршиоца је била јасна, недвосмислена и конкретно се односила на чињеницу паљења аутомобила који се налазио паркиран у гаражи са навођењем адресе где се тај ауто налазио. Она се консеквентно протеже кроз одбране саоптужених у кривичном поступку, њу је осмислио оптужени Драгољуб Симоновић, индоктринирајући остале саоптужене у свом науму. Тужилаштво је из одбране оптуженог Владимира Михаиловића, коју је он дао у истражном поступку, недвојбено утврдила да је оптужени Драгољуб Симоновић од њега затражио помоћ и

услугу да пронађе неко лице од поверења, како би у виду опомене запалило аутомобил оштећеног, предочавајући окривљеном Владимиру Михаиловићу чињеницу да са оштећеним има проблем и сукоб, објашњавајући му да је потребно да се запали аутомобил марке „Мерцедес“ А класе, сиве боје, који је паркиран у гаражи која се налази до Улице Гробљанске број 21, рекавши му да ће му за ту услугу дати новац. Овај низ наставио је оптужени Владимир Михаиловић, преко оптуженог Игора Новаковића, који је то пренео оптуженом Александру Маринковићу. Одбране оптужених Михаиловића, Новаковића и Маринковића, које су дали у истражном поступку, су врло конзистентне у том делу, приде посебно истичем да су и окривљени Владимир Михаиловић и окривљени Игор Новаковић, у потпуности остали доследни својим одбранама, након што су позвани у тужилаштво да се изјасне о томе због чега један другог терете. Управо на основу њихових уверљивих одбрана, које обилују детаљима догађаја и које прати унутрашња доследност у казивању, међусобна чињенична повезаност и хронологија дешавања, оптужба је успела да до краја реконструише шта се догодило критичном приликом и ко је какву улогу имао у овом саучесничком подухвату. Ради свестране анализе доказа који су изведени на главном претресу, морам се осврнути на чињеницу да су оптужени Владимир Михаиловић и Игор Новаковић изменили своје одбране на главном претресу, али сам мишљења да су они своје одбране променили како би избегли кривично правну одговорност за своја дела, обзиром на казне које је затражило тужилаштво. Ипак, учинили су то посве неубедљиво, гледајући да до краја релативизују своју ролу у овом кривично правном догађају, приде штитећи првооптужног од оптужбе и банализујући његову улогу. Мој утисак са главног претреса на коме су оптужени Владимир Михаиловић и оптужени Игор Новаковић износили своју одбрану је да су се невешто усагласили око тога да је идеја била да се оштети, а не запали аутомобил оштећеног, с тим да са тим није био упознат првооптужени. Мотив апологезе оптуженог Драгољуба Симоновића од стране Владимира Михаиловића и оптуженог Игора Новаковића, треба тражити у протеку времена од момента подношења оптужбе до давања њихових измењених одбрана, те комшијским односима и односу поверења који је очигледно био поново успостављен, након што су оптужени изашли из притвора, при чему ни у овом моменту не треба заборавити на друштвени утицај, који још увек има оптужени Драгољуб Симоновић. Указао бих на евидентну манипулацију оптуженог Игора Новаковића на главном претресу, који је мењањем исказа устврдио да је под притиском неименованих припадника полиције теретио Симоновића у истражном поступку, јер су према његовим речима „они то од њега тражили“, што је супротно логици и ономе што се збило, будући да он није дао одбрану у службеним просторијама МУП РС, већ преда мном као поступајућим тужиоцем, у присуству његовог именованог браниоца уз сва предочавања права која има у поступку, између осталих и да се може бранити ћутањем, а када је несумњиво могао и да укаже ко је од њега тражио да призна нешто, што наводно није тачно. Апсурдност промењеног исказа огледа се и у томе што је тек после давања његовог исказа ухапшен оптужени Владимир Михаиловић, који је накнадно дао исказ, а којим је потврдио и учврстио веродостојност Новаковићевог исказа, обзиром да га је допунио и учинио сагласним у погледу битних чињеница. Одбрана оптуженог Игора Новаковића, у фази главног претреса обилује нелогичностима, где бих ја напред наведеном, придодао још и то да он наводи да су му непознати инпектори МУП РС тражили да мени, као поступајућем тужиоцу, каже пар ствари како би био пуштен да се брани са слободе, те да сам ја имао папир са питањима која сам му ишчитавао, а на која је он одговарао. Супротно томе говоре чињенице које су видљиве на записнику Другог ОЈТ – а у Београду КТ бр. 5425/18 од 24.01.2019. године из кога се види да је он дао један интегралан исказ који је започео са кајањем, те да је одговарао на свега моја три питања и једно питање браниоца која су искључиво била постављена у функцији појашњења

исказа који је неометано давао. Такође, срачунатост на избегавање кривичне одговорности оптуженог Игора Новаковића види се у његовом извртању одбране на главном претресу, у делу где он наводи како је од њега од тражено да призна да је организатор дела Драгољуб Симоновић и да је он, заједно са њим и Михаиловићем седео у неком кафићу, те да су сви они заједно сковали план који је предмет оптужбе. Судија, када се погледа записник о саслушању окривљеног Игора Новаковића из истраге од 24.01.2019. године, нигде нећете наћи тај детаљ, а то је тобоже тражено од окривљеног да призна како би био пуштен из притвора. Дакле, према мом мишљењу овде је посреди један правни и животни нонсенс, будући да је оптужени Игор Новаковић мењајући своју одбрану упадо сам себи у грло. Што се тиче измене одбране оптуженог Владимира Михаиловића на главном претресу, где је он као разлоге свог друкчијег казивања навео то да је био обманут у фази истражног поступка, нуђењем споразума о признању кривичног дела, те да је то био разлог што је теретио оптуженог Драгољуба Симоновића, налазим да је позивање на те разлоге бесмислено, поготово што је окривљени Владимир Михаиловић, у присуству тада свог браниоца, такође поучен о правима које има у кривичном поступку, при чему му је и било наглашено да се признање, сходно релевантним одредбама закона третира као олакшавајућа околност. Његова одбрана, при којој је остао доследан током целог претходног поступка, као и одбрана Игора Новаковића обилује детаљима који мени, нису били познати, а који су учинили мозаик овог кривично правног догађаја целовитим. Језгро одбране оптуженог Владимира Михаиловића на главном претресу чини то да је његово признање из истраге неистинито, те да је оно било искључиво мотивисано понудом за закључење споразума. Несувислост овакве одбране, огледа се у томе што је исувише детаља у опису догађаја, који и нису у тој мери били одлучни, а из којих се види које радње је предузео он, а које оптужени Драгољуб Симоновић. Сада бих свима присутнима указао да Законик о кривичном поступку у члановима 313-319 прописује одредбе које регулишу споразум о признању кривичног дела. Законодавац није споменуо како изгледају преговори о споразуму, при чему је законско право тужиоца, као органа кривичног гоњења, да сходно члану 43 став 2 тачка 4 ЗКП, закључи овај споразум са окривљеним, стога је у природи улоге тужиоца да га евентуално може и понудити, чак и неформално, у замену за истинит исказ односно признање. У интересу је сваког тужиоца да добије такав исказ, али указујем да је једино суд после властан да пресудом прихватити споразум о признању кривичног дела и огласи окривљеног кривим, ако утврди да је окривљени свесно и добровољно признао кривично дело, јер би га у супротном одбио. Оно што додатно чини неприхватњивим исказ оптуженог Владимира Михаиловића са главног претреса је то што он није хтео да именује полицијске службенике који су наводно утицали на њега да да исказ који је дао у истрази, што је несумњиво могао да учини од започињања овог поступка, па до дана завршетка доказног поступка, а што доводи до закључка да ни са чим није поткрепио претходне свој тврдње. Придодао бих још и то да се одбрана окривљеног Александра Маринковића савршено надовезала на одбрану окривљеног Игора Новаковића, где је он заправо описао начин на који је подстрекнут од стране оптуженог Игора Новаковића, те модалитет на који је он код њега створио одлуку да изврши предметно кривично дело, при чему оптужени Александар Маринковић није знао да је његова одлука да изврши кривично дело настала под утицајем првооптуженог, с тим да према ставовима правне науке, није ни било неопходно постојање његове свести о тој чињеници. У погледу утврђивања чињенице постојања имовинске штете великих размера у износу од преко 4.000.000,00 динара, која представља правно схватање и правни стандард које је заузео још тадашњи Врховни суд Србије, а коју су нехатно својим радњама проузроковали саоптужени, што је било предмет доказивања на главном претресу, најпре желим да кажем да је одбрана покушала да до крајње мере банализује вредност имовине

оштећених Милана Јовановића и оштећене Јеле Дељанин. Овде желим да нагласим да изузетно ценим своје колеге браниоце у овом кривичном поступку, али нажалост, гледано кроз строго правну аргументацију која је изнета на главном претресу, оспоравањем чињеница које су утврдили вештаци грађевинске струке, електро техничке струке и комисионе струке, изашло се из функције делотворне одбране и прешло се на секундарну виктимизацију оштећених, те обезвређивање онога што су стицали као породица током целог свог живота. Не могу, а да не подсетим суд да се на главном претресу одбрана бавила чињеницом да се неке од нагорелих ствари могу вратити у пређашње стање, наводећи као еклатантан пример тога керамичке плочице у купатилу које су само испуцале услед дејства пожара, те да се стога поједине од њих могу репарирати, што су тврдили и за металну ограду у ходнику куће којим се ширио пожар, да је могуће исправити рукохвате и металне шипке, затим да се гаража у којој је био епицентар пожара не мора срушити, и тако даље. Оно што је посебно било тривијално јесте да се одбрана до танчина бавила бројем завеса у кући, вилеровим гобленима, затим је махала фотографијама старог нагорелог кревета, који по ставу одбране има неку употребну вредност, et cetera. Уз сво дужно поштовање колега, налазим да све то, у тој мери, није било неопходно, јер је обесмислило вредност дома у коме су Милан и Јела, са својим најмилијима провели најлепше године свог живота. Њима су после свега, а након што су се вратили на свој огњиште, остале само успомене на то како је изгледао њихов дом пре палежи, при чему и када их евоцирају, а присетили смо их ми на главном претресу, та сећање носе са собом и једну горку слику чемера кроз који су прошли и онога шта је од њихових успомена остало. Пожар је малтене све збрисао, а оставио по коју бразду на њиховим сетним лицима која се виде када дођу у суд, али и дубоке ожиљке у њиховим душама. Зато, Ви судија, њима дугујуте правду коју они чекају, будући да их она још увек држи у животу, после свега што су прошли и преживали тог хладног и мрачног децембарског јутра, док су у пицамама на мразу посматрали како им живот, који нема цену, гори пред очима. Пошто је бранилац оптуженог Владимира Михаиловића у уводном излагању, адвокат Зора Добричанин Никодиновић, споменула да конструкција тужилаштва о подстрекавању подстрекача нема ослонца у кривичном материјалном праву и кривично правној теорији, морам у својој завршној речи направити једну малу паралелу, у којој ћу изразити неслагање са оваквим ставом одбране. Једино што није спорно у овом поимању одбране јесте чињеница да, на жалост, не постоји судска пракса када је у питању институт посредног подстрекавања. Моја маленкост је покушала да је пронађе у пресудама судова Републике Србије, али у томе нисам успео, додуше успео сам да пронађем нешто старију судску праксу кроз одлуке које су доносили судови бивше СФРЈ. Без обзира, на непостојање новије судске праксе која је решавала ово питање, кривично правна теорија се бавила означеним правним институтом и поприлично га је разрадила. Позивам суд да се у то увери читањем коментара Кривичног законика, професора др Зорана Стојановића који је у опису радње подстрекавања написао да оно може бити посредно, тј. преко трећег лица, односно преко више лица, када се сви они јављају као посредни подстрекачи. У коментару закона он истиче да није неопходно да подстрекач лично познаје извршиоца, нити извршилац мора да зна подстрекача, а што је овде био случај. Оно што је одлучно по њему јесте да се подстрекавање односи на конкретно кривично дело, те да умишљај подстрекача треба да обухвати свест о узрочној вези између радње подстрекавања и одлуке да се изврши кривично дело, као и сва битна обележја кривичног дела. Као представник оптужбе налазим да смо доказали све те чињенице и да смо их довело до степена извесности, те да је непобитан каузалитет радњи које су предузимали саоптужени. Имајући у виду императивне одредбе Законика о кривичном поступку изнећу околности, за које сматрам да суд треба да цени приликом одмеравања казне оптуженима, односно и олакшавајуће и отежавајуће околности,

предвиђене чланом 54 ЗКП. За оптуженог Владимира Михаиловића, предложио сам да га суд осуди на казну затвора у трајању од по пет година, због чега ћу образложење предложених санкција започети од њега. У погледу оптуженог Владимира Михаиловића, суд као отежавајуће околности на његовој страни треба да цени да је он кривично дело извршио са директним умишљајем, да је био мотивисан користољубљем, да је моменту извршења кривичног дела био активни припадник елитне јединице у оквиру МУП РС и то Интервентне јединице 92, где је код њега морао постојати изражен морал, дисциплина и уврежено поштовање закона и отклон према сваком виду друштвено непожељног понашања, али се он својим чином и малодушношћу разоткрио да није достојан униформе коју је носио, где је својим поступањем унизио службу и поверење грађана у ту службу, искоришћавајући бенефите које му је та служба нудила, коју је на крају злоупотребио, да би створио одлуку код оптуженог Игора Новаковића да саучествује у извршењу кривичног дела. Не смемо допустити да неко ко носи униформу узме или злоупотреби закон, на било који начин, јер грађани униформу, посебно полицајце перципирају као своју заштиту. Као олакшавајуће околности на његовој страни, без обзира на чињеницу што је у фази главног претреса негирао извршење кривичног дела и променио своју одбрану, суд треба да цени његово признање у истражном поступку, које је у битном допринело утврђивању одлучних чињеница у овом кривичном поступку, јер без његовог признања тужилаштво не би успело да до краја реконструише овај кривично правни догађај. Присуствовао сам том признању оптуженог Владимира Михаиловића, код њега сам видео и осетио стварно кајање, никако не манипулативни страх од казне, па сматрам да суд ово мора имати у виду, поред чињенице да је реч о лицу које раније није кривично осуђивано, који је породичан човек – ожењен, отац двоје малолетне деце. За оптуженог Александра Маринковића предложио са да му суд изрекне казну затвора у трајању од шест година. Сматрам да суд мора имати у виду да је именовани раније вишеструко кривично осуђиван, да је својим држањем након отпочињања овог постпупка у многоме отежао прикупљање доказа, пролонгирао поступак и показао непоштовање како према суду, тако и према свим учесницима овог поступка, превасходно према жртвама његове одлуке да у име оптуженог Драгољуба Симоновића баци молотовљев коктел на аутомобил свог комшије, чиме је предузео један посве кукавички чин, иза кога се сакрио првооптужени. На страни првооптуженог Драгољуба Симоновића, за кога сам тражио најстрожу казну у оквиру казненог распона, коју је предвидео законодавац у члану 288 став 1 КЗ РС, и то казну у трајању од 8 година ефективног затвора, налазим да је код њега постојао директан умишљај да као подстрекач изврши кривично дело које сам му ставио на терет, заправо оптужени Драгољуб Симоновић је spiritus movens онога што се догодило, стога он заслужује да му суд одмери најстрожу казну, с тим да поред директног умишљаја који је код њега несумњиво постојао, суд треба да цени и степен угрожености добара која се штите, те да је у конкретном случају био угрожен живот, тело и имовина оштећенх, треба имати у виду да је његова побуда да изврши кривично дело – застрашивање како би оштећни устукнуо у својим намерама, да се као новинар и даље бави истраживањем и писањем текстова о јавном раду оптуженог Драгољуба Симоновића, на позицији локалног градоначелника. Судска пракса сматра да на страни сваког појединца увек мора постојати нека олакшавајућа околност, но као поступајући тужилац налазим да на страни првооптуженог нема олакшавајућих околности. Наиме, подсетићу све присутне на његово држање од момента када је оштећеном запаљена кућа до данашњег дана када седи овде пред нама и чека изрицање пресуде. Његово држање, по мом мишљењу у најмању руку би се могло окарактерисати као цинично. Ирониja у његовом понашању се огледала у томе да се он после паљења куће интересовао о том догађају, а преко тадашњег начелника и командира ПС Гроцка, с тим да ниједном није отишао на стратиште запаљене куће и обишао Милана Јовановића и његову супругу, иако

су скоро па најближе комшије и несумњиво се познају дуги низ година. Напоменуо бих и то да у својој одбрани Драгољуб Симоновић ниједном није показао емпатију према чињеници да је двоје старијих људи остало без крова над главом, а теза његове одбране, у шта су се сви присутни уверили, је била искључиво да дискредитује и дисквалификује оштећеног и да баци сен на све оно што је он у дотадашњој каријери постигао, омаловажавајући га да је он полицајац курсиста, бивши багериста и да он није никакав новинар. Колико је мени познато, као тадашњи председник ГО Гроцка оптужени се није понудио да донира одређена новчана средства за помоћ оштећенима, а што је дефинитивно био у позицији да уради. Околност да није раније кривично осуђиван није и не може бити олакшавајућа околност на страни првооптуженог, јер сама за себе, без да се сагледа у склопу других околности које се тичу личности окривљеног, није ескулпирајућа у конкретном случају. Реч је о јавном функционеру који је требало да буде пример и узор својим сугрђанима који су га бирали да доноси јавне одлуке у њихово име, требало је да послужи као идол младим нараштајима који се управљају према јавним личностима као према својим светоназорима. Он треба да буде наратив исправних вредности и врлина које баштини једно друштво. Зато што је својим понашањем флагрантно погазио, те злоупотребио друштвену позицију и власт коју је имао, а коју су му поверили грађани, сматам да треба да буде најстроже кажњен и да тиме послужи као негативна парадигма како не треба вршити јавну власт. Моје је право да сматрам да на страни првооптуженог нема олакшавајућих околности, превасходно због његовог држања после те кобне ноћи 12.12.2018. године, али и због чињенице да је својим нечовечним поступањем од других направио саучеснике у свом злоделу и тиме их уврстио у круг лица која могу бити осуђена за извршење кривичног дела, а чиме је у једној малој средини бацио кал на њих и њихове породице, јер их је осрамотио и стигматизовао. Налазим да ће се овако изреченим казнама затвора утицати на оптужене да убудуће не врше оваква и слична кривична дела, те да ће се на овај начин у свему остварити сврха изрицања кривичних санкција предвиђена одредбама чл. 4 и 42 Кривичног законика, како у погледу специјалне превенције, тако и генералне превенције у смислу сузбијања дела којима се повређују или угрожавају вредности заштићене кривичним законодавством. Предложио сам у свом оптужном акту и да суд, у смислу одредби члана 89а Кривичног законика оптуженима Драгољубу Симоновићу, Владимиру Михаиловићу и Маринковић Александру изрекне Меру безбедности забране приближавања и муникације са оштећенима Миланом Јовановићем и Јелом Дељанин, јер се оправдано може сматрати да би даље вршење инкриминисаних радњи саокривљених било опасно по оштећеног, али у овом моменту одустајем од овог предлога, будући да је општепозната чињеница да оштећени имају полицијско обезбеђење, које су добили након овог догађаја, те се предложена мера у овом тренутку показује као излишна. На крају, предлажем да суд све окривљене обавеже да надокнаде трошкове кривичног поступка, јер налазим да обавезивањем истих да надокнаде трошкове не би било доведено у питање нити њихово, нити издржавање лица која су по закону дужни да издржавају. На концу, имам потребу да у своју завршну реч уврстим још неколико важних друштвених порука. Наиме, још је чувени римски филозоф Сенека говорио Imperare sibi maximum imperium est, односно да је владати над собом највећа власт. Оно што се овде догодило представља огледало најнижег људског порива да се на овај начин опомене неко ко је другачије мислио и о томе смогао снаге да јавно пише и говори, критикујући некога ко је на јавној позицији као доносиоца јавних одлука, а који је дужан, да у мери прописаној законом, такву критику истрпи и да се влада над собом. Судија, пред вама није атински тужилац Мелет и овај суд није атински суд који суди Сократу да својим понашањем квари омладину, јер их учи да не поштује старије, али имам потребу да кажем да овај суд мора да буде и суд јавности који ће осудити овакво понашање оптужених не само као противправно, него и као неморално. Овај суд мора

послати оштар социјални прекор и снажну одвраћајаћу поруку свакоме ко се на овај начин оглуши о закон, јер као што је говорио *Цицерон сви морамо бити робови закона да бисмо били слободни.* Да судија, ја од вас тражим да донесете пресуду у духу оне Улпијанове правне сентенце у којој он каже *Causa in praeteritum, poena in futurum confertur – Поступак се односи на прошлост, а казна на будућност,* којој ће поред изреке бити написано и ваше образложење, у коме од вас стручна и лаичка јавност очекује да и морално осудите чин саоптужених, јер су напали на слободу, животе и имовину као највреднија друштвена добра".

Износећи своју одбрану пред замеником Другог ОЈТ-а у Београду на записник Кт.бр. 5425/18 од 27.01.2019. године окривљени Драгољуб Симоновић се изјаснио: "У потпуности су нетачни наводи кривичне пријаве коју сте ми предочили. Не признајем извршење кривичног дела које ми стављате на терет. Једино што није спорно, из навода кривичне пријаве коју сте ми предочили јесте да сам ја разговарао са тим Владимиром Михаиловићем кога ја знам само као „Владу", дакле не знам његово име и презиме, али је тај разговор текао у једном сасвим другом правцу. Наиме, ја сам се са Владом средином 2018. године, могуће је да је то било крај лета или почетак јесени, срео у центру Врчина, позвао ме је да одемо и седнемо да попијемо пиће у кафићу „Спорт" који се налази у Врчину. У кафићу смо попили кафу, уопштено смо причали о нашим породицама. Та наша конверзација је трајала неких 15-20 минута. Овде бих желео да појасним да Владина супруга која се зове Јелена Грујић, што је њено девојачко презиме, ради у општини Гроцка, на позицији секретарице, заменика председника општине. Такође, напомињем, да су моја ћерка која се зове Јелена Симоновић Станишић и Јелена Грујић куме. Влада је споменуо како је његова супруга завршила факултет, да је она стручно квалификована да може да ради у општинској управи, те да ли бих ја могао нешто да помогнем у том смислу како би она напредовала у својој каријери, а да ће он то знати да цени. Ја сам рекао да тренутно не постоје услови за њено напредовање у општини, али да ћу то имати у виду, након чега је он почео причу о Милану Јовановићу и Жељку Маторчевићу, питајући ме зашто ме они пљују, кроз своје новинарске текстове на порталу „Жиг Инфо". Ја сам му рекао да Милан Јовановић према мени гаји патолошку мржњу, а да је Жељко Маторчевић човек који је без карактера и који вређа породицу и мене. Он ми је рекао да можда он може да ми помогне и да пронађе решење како би ме они оставили на миру. Није ми објаснио како је он то мислио да уради, то ме није ни интересовало у том тренутку, једноставно у том моменту ми није сметало да их Влада убеди да престану да ме малтретирају. После неких месец дана у односу на ово виђење са Владом, путем телефона позвала ме је Владина супруга и питала ме да ли могу да се нађем са Владом у кафићу „Спорт", али је нисам питао око чега треба да се нађемо, већ сам пристао. Када смо се нашли, поново смо причали неке породичне теме, па је ток разговора Влада усмерио опет око напредовања његове супруге, пожалио се да му је мала плата у полицији где ради, али мени није познато у којој је он јединици полиције радио, али сам знао да је полицајац, споменуо је да његова супруга испуњава критеријуме за напредовање, та да ја то треба имам у виду, јер сам већ неке унапредио. Опет је споменуо то да ће он то ценити уколико ја то узмем у обзир, након чега је рекао да ће он са друге стране наћи решење да мене Јовановић Милан и Жељко Маторчевић оставе на миру и да ће се он на тај начин мени одужити. Након ова два наша виђења, ја Владу уопште нисам виђао, ни пре паљења куће оштећеног Милана Јовановића, ни после тога. Мени је за паљење куће оштећеног јавио преко телефона мој син, могуће да је то било 12.12.2018. године у раним јутарњим часовима око 07,30 часова, који ме је позвао на мобилни телефон и рекао ми шта се догодило, додао је да се боји за мене, јер ће сада почети хајка на мене, будући да је свима било познато шта је оштећени о мени писао. Мени у том

тренутку није било ни на крај памети да је Влада то урадио. У петак, дана 25.01.2019. године у јутарњим часовима сам разговарао у канцеларији заменице Живадинке Аврамовић, усмено са Владином супругом, видео сам да је нешто тужна, питао сам је зашто је нерасположена, на шта ми је она одговорила да јој је Владимир ухапшен, ја сам је питао зашто, а она ми је одговорила да је то у вези са Миланом Јовановићем. Питао сам је да ли он има некакве везе са тим, она ми је рекла да нема, па сам јој ја рекао да се не брине, јер ће га полиција онда пустити. Оно што се после дешавало Вам је познато, јер сам ја исто тако ухапшен у петак. Мој однос са Миланом Јовановићем датира још од пре 20 година, колико се познајемо. Ми смо пре свега комшије, знамо се из кафане и шах клуба у који смо заједно једно време ишли да играмо шах, где сам ја видео каквог је он темперамента, јер кад изгуби живчан је и пргав, ту сам схватио да има преку нарав. Наш однос бих описао као нормалан све до 2013/2014 годину када је почела да се ради гасификација и канализација на терену кој је обухватао и ул. Гробљанску у којој се налази кућа оштећеног Јовановића. Он је био противник тога, док су други људи прихватили да се под условима који су им понуђени прикључе на гасовод и канализацију. Он је тврдио да је све то нелегално, негде у том времену од се удружује са Жељком Матрочевићем који је писао за „Жиг Инфо“ и тада почиње прљава и жестока кампања против мене. Задњих 3-4 године Јовановић води опсесивну кампању против мене, омаловажава ме, прво је то било везнао за политику и моја уверења, па после је то постало лично, јер је у то укључио и моју породицу. Рећићу Вам само да је он долазио до испред моје куће, фотографисао је моју кућу, децу и унуке, па сам ја једном приликом морао и да реагујем, када је дошло до наше међусобне расправе, али није било физичког конфликта. Јовановић је ту ситуацију искористио, то је објавио његов уредник Жељко Матрочевић на порталу „Жиг Инфо“ што је пренео после и „Блиц“, стављајући моју фотографију на насловну страну са реченицом да сам ја хтео Јовановићу да отворим главу како бих видео да ли у њој има мозга. Ја сам Јовановића и Матрочевића тужио пред судом због клеветања, воде се поступци, одржана су два рочишта пред судом, од кога су се они појавили на једном рочишту. У полицији постоји видео снимак надзора мојих сигурносних камера на којима је видљиво шта се догодило критичном приликом, где сам га ја тада пријавио што ме је провоцирао. Додао бих још и то да је након паљења његове куће оштећени Милан Јовановић кроз медије пласирао информацију да сам једино ја могао да наложим паљење његове куће, па сам ја због тога поднео пријаву надлежном Тужилаштву за кривично дело лажног пријављивања. Нисам имао са Миланом Јовановићем додирних тачака у последње време. У своју одбрану бих додао још и то да сам крајем октобра или почетком новембра месеца 2018. године као председник општине био на отварању капеле која је у склопу врчинског гробља, што је у његовој близини, где је он на „Твитеру“ написао да је капела одлична, али да се он нада да ће први члан те капеле бити неко из породице Симоновић. То сам пријавио полицији. Након што ми је предочена садржина исказа из одбране окр. Владимира Михаиловића коју је изнео у истражном поступку дана 24.01.2019. године изјављујем, да у целости оспоравам његов исказ, само није спорно да Влада јесте био на рођендану који је правила моја ћерка у ресторану „Мировица“ био сам и ја на том рођендану, наша цела фамилија, међутим ми на том рођендану уопште нисмо разговарали, на тему паљења аутомобила новинара Милана Јовановића, можда смо само разговарали о неким породичним стварима. Додао бих још и то да његов исказ у делу да он не познаје Врчин је бесмислен, јер је он полицајац, тако да се креће туда и сигурно му је позната улица у којој се налазила предметна кућа. Ја никада не бих ангажовао полицајца да посредује у овом што ми стављате на терет, поготово не бих ангажовао Владу, за кога сам чуо да баш није тако „златан“ и моралан полицајац. Та чињеница ми је позната јер се крећем у одређеним круговима људи, чуо сам одређене коментаре, у контексту да је он у неким сверама у

којима се нешто „мути“. Новаковић Игора површно познајем, можда смо се једном видели у животу, знам његову мајку која воли много да прича о разноразним темама, чуо сам да даје новац под камату, али ми није познато да ли се дружи са неким лицима из кримогене средине. Осумњиченог Маринковић Александра не познајем, знам га само да је он „Клокијев“ син кога сам познавао, када је држао печењару, сада је покојни. Осумњичену Бојану Шијачки Цветковић не знам лично, увидом у њен „фејсбук“ профил видео сам да је она члан неког карате клуба и да се бави певањем. Након што ми је предочена садржина одбране Игора Новаковића, из истражног поступка од 24.01.2019. године, изјављујем, да немам ништа да додам ни да приметим, осим једне ствари, а то је да је немогуће да му није било познато о чијој кући се радило, јер живи у непосредној близини куће оштећеног”.

Износећи своју одбрану на главном претресу одржаном дана 12.12.2019. године, окривљени Драгољуб Симоновић се изјаснио: Ја, господине судија, после извесног времена имам јаку жељу и јако сам расположен да отворимо овај процес и да једном за свагда скинем љагу са свог имена и своје породице. Исто тако, морам да кажем да је ово прво моје обраћање јавности, пре свега, вама, јавности и вама, рекао сам, јавности и вама, а у вези ове несрећне ситуације морам да кажем да ћу изнети своју верзију истине, своје доказе да је оптужница монтирана, заснована на претпоставкама, лажима, на инсинуацији, на машти представника јавног тужилаштва. С друге стране, јавно тужилаштво не може доказати да сам ја умешан у овом процесу, не постоји ни један материјалан доказ, али отом- потом, тачку по тачку, ми ћемо разрађивати оптужни предлог. Пре него што кренем на сам оптужни предлог, имам жељу да укажем на неколико ствари у уводном излагању, како би сте јавност и ви стекли утисак о чему се ради. Дакле.. Прво, желим да апсолутно осудим сваки вид насиља према неистомишљеницима или политичким противницима, па самим тим и према господину Милану Јовановићу, као грађанину Републике Србије. Да не би било да то нисам рекао. Са друге стране, ја сам мој концепт одбране засновао у два правца: први део се тиче директно оптужног предлога и он ће бити врло концизан и кратак, и други део, да би сте и ви разумели о чему се ради, да покушам да вам сликовито објасним ко су ти људи и чиме се у ствари, ти људи баве. Прво, Србија је демократска земља и има своје независне институције, између осталог, има и независно судство, у које дубоко верујем и надам се да ћете и ви из свега овога извући и донети праву одлуку. Верујте ми, господине судија, коју год пресуду да донесете, после овакве линч-хајке плаћених таблоида, бићете и ви и ја изложени таквим ударима, јер њих не интересује истина ни правда, њих не интересује чак ни независно судство, чак ни сам новинар, Милан Јовановић. Њих интересује задатак, имају циљ и мету и шта год да ми кажемо овде, они ће пренети то на начин како то некоме одговара. Уколико, а то је једино могуће, господине судија, будем потпуно ослобођен, јер ја ћу своју невиност овде доказати, јавно тужилаштво не може доказати моју умешаност у овом случају, бићемо изложени изузетно неповољном медијском климом плаћених таблоида. На сву срећу, у Србији постоје поштени и часни новинари и ја се надам да ће данас, после моје изјаве, ти новинари изнети праву причу из мог угла, а спреман сам да се суочим са свим присутнима, везано за сваку тачку оптужног предлога. Дакле, процес ће неизоставно бити политички процес. Можемо ми да тумачимо овако и онако, али политика се овде умешала, јер одређени круг људи покушава да прикаже да је у питању истраживачки новинар Милан Јовановић, а и они знају и ја знам да он није новинар, о томе ћу касније и дати и доказе, и да је у ствари ово, практично припрема напада на актуелну власт, јер је некаком неки некакав њихов утицајан човек, иако сматрам да нисам баш толико утицајан у мојој странци, кињи, малтретира, омета слободу говора и то је у ствари, главни задатак оних који имају задатак да мене прикажу

као..практично, човека који је ово дело и учинио. Сада ћу се осврнути директно на оптужни предлог. Оптужни предлог представника јавног тужилаштва се заснива на некаквим, да кажем тако у кратким цртама, ајде, у четири тачке. Дакле, оптужни предлог каже да имам вишегодишњи проблем са Миланом Јовановићем. То је прва тачка представника јавног тужилаштва. Друга тачка је истраживачки новинар. Доказаћу да није новинар. Трећа тачка је умишљајем подстрекивао Михајловић Владимира у ''Мировици'' и гајио поверење према истом и четврта тачка је да сам ја некакав утицајан човек, да се неко боји мене и мог утицаја и зато је то требао да уради или морао да уради. Дакле, апсолутно је нетачно, нетачни су наводи оптужног предлога Другог основног јавног тужилаштва у Београду, оптужни предлог је пун, касније ћу вам и рећи, неистине, многе су чињенице из истраге изостављене да ви не видите шта се ту дешавало између редова, а све са циљем да се овај случај, монтираним процесом, доведе до тога да ја будем неизоставно кривац. Поштовани судија, испред себе имам текст оптужног предлога. Дакле, вишегодишњи проблем са оштећеним Миланом Јовановићем, цитирам реченицу да не бих направио гаф или грешку у мом излагању, који се .., који је као новинар у оквиру портала ''Жиг инфо'' бави истраживачким новинарством, иако ''Жиг инфо'' није новинарска кућа, то је удружење групе грађана и ми је зовемо у нашој општини ''рекеташка кућа'', која ради по систему – ја донирам, ви ме хвалите ако не донирам ви ме пљујете и то ћу касније документовати. У вези тога желим да кажем следеће: ја стварно никакав проблем немам са Миланом Јовановићем, нисам имао ни тада, немам ни сада. То што ћу судски истерати правду у поступку увреда и лажних навода против мене и моје породице, то је нека друга тема. Чак и то злоупотребљавају по принципу – ако сам их тужио ометам слободно новинарство. Не, напротив, ви сте рекли да сам ја то и то, па ћете на суду доказати да сам стварно то и то, а не да пишете по новинама, а таблоиди преносе онако..по задатку одређених људи, одређених тајкуна, како то одговара њима. Дакле, сам Милан Јовановић је рекао а и ја потврђујем, да се ми нисмо видели готово уопште пет година, иако живимо близу... некад смо играли шах. Дакле, немам ни један разлог да мрзим човека, иако ћу доказати да је ноторни лажов, документовати да је ноторни лажов и да човек има неке психолошке проблеме, али то је за милицију, није за мене. Ако тужиоц тврди да ја имам вишегодишњи проблем, не знам на основу чега је то закључио, стварно не знам, никада се нисмо посвађали, никада нисмо имали тешке речи један према другоме, не слажемо се политички, то је све нешто нормално, некада је жарио и палио, када је био у позицији да жари и пали, сада је декица који нема никакав утицај и то га, онако исфрустрираног подстиче да све у окружењу што има некакав успех, напада, пљује, вређа, монтира, искривљује истину и пакује онако како то њему одговара, по принципу – сто пута иста лаж даје једну праву истину. Дакле, ја сам јавна личност дуги низ година. Био сам посланик, директор ''Железнице Србије'', био сам на разним функцијама и у иностранству и у Србији и навикао сам на критике. Навикао сам на критике и оправдане и неоправдане. Знате, сваки човек има право да изнесе неко своје мишљење, нису пријатне те критике некада, некада су пријатне, јер има ту уз те критике и некакве похвале и то је у ствари, чар политичког рада. Ако је мој рад изложен јавности и ако каже представник јавног тужилаштва, да имам мотив да ово урадим, зато што је он или ја што сам са њим имао вишегодишњи проблем, ево ја ћу са два примера, једним... или једним примером навести само да ја нисам имао никакав мотив и документовати то. Рецимо, ако ви кажете да ја човека мрзим, мора да постоји разлог, а то значи да сте ми направили некакву штету, нека логика, није битно да ли је материјална штета, да ли је политичка или породична, иако је овде било више атака на породичну, у смислу понижавања моје породице и називања моје породице свакаквим именом, али то више говори о њему не о мени ја сам стварно навикао на такве ствари. Тежина ауторског текста лажне куће, рекеташке ''Жиг инфо'', нема никакав значај, видећете, даћу вам прилог.

Биће можда непријатно дамама, кад вам будем показивао слике шта су све то радили, али и то је део овог процеса, је л`тако? Дакле, навешћу само један пример да би сте јасно имали слику да ли сам ја имао штету од писања ''Жиг инфо'' или Милана Јовановића, који је саставни део тог тима, три човека ради и десет лажних профила. То се лако може утврдити, а ја сам и утврдио. Ево, узео сам овде прилог, господине судија, два изборна циклуса. Изборни циклус из 2012. године у три села, тамо где сам ја рођен и Милан Јовановић, ми смо комшије, тамо где је Жељко Маторчевић рођен и 40% његове фамилије је у том селу и где је Зоран Лалић рођен у Брестовику, то је такође мало село, где је, овај, имају већи утицај од мене по породичној линији. Ја сам мала породица у Врчину, досељеник сам и то смета господину Милану Јовановићу, јер је он, такозвани, велики Србин...овај.. староседеоц. Под знацима навода староседеоц, могли би о томе да причамо.. и када то узмете у виду, господине судија и упоредимо 2016. годину и 2015. када су пљували по мојој партији, по мени и по мојим сарадницима, пљували...буквално пљували.. видеће да ли сам имао штету. Сами ћете закључити. Ево овако стоји ситуација: у Пударцима, где Жељко Маторчевић живи и има 40% своје фамилије.. то је мало место од 1100 гласача...причам о гласачима, не о становницима... 2012. године Српска напредна странка на челу са мојим именом, је добила 7% гласова... 7% гласова. 2016. године, када су пљували по партији, по мојим сарадницима, имали смо 40% више гласова него 2012. године. 40 % више гласова. У Врчину, где живи Милан Јовановић као староседеоц, и где живим ја као дошљак, на раздаљини од 700-800 метара, можда километар, није ни битно, пролазим поред његове куће сваки дан и немам стварно никакав проблем. 2012 године, када нико није писао ништа против мене и моје партије, имали смо 18% гласова у Врчину. 2015. и 2016. године када је актуелна пљувачина била по партији и по мени имали смо 45% више гласова него 2012. Нећу Брестовик ни да помињем, какав је ту господине судија био мотив, каква је то штета била која је проистекла из писања рекеташке куће „Жиг инфо", господина Милана Јовановића у саставном тиму који добро наплаћује свој део посла кроз разне видове свог деловања. Каква штета. Да ли ви сада из овога можете да видите, а ја ћу вам дати доказ, значи даћу вам примерак да све што будем рекао поткрепим доказима. Значи, све што будем рекао даћу вам доказ. С друге стране, само мало да се снађем пошто имам посебно. С друге стране, господине судија, ја који сам написао неколико стотина разних часописа, новина, издања себе не сматрам уопште да сам новинар, писао сам из моје струке и то је оно што је да кажем, нешто што мене као човека који је обучен за неки део посла. Дакле, гледаћу господине судија, да се држим што уже материје, али не могу а да не разумете суштину приче јер су из истражног поступка многе ствари свесно и вешто изостављене да ви не видите суштину приче и зато ја покушавам да наведем ту причу, а касније ћу причати и о злоупотребама представника јавног тужилаштва. Дакле, ако су те писаније трајале пет-шест година, господине судија, и стално је понављао исту причу, узећу један пример који ћете ви најбоље разумети као човек. Ако бисте ви у вашем предмету имали десет судских парница рецимо и стицајем околности, оправдано донесете девет ослобађајућих пресуда за те људе којима сте ви судили, како бисте се ви осећали као човек када би ја или неко из вашег окружења или неко ко нема чак ни морална права да прозива то ваше деловање, када би неко рекао: „Ето видите, девет је ослободио, вероватно ту постоји некаква мућка". Тако сам се и ја осећао када они стално причају, константно, константно причају о мојим сарадницима, о мени, о мојој партији како, што год да урадим, а видећете у доказном материјалу, они кажу да је то лоше. И то је политички океј. Ја немам тај проблем. Оправдано. Значи, тога се ја уопште, на то се не осврћем и навикао сам на такву ствар, али је константна лаж и у овом предмету, господине судија. Дакле, та њихова лаж из кампање, политички се пренела сада и у предмет оптужног предлога. Дакле, добићете имена преко мојих браниоца, људе које су рекетирали преко „Жиг инфа", по принципу

спонзорства, ја вас хвалим, не дам спонзорство, од мене су тражили паре да их, да ме хвале, за мене, мени није потребна њихова, њихово хваљење, за мене је пресудан глас, глас мог народа јер тада добијам подршку или не добијам подршку. Дакле, неколико првих тих две-три године више сам се неугодно осећао због самих слика и текста који су писали, који су увредљиве садржине, вулгарни, фејсбук и те странице читају и деца, а видећете какве су слике. Ја сам донео само неке слике, извињавам се дамама мораћу да их покажем, па ћете из тога закључити њихов таленат за писање новинарства, а мислим да је и УНС и НУНС после неких ствари када будем овде изнео мора да их избаци из тог удружења јер тамо кажу да заговарамо част, морал, а не да их држимо због 1800 динара или 2500 динара чланарине као некакве новинаре. Дакле, интензитет тог писања је почео да расте када сам одбио да плаћам рекет. У међувремену су моји сарадници плаћали тај рекет све док нисам сазнао да плаћају рекет, а онда сам сазнао да то спонзорство траје од кључних људи у мом окружењу, па сам позвао моје сараднике и реко сам им: „Или ћете бити у власти са мном или нећете плаћати рекет. Можете да бирате". Они су изабрали да остану власт. Престали су да плаћају спонзорство тој чувеној кући крупне грађе „Жиг инфо", а онда се осула паљба на моје сараднице, па су једну девојку, добићете и ту слику, називали проститутком, изгубила је посланички мандат, правили су од ње, разарали су јој живот, а живи у малом селу где се сви знамо, девојка има тридесетак година, готово је извршила самоубиство и једва смо ту девојку заштитили да преживи. Тако су наставили да раде и са другим привредницима и политичким људима из мог окружења, али нису добили више ни динар од тих људи. Неки су и даље тајно плаћали, али добићете и те сведоке, па ће они кажу колико су плаћали њима да ћуте. Дакле, све то наводи на то како су они лепо живели без уплате на жиро-рачун. Видећете касније, њихов жиро-рачун никада није имао динара, а имао је, како каже Жељко Маторчевић, главни уредник портала „Жиг инфо", шест запослених, ниједно социјално давање, ниједан радни стаж, видећете занимање господина Јовановића, часно занимање багеристе, а ако може да буде новинар, можда може да буде новинар, курсиста полицајац, звали су га алкос полицајац у нашем окружењу јер је малтретирао све живо око себе у Титовој Југославији мислим, главни шверцер горива у одређено време и тако даље. Да се сада не осврћем на њега, јер ћу се вратити касније. Дакле, сада се на ово наслања она друга теза. Истраживачко новинарство. Па, ја морам да кажем из искуства да сама реч „истраживачко" значи „наук", нешто се бавите, истражујете и документујете да је то што кажете тачно. Е, ја ћу да вам документујем да то што они кажу није тачно и да то нема везе са истраживачким новинарством, буквално нема везе. Дакле, прво није имао шта да истражује мој рад, с обзиром да је мој рад јаван. Ви знате како то функционише. На порталу градске општине Гроцка има неколико портала, излази све шта ја радим и чим се бавим. Све. На крају крајева, они су те податке и црпели управо из система електронских података јер је то тако сада законски регулисано. Сви тендери, сви послови су подложни провери сваког грађана Републике Србије и то је оно што је Србија напредовала у ових десетак задњих година. Дакле, не знам с чим се он то могао бавити још ако је све имао на длану. Друго, ако је тврдио, а тврди, нешто што ћу касније у другом делу излагања тачку по тачку да разрађујем, онда је јасно као дан да господин Милан Јовановић није користио системе да би поткрепио својим истраживањем, да се лако докаже да је то што пише тачно или није тачно. Знате, када кажете да сам направио кућу за време мог мандата лако се преко Геодетског завода утврди да је кућа направљена 70-тих година, просто речено. Ако кажете да сам направио таштри кућу, па види се да је направљена 72. године. Дакле, могао је да користи бар ако не зна да користи, а не зна да користи верујте ми, то му користе екипе из ове улишне групације која заступа политику, ја немам ништа против, али могао је да користи бар да поткрепи доказима то што каже, али ћу и касније поткрепити доказима и друге ствари како је монтирао и како је лагао. Погледајте само, с обзиром да

ја нисам пратио њихов рад у моменту док сам био председник општине, нисам пратио јер ми је то било потпуно неважно да се бавим одређеном групом људи која од досаде нема шта да ради па по цео дан жвркуљају на фејсбуку о свему и свачему. Мој рад се заснивао на рад оно зашта ме је народ бирао и ја сам поносан својим радом, јавним радом и свакаквим другим, јер да нисам, господине судија, добро радио не бих никада добио 60% подршке народа, то ми је једино мерило, а не „Жиг инфо" и није ми ово једини мандат, више мандата сам добио од народа и када нисам био члан Српске напредне странке. Дакле, ако ви кажете или они кажу то што кажу, ја сам почео активно да се бавим проучавањем њиховог писања по изласку из незаконитог притвора у Падинској Скели који ми је сместио представник јавног тужилаштва и о томе ћу касније да кажем како ми је сместио и шта је све било у режији да будем у притвору потпуно незаконито и потпуно џабе, али доћи ћемо на ред и до господина представника јавног тужилаштва. Дакле, по занимању Милан Јовановић је багериста. Часно занимање, немам ништа против по том питању, доста цењено у овом времену, додуше никада није радио као багериста, радио је нешто кратко, али то је његова ствар, касније је завршио курс за полицајца, нећу да употребим реч како су га звали као полицајца, омражен човек у целом окружењу са ником живим не разговара у кругу чак ни у свом комшилуку и на првом рочишту када смо овде имали од 26 кућа из његове улице 20 кућа је дошло да да подршку мени овде, па сам касније их убедио да не долазе јер не треба правити фарсу од суђења, суд ће да закључи оно што будемо причали овде и шта је истина. Дакле, а касније ћу разлагати или образлагати и какав је полицајац био кад дође време за то. Дакле, тужилаштво тврди да је оштећени наводно истраживао тај мој рад и у складу са тим истраживањем уочио моје малверзације, те малверзације о којима они пишу су лако доказиве, на сву срећу и по мене, а на несрећу по њих. Лако су доказиве и ја ћу доказати само на неколико примера, али ако ви кажете да треба да наведем педесет примера како лажу и како су стварали ту фаму о томе ја ћу вам, ја сам понео овде комплет у ташни све што су писали о свакоме, па и о мени, шта су лажи, а шта је истина. Дакле, ја сам по изласку из притвора, незаконитог притвора, почео да проучавам њихов рад. Озбиљно. Читао сам све њихове текстове, копирао сам њихове текстове и за вас господине судија, али касније када присутни буду видели какво је то, какво је то истраживачко новинарство било у питању од којег вам се диже коса на глави, од самог садржаја тог текста, и у том мом истраживању уз помоћ неких мојих пријатеља који савршено познају Милана Јовановића, његови су школски другари, ја га мање познајем јер се нисам кретао у том, млађи сам од господина Милана, али је довољно када вам будем рекао какав је човек, уз неке доказе, да схватите да што је и тамо стварао фаму лажима, то ради и данас овде. Ево рецимо, господине судија, како то иде као новинарство, шта каже представник јавног тужилаштва, извињавам се на речнику. Он нацрта пенис и стави моју главу на пенис и то се сматра истраживачко новинарство, погледајте како то изгледа овако, мислим, секс, екстаза, то је њихова писанија, секс, екстаза, председник општине силује народ, или рецимо, када смо, а ја сам у тој кампањи народу нешто обећавао, као и сви што обећају када је кампања у изборном поступку, иначе сам био шеф радикала и шеф Жељку Маторчевићу као радикал, кога сам избацио из странке баш такав какав јесте, али то нема везе, урадимо, ја сам обећао народу да ћу у сваком селу да урадим капелу, да ћу уредити свако гробље да буде више у врзинама, на жалост како је то у Србији, причам о сеоским гробљима, не о овим уређеним гробљима у Београду. Урадили смо пројектну документацију и прву капелу смо урадили 100 метара од Миланове куће, не зато што је то до Миланове куће, него је ту гробље господине судија, то је било сметлиште, вржина, то је изгледало отприлике овако, сад ћу вам показати слике, касније ћу да вам образложим зашто то кажем. Девет хладњача има, за девет, погледајте на шта то сада личи, та вржина и тако даље и тако даље, и погледајте сада ти писмени новинари шта су написали. „Жиг инфо" каже овако,

могу да цитирам, „Осетимо да на подручју Гроцке престало да ради више здравствених установа, а не кажу да су престале да раде у њиховом времену, јер сам ја то наследио да не раде, а бога ти, зато што нема народ да се лечи, ето за утјеху, свима је направио капелу да има где да их сахрани“. Један уводан текст „Жиг инфо“, а Милан Јовановић каже овако, цитирам: „У Врчину су створени сви услови за умирање, лепо што је председник општине отворио капелу, уложене су велике паре“, асоцира опет на крађу, знате кроз ову причу. „Па био би ред да неко од породице Симоновић буде прва муштерија“, дакле не ја, него моја деца или моја четири унука. То говори сада о оном што сам малопре рекао у уводном излагању, да медицина ту мора да има, али нема лека, али мора да има бар да делује. Ово је текст који су они написали и подигнута је и оптужница против моје ћерке, моја ћерка је подигла оптужницу против Милана Јовановића, моја жена и моја снајка. Дакле, и навешћу трећи пример, мого би да наводим тако цео дан, али нећу. Навешћу још један пример с којим бисте се ви, ја или наша деца поносила, дакле, његова светост, патријарх Иринеј је мени доделио највеће престижно одликовање Светог краља Милутина, то никад нико није добио не у општини Гроцка него и шире од општине Гроцка. Уручио ми је владика Иринеј, епископ аустралијско-новозеландски, а онда су они осули паљбу по Иринеју, по нашем патријарху, по епископу, ајд по мени, ја сам и навико, свашта су писали о људима који представљају цркву, то је избор „Жиг инфо“ и Милана Јовановића и да се сад ту стави тачка, знате, мого би овако у недоглед, али морам сад да кажем. Пошто то није дало резултат никакав, знате како, ми живимо у малој средини. Свако зна Симу и његову породицу и свако зна Милана Јовановића и његову породицу. Свако у нашем окружењу. И можете ви, господине судија да пишете шта хоћете против мене и моје породице. Људи знају да сам ја частан човек и да немам мрљу у својој каријери, а то је резултирало и изборима. Добити 60% гласова, то је реткост у Србији. С друге стране, када то није дало никакве резултате, погледајте сада зашто медицина мора да ради и то озбиљно мора да ради. Морам да ставим наочари ситна су слова. Дакле, ово је јаван документ који је Милан Јовановић писао председнику Вучићу, Агенцији за борбу против криминала и свим полицијским станицама у Србији. Дакле нема, и није то проблем уопште, ја сам давао изјаве и у полицији, одговор сам дао Агенцији за борбу против корупције и по закону морам да дајем своју имовину, али сам писао и премијеру тада, господину Вучићу одговор на тезе које Милан Јовановић написао, али није их он написао, он је неписмен то да пише пишу други. Погледајте шта пише човек, ти који му пишу: „Ко је и зашто утопио тетка Мицу Драгољуба Симоновића са којом је његов отац добио сина. Инцест. Да ли ту медицина може да помогне, господине судија? Ја сам тад имао три месеца кад ми се тетка удавила. Тетку не памтим. Моја мама и тата нису имали децу шест година и усвојили су мог брата Момчила од моје тетке. Касније су добили мене и мог брата млађег и то је сада прича господина Милана Јовановића. Какве то везе има са политиком, са мојом функцијом, са мојом злоупотребом моје функције, а онда када и то није дало одјека, судија нисам ја, додуше, тада нисам ни знао да то пишу, то сам сада проучавао у истраживању овога, причу. Он каже овако: „Још већа трагедија. Како је у кући Драгољуба Симоновића погинула најбоља другарица његове ћерке“. Господин судија, пре петнаестак, двадесет година, ја сам са мојим пријатељем и његовом супругом, пријатељицом, пио кафу у приземљу моје незавршене куће, деца су се играла на спрату, дете се оклизнуло, пало са терасе, ударило главом о бетон, тешко се повредило и касније умрло у болници. Да ли ви знате шта овај човек ради? Да ли знате са ким се ми овде сусрећемо? Да ли овде, сада смем да употребим реч коју сам малопре употребио, да треба психолог да ради? Нећу, нећу, али морам да кажем да имате у виду, ово је тек почетак, да видите какви су то људи, са ким се сусрећу наши грађани општине Гроцка. Ја сам, господине судија, значи, ја ћу вам дати касније прилоге посебно, пошто имам за вас свакако све прилоге као доказ, да не бих заборавио, ево ја ћу дати одмах господину

Гостиљцу да после вама то да, или ћу заборавити у својој причи да вам то доставим, да не буде да лажем, него да можете доказати, да можете имати доказе у рукама о каквој се то групи ради који су укључени у овај процес. Дакле, ако сада ово све ставимо по страни, јер сам вам документовао и квалификовао тачно и дао дијагнозу тачно тих људи, у ствари пре свега Милана Јовановића, а тужилаштво подржава такву причу, ниједног момента се није осврнуо на такву причу. Онда се каже овако, када све ово сумирамо господине судија, онда морамо да закључимо да је ово увреда сваког часног и правог новинара. Понављам, не видим разлог да удружење НУНС и УНС те људе не искључи из свог удружења јер су прекршили етику самог удружења, да морају бити поштени, да мора да говоре истину и да се не баве оваквим тешким стварима. Недвосмислено је представник јавног тужилаштва покушао да монтира овај случај прикривајући суду битне чињенице из истраге. Навешћу само неке. У другом делу излагања ћу то поткрепити и документима. Из оптужног предлога који треба да иде ка вама да бисте ви створили праву слику овог дела и да ли има, да ли постоји моја умешаност, прикривени су одређени подаци, цсесно, од стране јавног тужиоца. Па рецимо, не видим овде у предмету да је, а ја сам четрдесет, више од четрдесет дана био у притвору због тога, да је јавно тужилаштво предложило четири сведока који су били сведоци Милана Јовановића, а нису имали никакве везе са овим делом, али је био основ да будем у притвору 41 дан. Основ. Па ћу вам тада у другом делу излагања рећи како је то јавни тужиоц радио и злоупотребио службени положај да ја останем 41 дан у притвору. То ће бити други процес, јер ћу се после тога позабавити судски и радом јавног тужилаштва. Дакле, не видимо четири сведока, ви не видите, ја знам да су била четири сведока. Да видимо шта су рекли. Нису моји него Јовановићеви. Не видимо из материјала да је договорени посао између Михајловића и Новаковића био да се за то дело плати две хиљаде евра. Види се само да сам ја понудио Михајловићу хиљаду и по евра. Дакле, мене је Михајловић донирао са петсто евра. Не види се, а требао је да се види. Треба да се види, да видимо, да видимо зашто је тамо две хиљаде евра, а зашто сам ја нудио хиљаду и по евра. Не види се господине судија из овога, а омча ми се склапала жестоко медијски преко „Н1“, „Блица“ и „Курира“, да је госпођа Шијачки, коју лично не знам, била певачица мом сину на свадби. То је Милан Јовановић вртео шест месеци на свим телевизијама, а под чудним околностима је јавно тужилаштво њу скинуло са процеса да не би је користили као сведока, иако је жена признала одмах дело и требала је да буде сада сведок, да видимо какве она има везе са Миланом Јовановићем и са том кликом око „Жиг инфо“. Има везе, видећете касније када будем дао доказе. Али је склоњена, то ви не видите, али ево ја кажем да мало погледате. Не видим из тога да је Милан Јовановић вртио као покварену плочу да је Новаковић мој телохранитељ и да ради у општини Гроцка као шеф мог обезбеђења. Дакле, ако је истраживачки новинар он, или плаћени таблоиди који су по мени осипали сву ватру и дрвље и камење, лако се могло утврдити да ли је запослен Новаковић у општини Гроцка. Лако се могло, значи да сам му дао чак отказ после тога, остављен је траг да је он радио у општини. Ја никад телохранитеље нисам имао, на сву срећу добро се браним, а и немам од чега да се браним. Мене народ воли тамо. Дакле, то је друга ствар коју ви не видите. Значи, свесно је прикрио и тај траг представник јавног тужилаштва. Не видите, господине судија, да је такође у тој кампањи и стезања омче око мог врата, човек је тешко болестан по двадесет сати био на телевизији. То не би ни ја издржао и ја сам такође болестан, али можда мало мање од њега. Да је рафално пуцано на његову кућу, да је то трећи покушај убиства, молим вас, тако је давао изјаву, можемо вадити и скрипте, а доказано је у истрази да је пуцано из куће, да је метак испаљен из куће. Дакле, то ви не видите. Да видимо ко је ту пуцао. Одакле Милану муниција? Зашто није подигнута кривична пријава од стране тужилаштва за незаконито поседовање оружја? Имамо сазнање да је пронађено оружје у згаришту у којем су људи радили јер су

ми јавили да су такво оружје видели у згаришту, али отом потом, доћи ћемо и у позицију када будемо и о томе требали да говоримо. Дакле и на крају, господине судија једно људско питање када би сада завршили овај процес, пауза, или крај процеса, ја са вама останем сат или сат и по насамо, како би ови људи то посматрали? Шта би они рекли? Ми се договарамо, ми сад нешто шуруjемо, е то је радио представник јавног тужилаштва. После сваког саслушања сведока, он је остајао по сат времена, сат и по са Миланом насамо, припремао га како да изведе овај процес у своју корист јер јавно тужилаштво, немам ништа против што јавни тужиоц има тежњу да напредује у више тужилаштво, то је природно, млад је човек, али може да се деси после овог процеса и да не буде уопште јавни тужиоц. Дакле, и то ћемо отворити када дође време. Дакле, немам ништа против али се поставља питање зашто је то радио. Он није адвокат Милана Јовановића. Он представља државу. Он заступа и тражи правду, а не да монтира случај. Када све то саберете долазимо до једног закључка, ја не знам колико сте пратили, али можда је и добро да нисте пратили ту кампању медијску против мене, али немогуће да нисте могли да видите, да је то готово невероватно било шест месеци се нисам скидао са свих плаћених таблоида и медија, али `оћу да констатујем једну реченицу, да којим случајем Милан Јовановић није означен као новинар јер се тиче режима, нико се њега не би сетио, а неће се сетити ни кад се ово заврши, њега само користе у овај процес против актуелне власти, то зна и Милан Јовановић и Милан Јовановић зна да ја нисам учесник у овоме, мој ментални склоп и моја, моје деловање, господине судија, је сасвим другачије, ја могу да ударим човеку шамар кад се изнервирам, оно тренутно, али да правим овакве потезе, прво према човеку који ми не значи баш ништа, нити ми дугује ишта, нити ја њему дугујем ишта, је потпуно сулудо да о томе разговарамо. Питам се, када би то радили новинари у Немачкој, рецимо којима одређују демократију, иако је Србија можда демократскија од Немачке у многим погледима и слободи медија, јер овде можете да кажете шта хоћете и да не одговарате, у Немачкој би за ово били у затвору, јер сте лагали, лагали, лагали, довели сте до ове ситуације да ја са мојом породицом не смем да изађем на улицу, јел има разних људи, разне нарави, где ће из неког разлога да вас нападну јер сте ето нешто урадили Милану Јовановићу. Рек`о сам малопре, само да не заборавим, да ћу Вам доставити преко браниоца и списак људи које су рекетирали, баш по принципу даш паре ја те хвалим, или даш паре ја те пљујем. Каже сада, трећи предлог, умишљајем подстрекао Михајловића, у Мировици, да сам гајио пре човеку поверење, ево ту је Михајловић, волео би када буде узимао реч да ме погледа у очи и да каже то што је рекао у истрази, мене да погледа у очи, ако уопште има срамоте. Никад у Мировици нисам разговарао са Михајловићем на ту тему, уопште нисам разговарао на ту тему, никада. То је рођендан моје унуке, његова супруга је кума моје жене, ту није било весеље од сто људи, било је нас осам и два, четири, шест детета. Дакле, немогуће, чак има и слику господине судија, где је ко седео, јер Ви мислите да ја у присуству моје ћерке, мог зета, мог сина и унука могу да причам на ову тему, да ли то неко нормалан може да помисли. Осморо људи сад ја водим, очијукам, тамо са Владимиром да он запали ауто Милану Јовановићу. Гле чуда. Поверење, можда представник јавног тужиоца стварно стиче поверење са човеком са којим се дружи 10 минута – 15, можда је он такав тип, с`обзиром да има и одређени положај, па ето, људи му се додворавају, ја тако не функционишем, да би ја имао поверење у Вас морате бити самном од рођења, морам да знам како дишете, да би нешто с`вама могао да разговарам. Нисам имао поверење у Владимира Михајловића, али немам ни неповерење. Нисам се дружио јер је дечко млађи од мене 30 година, 40 година, немам шта са њим да разговарам сем што се годишње видимо на прославама моје ћерке и унуке и онда здраво, здраво, куме како си, шта радите, то је наша традиција. Дакле, то је права истина. Једина, ајд` тако да кажем, ситуација, и једини пут у животу, уствари два пута у животу, са Владимиром Михајловићем сам пио кафу ћаскајући уз

породицу, око породице, у ресторану "Спорт" у Врчину, где смо се нашли у центру, и ајдемо да попијемо пиће, попили смо пиће и причали смо о породичним стварима, а онда ме је у једном тренутку Михајловић питао, пошто његова жена ради код мене у кабинету, секретарица је моје заменице председника општине, добра девојка, школована, економиста, добар радник, питао ме је дал може да напредује собзиром да му је мала плата и да би она у управи општинској, имала знатно већу плату и тако даље. Ја сам рекао да је она добар радник, додуше он је питао и моју заменицу, мимо мене да покуша самном да разговара, да она напредује, заменица ме је питала, ја сам тада питао и Јасмину Младић, која је задужена за кадрове у мојој општини, какво јој је мишљење о њој, она је рекла да је добар радник али да не може да напредује јер је немамо где, тог момента није било простора да напредује, јер сам напредовао неке, нашта ме је и Владимир упозорио, указао ми је, али то су људи из струке, урбанизам, пошто имамо доста нелегалних објеката, јачао сам Одељење урбанизма, дакле не економиски, него оно што ми је потребно, али сам рекао да ћу да размотрим то и имати у виду када се створе услови, млада жена, треба да напредује, али тог момента сам рекао је немогуће на ту тему разговарати. Онда смо на целу ту причу, дошли до теме да сам много урадио за Врчин и за целу општину, знате урадио сам у једној години 140 километра путева нових, то није урађено 30 година задњих, најбољу противградну одбрану, неколико школа и тако даље, и тако даље, да се не хвалим, то ми је саставни део посла, али каже ипак Симо имаш ова "Жиг инфо" Жељка Маторчевића и Милана Јовановића који пљују по теби и вређају те. Ја кажем пустите те будале, с њима сам расчистио одавно, не читам то уопште, он је рекао па он је мој колега могу ли ја са њим да разговарам, па да пробам да то амортизујемо како не би правили штету сада за ове изборе иако Вам тврдим да сам остао на месту председника општине да би имао преко 80 посто подршке грађана Гроцке чак и сада кад би се сам кандидовао мимо странке имао би 55-60 % подршке народа. Ја сам рекао, немам ништа против да разговараш, али мислим да са тим лудацима нема шта да се прича, тако сам цитирам реченицу и ту смо завршили причу. Ту је било дружење два пута по 15-20 минута. Дакле, није било простора да се ту прави стратегија да се човеку запали ауто, није било уопште, није било можда једног часног полицајца са њим да разговарате да запали ауто, то је сулуда идеја оног ко је ово смислио, ту су разни мотиви били неких других људи, па можда и самог Владимира, иако под знаком питања, иако сада правим претпоставку, из неких разлога, али силни људи су били заинтересовани да се можда обрачунају са њиме, јер су правили штету, писали су о крађи горива, о шверцу горива, иако је и он био шверцер горива, писали су разноразне теме, нећу да улазим у ту писанију, то ме се не тиче и мотив су имали сви, сем мене, да му запале ауто. Сви сем мене. Видите ако тужилаштво тврди да сам ја једини имао мотив, господине судија, да ли ја Вама личим на будалу која би унапред, знајући да ће бити осуђен и оптужен, да то урадим, дал Вам личим на будалу. Обишао сам цео свет, радио сам на кључним местима у Европској унији, и сад ћу ја да се обрачунавам са једним декицом исфрустрираним који нема благе везе са ничим. Па смешно господине судија, стварно смешно, понижавајуће за онога ко уопште ову тему ставља на дневни ред. Смешно о томе да разговарам, ал сам дужан да сад браним част моје породице, не моју, ја имам 61 годину, ја сам своју каријеру и политичку и сваку завршио али нећу да оставим љагу на моје унуке да сам ја како они кажу, господине судије, паликућа. Знате, о томе ћу и касније нешто да кажем више. Дакле, никаква друга сазнања немам нити сам уопште икада разговарао са Владимиром на ту тему, да он нађе неког ко ће ово дело да уради. Овде би подвукао једну реченицу представника јавног тужилаштва која је врло чудна, јер сам се осећао као Бин Ладен, када ме је питао. Питао ме је овако, цитирам, прво, остао сам без даха, у присуству Ивице Вуковића, да један учен човек може такву тезу да отвори једном човеку који је прошао пола света, који је радио одговорне послове. Питао ме је

овако, да ли ви господине Симоновићу имате списак за ликвидацију политичих противника, Ви или ваши сарадници. Знате, прво хоћу да Вам кажем да ја немам политичке противнике, уопште, то је општина која је добила највећу подршку Напредне странке у београдском округу, а у Србији међу прве две, три, дакле, немам политичке противнике, с друге стране и оно мало што имам са њима пијем кафу, јер се сви ми чачкамо политички навијам ја за аргументе моје партије, они за њихову партију, али у сваком случају, питање је неумесно, не знам шта је писац хтео да каже са тим питањем, каква ликвидација људи, где ми живимо у 21 веку у друштву где треба да се наша деца рађају и да остају овде да раде, ја добијам такво једно питање. Дакле, понављам у Мировици није био уопште тема, као што није била тема ни у "Спорту" у Врчину, али успут речено, то је за мене био један разговор из куртоазије, провукли смо ту причу, ја сам то већ и заборавио. Да сам утицајан, да је очекивао од мене некакву помоћ, како каже оптужни предлог, па знате шта, да ли мислите да неки шоња може да буде председник општине, неки безвезњак онако, па са крушке, шта значи утицајан, може да буде способан човек, па да има такве способности кад сте на таквој функцији, имате и утицај, то је ваљда нешто нормално, можда у неким општинама имате неку празну главу, ко је ту пао са крушке, ја нисам пао с крушке. У сваком случају, дакле, како каже представник јавног тужилаштва Владимир је очекивао од мене некакву корист, јер сам утицајан. Не знам шта је могао да очекује, то је претпоставка, представниче јавног тужилаштва, ја не знам како да се изјасним по том питању, човек је можда очекивао, није очекивао, али од мене није тражио буквално ништа сем да му унапредујем супругу, што је природно и други су тражили, Боже мој, није то сада кривично дело и зло. Ја лично мислим, господине судија, да је Владимир имао потребу да се нагоди са неким људима у истрази, да му је можда обећано да ће бити полицајац, надам се да је довољно паметан да ће он да зна да неће бити више никада полицајац, да му се скине можда неко дело које је имао у послу, можда да не иде чак ни у затвор, или притвор, не знам шта је могло да га мотивише да каже ово што је рекао, али да повучемо ту црту па да кажемо овако. Те ноћи и у неколико тих дана, приведено је око 150 људи и попови из Врчина су приведени, вероватно укрштањем телефона, и не улазим у ту причу уопште. Оно што је такође сиптоматично и чудно, људи су хапшени неки са потпуном ратном опремом, иако су људи сељаци који никада нису мрава згазили, то Вам говори да је ту и неко други уплетен мимо ових догађаја, то је више за министра да провери како је функционисала полиција и зашто је аутоматима упадала у кућу људи који имају бебе, ломила им руке, бацала их на под, и говорили кажите где је Сима, кажите где је Сима, како су све приводили да кажу где је Сима и нико није рекао сем Владимира Михајловића. Размислите како је могуће да нико ништа није знао. Да ли је могуће да сам ја нека затворена чаура која је блиндирана и нико ништа не зна шта се у том окружењу дешава. Ограђујем се о овој изјави око Владимира из разлога што и ја имам претпоставке, као што то има јавно тужилаштво, да су овде мотив имали политички противници, тајкуни који су код мене пропали у многим пословима, а последице ових тајкунских писања Курира, Блица и осталих вуче се са железнице господине судија, знате, многи су изгубили страховито велике послове јер су монтирали тендер у задњих 20 година, тако да је ово само увод у ту причу, и овде имају корист и неки људи из моје партије, који су против мене јер нису успели да остваре своје циљеве, овде имају природно корист опозиција, представници и противници власти, овде имају корист разне структуре има корист и "Жиг инфо", од једног малог Удружење грађана, читао их је цео свет, имају велику корист, па има и сам индисректно или индиректно можда и Милан Јовановић, када будемо говорили о његовој имовини, о његовој кући, тадашњој, а како неки кажу није општина дала паре да му се уради фасада куће урађена сва у мермеру, знате, пропаганда ради своје, значи сви су имали корист, господине судија, сем мене, ја нисам имао корист нисам имао мотив. На крају крајева,

Владимир у једној реченици каже у свом исказу и признаје да су га подучавали, има тамо једна реченица где каже подучавали су ме како да кажем и шта да кажем да би прошо човек најбоље, и то је нешто што је природно, свако тражи да извуче своју главу, негледајући последице оног другог кога смештате да може да плати ту цену. Ево, овде сам донео слику, сада Вам показујем, где је ко седео у Мировица, ..`оћу само да се подсетим,.. Милан Јовановић је у својој кампањи и теријади писаних медија и тајкунских медија, таблоида, користио стално три реченице, први покушај убиства, други покушај убиства, трећи покушај убиств. Ја ћу касније да разрадим и да Вам дам доказе како он третира први покушај убиства, како третира други покушај убиства, како третира трећи покушај убиства и видећете да је уствари он тај који је себи режирао све ово а не ја. За то имам доказе, па ћу Вам дати полицијске записнике и остало. Да се вратимо сада на 12.12. када се десила та несрећна ситуација господине судије, дакле, мој син је око пола осам возио унуке у вртић, пошто ми пролазимо 50-так метара од његове куће види се природно, пошто је кривина улево, раскрсница, морате да погледате лево десно, па се види, син ме је позвао и рекао ми тата нешто се чудно дешава код Милана, сад ће вероватно да те опет пљује, незнајући шта се дешавало. Ја сам после можда 15 – 20 минута кренуо на посао, видео сам гужву, нисам стао јел знам да кад би стао да би ме напали, да би ту било свега и свачега, продужио сам до општине незнајући шта се стварно десило, међутим, моји сарадници су рекли да на медијима се већ врти, овај, његова изјава да сам, Драгољуб Симоновић ми запалио кућу, Драгољуб Симоновић, Шијачки певала, код Драгољуба Симоновића, Новаковићев телохранитељ, пуцано је на мене рафално. Дакле, све је пласирао лажно не би ли ми сместио затвор. То је трајало готово пет шест месеци, чак кад сам био у притвору, ја сам био немоћан да дајем одговор а и нисам хтео медијски да се обрађам, једва сам дочекао да овде кажем шта имам да кажем, јел мислим да се овде доноси правда, а не код плаћених таблоида, јер ће они сад кад изађу одавде поново да пљују по мени, мислим, ја сам навико на то све и огуглао сам на то све. Дакле, ја сам одмах позвао начелника полиције Ђорђевића и рекао сам му молим те види да се што пре пронађе починиоц како би скинуо ову тензију са мене, позвао сам дежурног полицајца, мислим да се звао Шћекић, нисам баш сигуран сада, биће сведок у овом поступку, где сам му рекао предузмите све што можете да предузмете да се пронађе кривац. Поштено говорећи, мој синовац, који је полицајац, он је први привео, овога што није дошао, Максимовића... (Маринковића), Маринковића, да, први га је привео, дакле да сам ја био негде умешан ваљда би нешто радио да га не приведе, у сваком случају, после тога се коло одмотавало, незнајући, нисмо ни ми знали, није ни полиција знала, да је он умешан, уопште нисмо знали ко је умешан. Далеко од тога да сам знао да је Михајловић уопште умешан, уопште ми није на крај памети пала таква солуција. Онда су почели поново да понављају и да врте плочу Шијачки, Новаковић, пуцано је на мене и тако даље и тако даље. Дакле, та гнусна хајка и та режија је трајала пет, шест месеци, али првих 40 дана је била апсолутно изрежирана, додуше тад нисам могао да пратим све вести јер сам био у притвору, па нисам имао баш могућности да читам све те медије, а деца која су ми долазила у посету, нису ми дала новине да видим, јер је то била невиђена тортура и хајка, геноцидна хајка на моје име. Да се вратимо на Бојану Шијачки, овде имамо доказ, господине судија, прошли пут је, неспретно можда, излетело браниоцу Милана Јовановића, да се она ипак сусрела и после процеса са Шијачким, што би се они сусретали са њом ако је жена признала кривицу и ако је осуђена на 50 хиљада казне и наногицу не знам колико сада, нисам у току, јер ме она не интересује, али ме интересује да је сведок, пошто ми је он тврдио да је она певачица на свадби мог сина, никада у животу жену нисам видео, али, ево имам интересантне слике, ја сам тада рекао, ако се сећате прошли пут, да имамо слике где је она јако блиска са том групом Жељко Маторчевић, Зоран Лалић и Милан Јовановић, јако блиска, не самном, а

онда је браниоц рекла па ми смо се ето, шпијунирате, па ми смо се сусретали већ са њом, шта има да се сусрећете, жена признала дело изволи уђи у процес, ово је Милан Јовановић и Жељко Маторчевић, тако, ово је боксер Милан Јовановић и Зоран Лалић, тако, то су партнери "Жиг инфа", ово је Шијачки и Зоран Лалић интимни пријатељи дугогодишњи, у једном кафићу, дакле није тачно да се не познаје, познају се, ово је слика такође у другом кафићу, јако су блиски господине судија. Из овога се види, а чудо да то истрага није утврдила, ако сам ја утврдио, како је могуће да лепеза истраге није ишла мало шире. Имали су мету, медијску мету, само је Сима крив, Симу треба ухапсити, Сими треба сместити, како би представник јавног тужиоца напредовао у каријери, њих не интересује уопште истрага. Дакле ово је доказ, уз овај доказ, да се и после суђења и после овог догађаја сусрела са Миланом Јовановићем и са његовим браниоцем, Дакле, они сарађује и то изузетно добро, а под чудним околностима је скинута са овог случаја, да не могу да је користим као сведока, а користио би и имала би шта да каже, верујте ми. Он је причао тада да она тренира карате код мог брата, да је, и тако даље и тако даље, то је све неистина. Тачно је да је тренирала код мог брата у моменту када је Зоран Лалић имао исти карате клуб, са мојим братом, кад су се раздвојили, она је прешла код Зорана Лалића. Дакле, то је права истина да знате. Дакле, цео овај процес до Вас, до данашњег дана, је се тужиоц понашао, представник јавног тужилаштва, ја сада да скраћено изговарам то име, се понаша као да је браниоц Милана Јовановића, а не да је он независна институција која треба да материјално докаже да сам ја умешан, или неко од присутних, већ је децидно био, апсолутно, више активан од самог браниоца Милана Јовановића, што је запрепашћујуће. Е сад да се вратимо на саслушање сведока, погледајте режију представника јавног тужилаштва, измислили су четри сведока, да нису измислили они би били данас овде, били би саслушавани код Вас, па представник јавног тужилаштва иде 12 дана на годишњи одмор, саслуша једног сведока, знате, игранa варијанта, она комунистичка, стара, па онда узме боловање 7 дана, па саслуша другог сведока и трећег, па тридесети дан, када је Максимовић дошао да даје изјаву по договору са тужилаштвом . Дакле, позвао је тридесетог дана господина Максимовића, да му каже да не треба да дође да даје изјаву, имамо, значи, снимак тог позива, да не треба да дође да да изјаву, како би се стекли услови за продужење мог притвора још 30 дана. Значи, вештом манипулацијом је наводио све како би ја остао што дуже у притвору, потпуно непотребно, да не утичем на сведоке, које сведоке кад ниједан сведок није рекао ништа, нити знају Милана Јовановића, дакле, потпуно исценирана ситуација да се наведе на мој притвор. На крају крајева, господине судије, да само сумирамо у неколико реченица моју дискусију из оптужног предлога. Да, нисам рекао, а мислим да је добро да подвучем, испустио сам, ако ми дозволите, како сам сазнао да је Владимир Михајловић ухапшен, то је јако битно да би се разумелипредмет. Дакле, текла је истрага како је текла, ја нисам био уопште у току, нити ме је то интересовало, сматрао сам да нема потребе да пратим процес, јер то се мене не тиче, сем што су ме замолили истражни органи где сам давао два пута изјаву, да се укључим преко кафића и свих пријатеља да што пре дођем до неких података, ко би могао да буде извршиоц. Ја сам то радио, почев од полиције, па и до неких мојих пријатеља који држе неке ресторане да се мало чује шта се ту дешава око ове ситуације. Дакле, једно јутро, нисам сигуран који је то дан био, мислим да је то било 25-ог баш када сам ја био ухапшен, ја сам дошао на кафу код заменице, по обичају пијемо кафу да договарамо посао, где сам видео супругу Михајловића како плаче. Питао сам је Грујо шта то није у реду, шта те мучи, каже, ухапшен је Владимир, што, каже, због Милана Јовановића, какве везе, јел има он везе са Миланом Јовановићем, она каже нема, па добро и мене су привели два пута да дам изјаву па су ме пустили, имао сам да кажем шта сам рекао и тачка, и на томе је све стало. Негде око дванаест, један сат, држао сам неки говор у некој великој сали, јавили су ми да је Владимир Михајловић приведен у

истражном затвору, како се то каже, и даље нисам слутио да ће да повеже икако моје име са овим догађајем, нисам знао шта се дешава, и негде око један, пола два, док сам пио пиће са директором школе, дошли су органи реда да ме приведу у 29-ти где сам издржао 48 сати у притвору а онда сам одлежао понављам, потпуно незаконито, притвор од четрдесет и нешто дана. Поновићу само следеће, дакле, из овога што сам ја рекао, из ових да кажем неких четири тачака оптужног предлога можете јасно закључити сценарио ове приче. Дакле како је представник јавног тужиоца дошао до тога да ја мрзим Милана Јовановића. Како. Може ли то неко да ми објасни овде, каква су осећања, моја, твоја, према неком, можда он мрзи мене, али ја њега не мрзим и немам потребе да га мрзим, није ми значио ништа у животу. Друго, извиђачки новинар, реко сам да није новинар, и документоваћемо чак и да "Жиг инфо" није новинарска кућа него Удружење грађана, а бави се кобојаги новинарством, да подстрекнем Михајловића реко сам у Мировици да нисам имао ништа са овим, а успутни разговор на пићу у кафићу у Врчину је био протоколан и није ми придавао баш никакав значај, уопште није мени, овај, та прича личила на нешто што би могао неко да схвати да сам ја нешто договарао, ал` кажем волео би кад буде Михајловић причао да ме погледа у очи и да каже дал` ја лажем ил` не лажем и да ли смо ми неки интимни пријатељи, како то тврди тужилаштво, да сам гајио поверење рек`о би, нити сам гајио, нити сам имао контакт са човеком, уопште, да је он платио 1000, да је он добио од мене наводно понуду од хиљаду и по евра, а да је договорио 2.000 евра то у преводу значи да је мене спонзорисао са 500 евра, нешто ту шкрипи, нешто ту није у реду, а не види се у оптужном предлогу, и да сам свестан свог друштвеног положаја, могу да му учиним много, па зар му нисам учинио самим тим што сам му запослио жену, иако понављам, она је примљена на конкурс, потпуно легално, дете је школовано, и ја ту немам никакав проблем, по том питању, али када је већ то тема, морам да апсолвирам и ту тему, дакле ово би био, господине судија, први део мога излагања везано за сам оптужни предлог. Сада би Вас замолио да ми дозволите да Вас мало шире упознам са начином деловања и доказима "Жиг инфо" кога ћу убудуће ословљавати са они и Милана Јовановића кога ћу ословљавати са Он. Није то много дугачко, али морате да разумете. Уважавајући ваше мишљење и став да сте разумели да сам негирао апсолутно оптужни предлог скратићу моју дискусију на неколико реченица како би, овај, поштедео и време и суштину ове наше приче са циљем да могу и други учесници у овом процесу да кажу шта имају да кажу. Дакле, суштина је господине судија у једној простопроширеној реченици. Дакле, све што Милан Јовановић каже њему јавно тужилаштво апсолутно верује све што ја кажем мени нико не верује. Ево ја сам сада са неколико кључних тачака доказао да и чему је склон Милан Јовановић када је причао и говорио и писао о мојој личности о породици о мојим сарадницима и тако даље и тако даље. Дакле, ево још кључна два доказа са судском да кажем, са судским епилогом. Дакле, Милан Јовановић је имао страшну потпору разних таблоида, мени то не смета, нема везе, свако ради свој део посла, али рецимо можда се Ви сећате афере када је Милан Јовановић тврдио да сам крао струју, а онда таблоиди избаце овакву слику "Естрада краде струју" па ставе мени као да сам певач, знате. Дакле, овде је доказ ЕПС-а да нисам крао струју, решење да нисам крао струју води се судски поступак и добили смо судску пресуду да ни мој син није крао струју с друге стране господине судија имам доказе да су они крали струју и воду апсолутно. Дакле, ево само да вам покажем то решење како су крали струју. Дакле, уз ово што, што сам Вам приложио да нисам крао струју и разно разне текстове Милана Јовановића овде је записник ЕПС-а да један од главних уредника краде струју искључен како краде струју. Овде је записник да други краде струју, овде је пресуда суда да Милан Јовановић краде воду а он је цело време употребљавао речи како ја то политички њему искључујем воду, што није тачно, после тога су му укључили водоводну мрежу чим је морао да испоштује законску основу да уради мерни

инструмент, шахт и тако даље, и тако даље. Дакле, не стоји уопште теза да треба веровати апсолутно све што Милан Јовановић каже. Ја сам само са неколико, неколико примера навео, да видите да то баш није тако. Овде ћу приложити и разну писанију Милана Јовановића да би сте стекли утисак у ком правцу то новинарство, нема то везе са новинарством. Мало пре сам вам поменуо, заборавио сам. Да, поменуо сам мало пре да су интезивна питања и напади у тој писанији које нисам читао генерално били 2015. и 2016. године. Уочи овог догађаја, несрећног догађаја, који који осуђујем, као што сам рекао, готово да писанија није била против мене, мојих сарадника и општине Гроцка. Исцрпили су све те приче, понављали су стално исту причу тако да је зачућујућа, зачућујуће виђење представника јавног тужилаштва да сам ја имао баш тада мотив када ништа нису писали о мени да отрганизујем овако нешто, и овако сулуду једну идеју. Од 2015. и 2016. дакле, задњих годину, две дана, готово да није било писанија на ту тему. Дакле, никакав господине судија никакав разлог није био а нисам ни читао више њихове ставове и писаније на порталима и Фејсбуку, јер се то засновано на разноразним лажним профилима, али оно што је за мене било важно, знате, када нешто напишете у средини малој где се сви знамо. Ја могу да напишем о вама шта год хоћете у неком вашем окружењу а људи знају да сте ви поштен човек, и да сте породичан човек и да немате мрљу у својој биографији, и то не може ни једно писање да оповргне. Другачије је када то пренесе таблоиди у Београду па онда кажу "Онај Сима криминалац, онај Сима је мафијаш" знате, другачија се ствара слика о том Сими, али то не даје ефекат у мојој средини. Апсолутно не даје ефекат, посебно што живимо јако близо и сви знају мене и моју породицу која је мала али угледна и сви знају ко је Милан Јовановић и какав је његов углед, пре свега у својој улици али и шире од тога. Дакле, да закључим господине судија ову моју причу са она три покушаја убиства. Ево Вам доказа до које мере иде сценарио Милана Јовановића. Први покушај убиства је када је ја мислим 2015. године Милан Јовановић дошао испред моје куће, улица је слепа у њој живе само Симоновићи, има четири-пет кућа и није било потребе да ви долазите на моју капију али је човек дошао да слика моје унучиће, мог сина, снајку и моју супругу изговарајући неке речи које не би хтео сада да користим, где сам ја изашао на капији и где сам га отерао са моје капије и пријавио полицији да ми напада породицу и вређа породицу. Он је брже боље дао изјаву у таблоид у "Блиц" где су одма објавили како, молим вас, ово је записник полицијски да је он пријављен, а он је рекао да је пријавио мене, што је лаж, а овде је текст Блица после два дана "Бивши директор Железнице Србије ударићу те док не видим да ли имаш мозга",знате. Дакле, потпуно исцениран случај овде ја имам доказ да сам га пријавио полицији, да је дошао на моју капију, а шта ће на моју капију када је слепа улица на крају крајева је дошао, а овде каже да ћу га ударити да видим да ли има мозга. Такође, овде каже како је он дошао, цитирам његову реченицу, да слика украдене прагове у мом дворишту. Господине судија ово је моје двориште, ово је моје двориште доле, асфалт је до капије од капије је бетонирано двориште. То су моје куће мог сина и тамо су друге куће. Погледајте где Милан Јовановић фотомонтажом, не може он то да ради, то раде ови његови, али све једно, где је сликао прагове, да ли ово Вама личи, како он тврди да је сликао у мом дворишту, на моје двориште, не личи. Дакле, константно се служио лажима и зачућујуће да јавно тужилаштво прихвата све што он каже да је баш тако сто посто просто невероватно, да то преносе таблоиди који су по задатку, раде то што раде, а да мени нико не верује ништа иако документујем јасно докуметујем да је лажов и да ово све што ради, ради плански, исценирано не би ли ми сместио затвор. Да завршим и закључим ову моју причу, да дакле апсолутно остајем при свом, при својој изјави коју сам дао у истрази, негирајући комплетно оптужни предлог по ставки 1, 2, 3 и 4 може ту да се провуче и нека друга реченица која може да се третира као оптужни предлог. Покушао сам да Вам објасним да иза тога не стоји никаква истина, никаква правна

подлога, нити материјални доказ. Надам се да сам уб, овај успео, да вам то приближим и дочарам и да сам сигуран да ћете, убеђен сам вашим искуством, избећи замку писаних таблоида и да ћете савесно размотрити све ово и донети коначну одлуку да нисам крив. Хвала, спреман сам да дам одговор на сва питања. Изјашњавам се да поред наведеног остајем код свега о чему сам се изјаснио прликом саслушања у истрази 27. јануара ове године.

У завршној речи на главном претресу одржаном дана 11.02.2021. године бранилац окривљеног Драгољуба Симоновић, адвокат Ивица Вуковић, навео је: " Уважени судија, колеге, тужиоче, пуномоћници оштећених и овај, сви присутни. Ја као бранилац окривљеног Драгољуба Симоновића од почетка овог поступка, имао бих данас много тога да кажем. Мало смо ипак, признајем, лимитирани временом које нам је, суд оставио, како за припремање тако и за изношење завршних речи и оно што наравно да ће тупити оштрицу, то је свакако можда и читање а не усмено изношење али гледаћемо да обухватимо све оно што је у овом поступку урађено и оно што би на крају крајева суд требало да цени. Прво ћу искористити прилику заиста да оштећенима Милану Јовановићу и Јели Дељанин изразим заиста једно искрено, овако људско жаљење, због онога што им се догодило. Сматрам да је у питању трагедија, једна озбиљна и могу да кажем људски се саосећам са њима. Дакле, али оно о чему кажем људски ћу изразити и изражавам жаљење за оно што им се догодило али морају бити свесни и они, и сви присутни и јавност да овде суд суди на основу доказа, а не на основу неких прича које су упорно овде медијски пласиране. За разлику од завршне речи оштећене Јеле Дељанин коју заиста морам да и похвалим, завршна реч тужилаштва, на коју ћу се укратко осврнути, ме је разочарала из више разлога. Заиста нисам очекивао неке врхунске домете нити спектакуларну анализу свега онога што је написано у оптужби јер то једноставно по нашем ставу није ни могуће, али нисам ни очекивао самодопадљиви манифест испразних флоскула и општих места, популистички памфлет у којем је тужилаштво покушало да се представи као овлашћени судски тумач појма „новинара" и „новинарства" или као већински власник права на слободу говора и изражавања, па стога и права на поодуку нас неуких из те области. Наиме, у завшрној речи тужиоца од неких 14 страница, три и по стране су посвећене једном невештом покушају да се појам из изреке оптужнице „новинар", који је наводни мотив поступања окривљеног појасни, али не у складу са позитивним прописима Републике Србије, како би се дало очекивати, већ у складу са некаквим препорукама, акционим плановима, извештајима и сличним актима, без правне снаге. То је по ставу одбране више личило на неки амбициозни семинарски рад у којем је 25 редова посвећено Московском процесу, 34 реда Акционом плану Уједињених нација, Извештају заштитника грађана који уопште нису саставни део списа предмета а свега 19 редака од тих 14 страница посвећено је одбрани Драгољуба Симоновића, оно због чега смо ваљда овде сви присутни. Питамо се зашто тужилаштво није своју завршну реч посветило анализи доказа у поступку, сведоцима, вештацима, извештајима полиције, ватрогасаца, комуникацији мобилним телефонима међу оптуженима, која узгред и не постоји, а предложена је као доказ, нити један редак нисмо чули о начину на који је узета одбрана оптуженог Михаиловића, 24. јануара 2019., лажним обећањем супротно члану 9. ЗКП-а, који по члану 16. став 1 ЗКП-а не може бити коришћен као доказ у поступку. Знамо сви да је обмана недозвољено средство, да су средство којим се утиче на вољу код окривљеног. Нисмо чули објашњење о начину узимања изјаве од Игора Новаковића 24. јануара. На који начин се то тужилашво, на који начин је сазнало, да треба да оде у просторије Окружног затвора, да узме измењену изјаву иако то Игор Новаковић, нити његов бранилац, нису никад тражили. Изостало је објашњење због чега су неки сведоци саслушавани у истраз. Због чега је позиван рецимо сведок Урош Максимовић, да на дан

кад му је било заказано саслушање да не дође како би се продужио притвор Симоновићу. Изостало је и објашњење због чега одбрани 20 дана није речено, односно сакривано, од обране да је одређено грађевинско вештачење како не би могли заједно на терен да изађу вештак грађевинске струке и стручни саветник одбране. Дакле све оно за шта тужилаштво није имало храбрости а у току поступка очекивали смо бар да чујемо неке разлоге у завршној речи. Међутим, уместо анализе доказа ми смо у завршној речи тужилаштва слушали, по нама циничне и арогантне квалификације и етикетирање оптуженог, па и његово константно омаловажавање, да је он огледало најнижег људског порива, нечовечно његово поступање, злодело и слично. Уместо указивања на субјективне и објективне елементе кривичног дела које је предмет оптужбе, ми смо слушали једну патетичну тираду бремениту стереотипима о, цитирам: „Светионику српског друштва", "Души нашег бића», «Страдалништу народа», «Светлој будућности», «Слободарском духу», «Оштром перу и прпошној речи», «Горкој слици чемера», «Бразди на сетним лицима", све у маниру народних предања и најбоље гусларске традиције, које очигледно има за циљ да задиви и импресионира лаичку јавност и паланку жељну егзекуције, линча, извођења оптуженог на ломачу која је одавно запаљена. Све ово изговорено са ароганцијом победника школског литералног конкурса или комесара који бди над моралном чистотом. У недостатку конкретних чињеничних аргумената за изнете паушалне тврдње којима обилује завршна реч, и оптужни предлог, морам признати, тужилаштво је посегнуло за простим етикетирањем оптуженог, фус нотама, референцама и присилном мобилизацијом знаменитих мислилаца који су против своје воље доспели у овај поступак не би ли снагом свог ауторитета појачали бледуњави и отужни утисак завршне речи тужилаштва. У недостатку доказне активности тужилаштва, ту улогу су у овом поступку преузели поједини медији који су по нама демонстрирали срамни недостатак професионалне културе и трагичан мањак хуманистичке и цивилизацијских стандарда оглушујући се о обавезу поштовања презумпције невиности из члана 34. став 3, Устава Републике Србије, и члана 3. став 2 Законика о кривичном поступку. Не само да је промовисан јавни линч Драгољуба Симоновића, већ су се нетачно и злонамерно пласирале дезинформације и полуинформације са суђења. Каква би тек салва лажи и увреда уследила ако би суд донео пресуду по доказима и ослободио Драгољуба Симоновића. Тужилаштво није доказало нити да је Милан Јовановић, оштећени, новинар, а то је теза тужилаштва, да је написао било какав текст као новинар или у било ком другом својству којим се наводно бавио радом Драгољуба Симоновића, било каквом критиком, оправданом или неоправданом, наводним истраживањем некакве корупције, малверзација у општини или слично. Све је то наводни мотив због чега, по ставу тужилаштва, Драгољуб Симоновић, врши кривично дело. Мотив који не постоји. Зар тужилаштво није успело да пронађе један једини текст који би био доказ и који би потврдио оно о чему се се само испразно говори. Дакле, та теза о којој тужилаштво говори у оптужном предлогу, а и у току поступка, је преузета из исказа оштећеног из истраге иако је он дословно и рекао да не пише текстове већ да прикупља информације а на претресу додаје и да прати одређена лица, па се таква теза свакако не може усвојити од стране суда верујући само на реч тужилаштву јер је за две године тужилаштво могло да прибави, ако они постоје наравно, доказе за ове тврдње, конкретне текстове оштећеног у којима се заиста спомиње првооптужени а који према ставу тужилаштва представљају мотив. Тужилаштво у оптужници и у самој завршној речи говори да је мотив за извршење кривичног дела некакав «проблем и сукоб», то је цитат, Симоновића са оштећеним Јовановићем, наравно без икакве конкретизације. У чему се тај проблем састоји и какав је сукоб у питању. То се упорно понавља али се не прилаже на суђењу у доказном поступку, ни један доказ да то потврди, напротив, једино је одбрана приложила доказ, наравно, који суд није извео у доказном поступку, то је захтев за покретање прекршајног поступка али

према том доказу евентуални проблем или сукоб ако га уопште као такав можемо оквалификовати постоји од 2014. године или 15-те, када Јовановић долази да фотографише кућу Драгољуба Симоновића али и унуке који су се играли у дворишту. Због тога је Драгољуб Симоновић позвао полицију, дакле, није решавао никакав проблем на начин који се њему у овом поступку спочитава, већ се обратио надлежним органима за то. Против Јовановића је тада покренут прекршајни поступак, према његовим речима се завршио 2015. године. Е сад, од 2015., тада када се то десило, до 2018 у децембру, прошло је три и по године. Пазите, Јовановић и Симоновић сагласно констатују у својим изјавама и у првој изјави, да, они се годинама уназад нису виђали нити сретали. Такође, Јовановић и каже, оно што сам и рекао, да није ни писао текстове, дакле, не само да тиме се потврђује да није новинар, без обзира на своју жељу и субјективни осећај, већ се тиме потврђује да код Симоновића не постоји никакав мотив да се он на било који начин, Јовановић мислим, опомене због било чега. У вези са овим указаћемо на став тужилаштва, које је, у завршној речи изнето спрам одбране Симоновића, где се каже да у току поступка је показао «анимозитет према оштећеном». За оне оштроумније наглашавам „у току поступка“, дакле тужилаштво није доказало, нити доказивало, а морало је да то докаже, да је рецимо такав анимозитет постојао пре извршења кривичног дела, а не у току поступка. Тачно је да је у току поступка, ја признајем, постојао нескривени анимозитет и револт Драгољуба Симоновића према Милану Јовановићу али ту треба бити објективан, реалан, искрен према себи и сагледати све чињенице које су довели и представљали узрок тог анимозитета. Већ смо навели у уводним излагањима, а оштећени је то потврдио, рецимо да је већ 13. децембра, дакле већ наредног дана, кад се згариште куће није такорећи ни охладило, он већ наступио на телевизији са националном фреквенцијом и пред милионским аудиторијумом оптужио одмах Драгољуба Симоновића да он стоји иза тога. Ја ћу то приложити суду да не буде да нешто било коме овај спочитавамо што није тачно. Надаље, након тога, значи још траје истрага судска, Драгољуб Симоновић је на слободи, ради човек, живи нормално, не обраћа пажњу на ово. Каже, Милан Јовановић у бројним новинама, ал' то понавља и пред тужилаштвом 14. јануара 2019., каже, Бојана Шијачки Цветковић која је у то време ухапшена и правоснажно је осуђена накнадно, певала на свадби сина Драгољуба Симоновића. Значи једна ноторна лаж. Касније на претресу он признаје да то није тачно, а ми смо приложили и неке фотографије где је он свакако такву информацију могао вишеструко проверити. То ће суд ценити, надам се. Каже исто, у тој некој фази поступка, Милан Јовановић даје изјаве у медијима оптужени Игор Новаковић запослен у општини Гроцка, шеф обезбеђења Драгољуба Симоновића. Две неистине – нити је запослен, нити је шеф обезбеђења. Дакле, и то признаје на главном претресу да није тачно. Такође у медијима у том периоду он свесно износи неистине рецимо да је у њега пуцано критичном приликом иако зна сам да је чаура која је пронађена потиче овај да је његов, његово власништво, а то тужилаштво и каже у завршној речи јел` то тужилаштво потврђује, ради се иначе, ајде сад да направим само дигресију, – пиштољ који он каже да је продао, је марке "силвиа берета" калибар 7,65, чаура пронађена са ознаком СБ "силвиа берета", калибар 7,65. Штета што нисмо могли да чујемо пред судом рецимо оптуженог Маринковића, који би објаснио да ли је можда Милан Јовановић пуцао на њега, а у медијима намерно иступао са обрнутом тезом како би додатно придобио подршку јавности. Штета што нисмо имали пред судом и нисмо успели да чујемо друге сведоке које је одбрана предложила који су чистили рецимо кућу и пронашли пиштољ. У овом поступку то на жалост никог није занимало. Оштећени Јовановић је тада, у току истраге, давао исто изјаве, да је то трећи покушај убиства који је Симоновић организовао против њега. Дакле и многе друге ствари које нећу сад посебно апострофирати, али је у таквој једној ситуацији потпуно разумна и рационална људска реакција Драгољуба Симоновића, да према таквој особи гаји

анимозитет, али понављам тај анимозитет се јавља у овом поступку, а не пре њега. Ако пажљиво прочитате и одбрану Драгољуба Симоновића, па он, народски речено, каже, да га је мука натерала, односно овај поступак, да се детаљно бави оним што је писао портал "Жиг инфо" о њему. Дакле то се све дешава накнадно, након што је изашао из притвора, а не пре критичног догађаја. Ту, он каже, чак рецимо, да су неки текстови, сазнало се, да су писани пет година пре критичног догађаја о њему кад је он био генерални директор "Железница Србије". Па онда каже, после тога су се углавном неке ствари понављале, колико је он видео али их тада није читао, а каже последњих годину дана или две, пре критичног догађаја, према његовим сазнањима, готово да није ништа писано о њему. Па зашто је то битно, па да би се јасно указало да чак и када би се прихватила теза тужилаштва о некаквом мотиву, каква је животна логика да Драгољуб Симоновић наводно нешто предузима у периоду када о њему се ништа не пише, нема тих текстова, да их има тужилаштво би их овде приложило пред судом и понудило да докаже своју тврдњу. Логично би ваљда било, ако је он заиста, такав човек какав је представљен од стране тужилаштва, а и овај оштећеног Јовановића, да такве неке мере које се њему приписују предузима 2013, 14, 15 а не три и по године касније у децембру 2018. Како је терет доказивања и ове чињенице на тужилаштву очекивали смо заиста да нам тужилаштво понуди наводне текстове о корупцији о којој је писао оштећени као доказ наводног истраживачког новинарства Јовановић Милана и мотива за извршење кривичног дела, међутим тога нема, нити један једини текст било о корупцији или о било чему другоме које је написао Милан Јовановић о Драгољубу Симоновићу не постоји. Због свега тога мислим Симоновић је у својој одбрани овде и доставио пар неких највулгарнијих, најбаналнијих текстова које не бих сад посебно коментарисао, он је у току поступка поднео и неколико тужби, при томе ни једну против Милана Јовановића, зашто, па Милан Јовановић не пише никакве текстове, подноси против Удружења грађана "Жиг инфо" и против овај председника тог удружења Жељка Маторчевића који су одговорни за оно што се објављује, а тога је било доста од почетка овог поступка. Дакле он показује да своје незадовољно решава на једини законит начин којим демантује оне тврдње из оптужнице којим га представљају као особу која користи неке другачије незаконите методе. Такође демантује да је имао било какав разлог да опомиње или да се свети Милану Јовановићу јер заиста у том периоду нема због чега, поновићу они сами кажу "ми се годинама уназад нисмо ни видели ни срели", не знамо, каже такође, ако погледамо једну констатацију из оптужбе која упорно представља оптуженог, наравно без икакве конкретизације, понуђених доказа, као изузетно моћног и утицајног човека, зашто такав моћан и утицајан човек не предузме било шта у оквиру те своје моћи и утицаја да реши неки наводни проблем. Немамо ми логично објашњење нити смо га чули од стране тужилаштва. Нејасна је такође конструкција из оптужног предлога да је Драгољуб Симоновић наводно предложио Владимиру Михаиловићу паљење аутомобила у виду опомене. Зашто је то неразумљиво? Па, питамо се каква је то опомена, ако, како оштећени да зна да је то опомена, од кога то долази, ако му то нико не саопшти, а тога немамо у оптужном акту, нити у доказном материјалу тужилаштва, па зато то и не може бити логика, ваљда би животна логика налагала да поред паљења или оштећења аутомобила, уследи нека вербална опомена како би оштећени знао због чега је то урађено, шта се то од њега рецимо у будућности очекује, значи нешто у том смислу. Зашто тужилаштво овај део прећуткује, а сматрамо да је изузетно важан јер указује и на нелогичности, нетачност конструкције, да таква идеја уопште потиче од Драгољуба Симоновића. Даље у уводним излагањима, тужилаштво наводи, да предлаже доказ суочавање окривљених у погледу чињеница из њихових исказа који се не слажу. Ради се, и пре свега и о суочавању Михаиловића и Новаковића. Дакле, на почетку самог суђења основно тужилаштво признаје да искази окривљених нису усаглашени, да постоје битне

разлике међу њима. Ако погледамо списе из предистражног и истражног поступка, видећемо да тужилаштво 24. јануара предочава Михаиловићу разлике у његовој одбрани и одбрани Новаковића. Имамо записнике од 19. и 20. фебруара 2019. где исто се позивају да би, овај, те колизије у њиховим одбранама тужилаштво отклонило. Дакле у старту се признаје да они нису одбране усаглашене. Међутим, ми у завршној речи чујемо да каже тужилаштво да су одбране окривљених из истраге конзистентне те да их прати унутрашња доследност у казивању. Из овога је јасно због чега је тужилаштво морало у завршној речи да се крије иза бомбастичних али и стереотипних фраза уместо да каже у чему су ту искази постали конзистентни и на који начин, када такви нису били на почетку поступка. Анализа доказа наведених у образложењу оптужног предлога и уводним излагањима су такође изостали у завршној речи тужилаштва. Ми смо хтели да чујемо, рецимо, шта је тужилаштво доказало садржином меморије лап топа одузетог од Драгољуба Симоновића. Шта се доказује листингом или меморијом, листингом телефонских позива и меморијом одузетих телефона од оптужених. Шта анализом сигналних логова телефонских бројева. Шта разним извештајима. Шта се доказује предложеним сведоцима, због којих је тужилаштво инсистирало на притвору Драгољуба Симоновића, па апсолутно ништа од онога што тужилаштво оптужницом тврди. Напротив, овим доказима се побијају наводи оптужбе јер се њима на пример утврђује да између Драгољуба Симоновића и Владимира Михаиловића никад није постојала било каква комуникација, а што би свакако морало бити, да су наводи оптужбе тачни. У завршној речи тужилаштво наводи да је оптужени Симоновић своје тврдње морао доказати, а доказе који га терете, оспорити. Према ставу одбране ради се о врхунском цинизму, јер је тужилаштву познато, да је суд од 36 доказних предлога одбране или 30 уводних излагања, и још четири или пет на главном претресу, дакле укупно 40, усвојио само један предлог, сведок Милош Митровић. Дакле, да би се доказали наводи одбране мора постојати двостраначки поступак, морало би да се изведу на претресу докази којима се потврђују наводи одбране, мора постојати равноправност странака, једнакост оружја, с друге стране тужилаштву је исто тако познато да је суд усвојио све доказне предлоге тужилаштва, њих приближно 60 укључујући и исказе оних сведока Савића, Андрића, Максимовића, Вујића који уопште нису сведочили у вези било чега што има додирних тачака са предметом оптужења. Дакле 60 према 1. Какве су шансе одбране да било шта доказује у поступку ако је усвојен само један доказни предлог одбране. Када је одбрани ускраћена могућност да доказује било шта. Каква је сврха судског поступка, ако се само узимају у обзир тужилачки докази које је махом полиција прибавила. Да ли то значи да нам је суд постао потпуно сувишан, да пресуде у будуће треба да нам доноси тужилаштво или можда полиција. Ја ћу цитирати једну од бројних одлука Уставног суда која о томе говори, каже: "Принцип једнакости оружја представља део ширег концепта правичности, а има за циљ да обезбеди суштинску процесну једнакост странака у поступку што подразумева да свака од страна у поступку има разумну могућност да представи свој случај под условима који је не стављају у суштински неповољнији положај наспрам противне стране". Однос доказа изведених у доказном поступку 60 према 1, у корист тужилаштва, довољно речито говори о томе да ли је одбрана била у равноправном положају у овом поступку и да ли јој је обезбеђена процесна једнакост са другом страном. Како је дошло до тога да након првог сведока одбране, када је неспорно доказано да је тачно оно што одбрана тврди, да је једини доказ против Симоновића, фингиран, прибављен обманом, суд одбије да изводи даље доказе одбране, нека свако цени спрам свог образовања и моралних начела. Но, ценећи чињеницу да искусни судија има довољно материјала да утврди незаконитост начина прибављања одбране окривљеног Михаиловића од 24. јануара 2019., а неутрални и непристрасни сведок Митровић је до најситнијих детаља објаснио шта је био разлог и услов давања такве

одбране за које му је клијент у притвору и потврдио да је неистинита, а ради се о јединоm доказу који мог брањеника доводи у везу са кривичним догађајем, то остаје нада да је разлог одбијања осталих доказних предлога од стране суда, чињеница да је отпала и најмања формална сумња у умешаност Драгољуба Симоновића у ово кривично дело. Указаћу још на то да заступник оптужбе у завршној речи признаје да је оштећени Милан Јовановић извршио кривично дело Недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. КЗ. Тужилаштво наводи да је утврђено да је он поседовао муницију калибра 7,65 мм односно да пронађена чаура потиче од метка из гараже Милана Јовановића. То се изричито наводи у завршној речи. Иначе грађани Републике Србије редовно одговарају за неовлашћено поседовање муниције и судија је сигурно пред собом имао доста таквих случаја, међутим, и тужилаштво то добро зна, али овде очигледно тај закон не важи за све захваљујући интерпретацији закона од стране Другог тужилаштва које је од почетка пристрасно. Основно тужилаштво нас упорно обасипа вербално браворозним жалопојкама којима је за циљ да неспорне патње оштећених прикаже као грандиозно мучеништво уместо да ради свој посао у кривичном поступку. Ми смо имали ситуацију где на главном претресу оштећени Јовановић признаје да је извршио кривично дело Спречавање и ометање доказивања из члана 336, он у току трајања поступка, након уводних излагања одбране, када одбрана доставља изјаве појединих сведока, обелодањује њихов идентитет ако је прибавила по члану 301 ЗКП, каже да је обилазио та лица, претио, обећавао разне бенефите само да не дођу на суд, односно да одбију да сведоче, односно ми имамо изјаве и предложили смо та лица и они би то пред судом и потврдили. Шта је тужилаштво поводом овога предузело? Апсолутно ништа. Овиме не желим ја да дисквалификујем Милана Јовановића као човека како то можда неко може инфатилно да закључи и протумачи, он то сам чини својим поступцима, ја желим да суду укажем на незаконито вођење поступка од стране тужилаштва и пристрасност која је резултирала брзоплетом и неистинитом оптужбом Драгољуба Симоновића јер је тужилаштво могло да пре оптужења испита све ове околности и чињенице које су више него очигледне. Као што сам рекао, укратко бих изложио неке, по нама неспорне чињенице, које заиста су се одиграле, а које су од стране тужилаштва погрешно представљене. Ја морам да кажем да је оптужни предлог, према мом ставу, заиста и кобни и трагични неспоразум са реалношћу, али по мог клијента поготово трагични. Приписује се, у току поступка и оштећеном и оптуженом, нека својства која они немају и радње које не предузимају, нити је Милан Јовановић истраживачки новинар, нити је Драгољуб Симоновић неки бахати, сурови зликовац, нити је Јовановић написао један једини текст о Драгољубу Симоновићу, нити је Драгољуб Симоновић због тога или због било чега другог имао разлог да му се свети или шаље било какву опомену у виду паљења аутомобила. Сматрам да судница не може и не сме да буде аматерско позориште ни патриотско посело где се пласира један до крајњих граница сведен и поједностављени црно бели сценарио у којем се патња жртве хипертрофирају до епских размера, док се окривљеном приписују све најгоре особите преузете из колективног, несвесног, свако зло које у себи паланка носи, па га због тога треба симболички обесити за пример свима. Кад ово говорим указујем на оне епитете којима је тужилаштво обасипало Симоновића, а медији који прате ово суђење су већински, мада морам признати не сви, преузели овај симплификовани наратив и у јавности пласирали један јефтини, да не кажем сиротињски, балкански вестерн, занемарујући елементарне цивилизацијске и химанистичке постулате, укључујући и ону девалвирану презупцију невиности. Презумпција невиности, подразумева, пре свега једну критичку запитаност, шта ако овај човек заиста није крив. За тако нешто подразумева се постојање одређеног и образовног цивилизацијског али и васпитног нивоа, недостатак истог претвара нас у дивљу руљу жељну крви, за то ја овде данас све присутне питам: А шта ако овај човек

није крив? А сви докази говоре у прилог томе. На степен пристрасности тужилаштва од почетка поступка указује још једна чињеница из истраге дакле али она потврђује и да ова оптужница је и тада била на стакленим ногама па је тужилаштву требало нешто много озбиљније да би ипак могли да ојачају своју тезу о Драгољубу Симоновићу. Приде имате и суд је извео доказе читањем исказа из истраге, по нама супротно члану 406. став 1 ЗКП-а, без сагласности странака, Вујића, Андрића, Савића, Максимовића. Они су позвани у истрагу како би теретили Драгољуба Симоновића да је он имао неки списак за ликвидацију политичких противника. Жао нам је што суд није дозволио да се чују ови сведоци на главном претресу јер би у том моменту тужилаштво доживело фијаско на суђењу. Од ових, то су ова четири сведока, у ствари припадају оној групацији о којима је одбрана говорила на уводним излагањима, од оних стотинак људи који су привођени у Врчину и Гроцкој и тражено да оптуже Драгољуба Симоновића, односно да га на неки начин доведу у везу са овим кривичним делом. Ми смо на исте околности предложили три сведока и суд је то одбио. Дакле, ако се вратимо заиста овде на чињенично стање морам рећи да оно што су Симоновић од почетка, а Михаиловић на главном претресу причали у својим одбранам,а је заиста истина. Не постоји ту никакав ни злочиначки наум нити љута конспирација како то тужилаштво жели да представи, у питању су били нормални, уобичајени разговори два познаника које је стицај животних околности спојио. Супруга Владимира Михаиловића и ћерка Драгољуба Симоновића су неке куме из девојачких дана. Дакле они нису ни у каквом степену блискости и повезаности неког специјалног поверења већ ето то је оно по чему се они познају. Дакле, Владимир Михаиловић у жељи да помогне својој супрузи, тражи помоћ од Драгољуба Симоновића у виду премештаја на друго, боље, радно место. Да ли је мотив тог премештаја заиста био мобинг, како је то, или је то само Михаиловић желео тако да представи Симоновићу како би лакше издејствовао тај премештај, није ни битно. Симоновић је то схватио да је као разлог премештаја чињеница да супруга Михаиловића у међувремену завршила факултет, те да са високо школским образовањем може да ради боље плаћени посао од посла секретарице заменика председника општине. Мотив даљег поступања Владимира Михаиловића је искључиво његов и нема никакве везе са Драгољубом Симоновићем. Да је суд желео да саслуша сведока Живадинку Аврамовић, утврдили би да је Владимир Михаиловић и њој, чија је секретарица била Михаиловићева супруга, такође упутио молбу да она ургира код Симоновића у циљу премештаја његове супруге Јелене. Морам нагласити да нити је од Драгољуба Симоновића постојао било какав захтев, молба, наредба или било шта слично према Владимиру Михаиловићу, а у даљим својим поступцима Владимир се руководио искључиво својим личним мотивима. Драгољуб Симоновић је чуо његов предлог да пронађе решење, баш тако, да пронађе решење да „Жиг инфо“ остави на миру и како каже није имао ништа против тога. У истрази Симоновић јасно каже цитирам ево: „Владимир није спомињао никакву примену силе, ја сам само помислио да он хоће да ми помогне на тај начин својим ауторитетом полицијског службеника како би поразговарао са њима“, са њима дакле, не са Миланом Јовановићем, дакле Владимир није прецизирао на који начин би он то све извео, „никакав договор није пао између нас двојице, све је то остало на нивоу разговора“. Ово све потврђује Владимир Михаиловић на главном претресу. Да је тачна теза оптужнице о некаквом њиховом договору, било би логично да се њих двојица виде, састану или бар чују телефоном, од септембра када је такав договор наводно постигнут или почетка октобра 2018. до 24. јануара 2019. када је ухапшен Владимир Михаиловић. Дакле протело готово четири месеца од наводног договора, а да они у том периоду немају никакву комуникацију. Суд је извршио увид у садржину вештачења телефона који су одузети од оптужених, међу њима не постоји нити један телефонски позив, СМС поруке или било какве комуникација која би потврдила да су ова лица направила овакав договор,

да је постојао договор о којем тужилаштво говори па нормално би ваљда било да се Владимир појави код Симоновића и да му саопшти да је поступио по договору, животно логично би ваљда било да му тада и захтева противуслугу било у наплати новца коју је ли он мора да да даље Новаковићу или у премештају своје супруге на боље радно место, међутим ништа од тога не постоји. Све ове чињенице потврђују да оно што се десило чак стоји и ван умишљаја Владимира Михаиловића а поготову ван умишљаја Драгољуба Симоновића. Одбрана је и покушала да доказним предлозима докаже и чињеницу да је овај поступак од почетка усмераван и вођен, и то из самог врха полиције. Није тајна да је Драгољуб Симоновић у то време био и у сукобу са појединим челницима. Ми то свакако и не бисмо успели да докажемо, нисмо ни предлагали неке доказе на ту околност, међутим прочитаћете у транскриптима, у једном тренутку и пуномоћник оштећеног пита Симоновића о његовом односу са појединим челницима полиције. То касније у току поступка постаје јасно и Милану Јовановићу, мада он, да би и даље наставио своју мисију, то изобрће и каже, Драгољуб Симоновић је близак пријатељ са тим и тим лицима. Задивљујуће да у Србији не постоји истраживачки новинар који би ову информацију проверио или можда постоји али не сме да је објави. Ту долазимо до ове кључне ствари. Пожар који је наступио заиста након паљења аутомобила, појединим противницима унутар странке којој припада Драгољуб Симоновић је послужио као идеалан за обрачун са њим али и идеалан за страначки па чак и за државни маркетинг. Имајући у виду да је сам оштећени Милан Јовановић изјавио да он прикупља информације. а утврђено је да је радио и да је пензионисан на радном месту полицијског службеника, у прикупљању тих информација али и дезинформација, он се ослања на своје изворе у полицији. Преко њих очигледно, њему блиских лица, му је и пласирана теза да је паљење организовао Драгољуб Симоновић, он већ од раније заслепљен мржњом према Симоновићу, ту тезу одмах прихвата, након гашења пожара наступа на телевизији и оптужује јавно Симоновића да стоји иза свега а ови користећи његову лаковерност и мржњу према Симоновићу, дају му и друге дезинформације на које он наседа па тако онда износи оно за Бојану Шијачки и певању на свадби, о Новаковићу као шефу обезбеђења, о планираној ликвидацији раније, да је у питању трећи покушај убиства и тако слично. Што само потврђује да су њему сервиране оне информације за које се знало да ће поверовати у њих и да ће исте нашкодити Драгољубу Симоновићу. Јовановић искрено тада, сигуран сам, верује у то што говори, међутим, забрињавајуће да у овом поступку нико није показао заинтересованост да се то утврди. Симоновић љут и бесан због тадашњег јавног прозивања од стране оштећеног, мене позива, ја га упућујем да иде у полицију, не знајући позадину свега тога. Он одлази, подноси кривичну пријаву против Милана Јовановића због лажног пријављивања. Не добија никакав записник о томе па нисмо ни могли то доказати овде. Истовремено, као што је објаснио на главном претресу позива, значи, Симоновић Драгољуб позива начелника полицијске станице у Гроцкој, позива дежурну службу полиције и те сведоке смо предложили на уводним излагањима, да се под хитно пронађе ко је тај пожар подметнуо, значи, уједно желећи на тај начин да скине љагу са себе, то је нешто што суд мора посебно да цени. Зар је то понашање човека који је организовао ово што у оптужном предлогу пише. Замислите још ово, непосредног извршиоца кривичног дела оптуженог Маринковића хапси нико други него синовац Драгољуба Симоновића, дакле син његовог брата. Па да ли заиста може неко да помисли да је Симоновић овако нешто организовао, а онда предузео све што је у његовој моћи да се пронађу извршиоци. Ништа од овога ми нисмо могли да чујемо у току поступка. Одбрана је предлагала и сведока Живадинку Аврамовић и Јелену, супругу Владимира Михаиловића на околности разговора који је са њима водио Симоновић на дан када је Владимир ухапшен. Његова реакција када је плакала Владимирова супруга је била реакција човека који нема никакве везе са предметним кривичним делом или он бар тада

сматра искрено да нема никакве везе. Наиме, он је Владимирову супругу упитао због чега је Владимир ухапшех а она каже у вези пожара у кући Милана Јовановића и он је пита па има ли он неке везе са тим пожаром она каже да нема, па каже ако нема сигурно ће га пустити. Дакле Симоновић тада појма нема шта се њему спрема јер он искрено верује да нема никакве везе са овим случајем и верује у исправан и законит рад полиције. Међутим, након што председник Републике Србије добија неке критике у Давосу у погледу овог случаја, из самог врха полиције му се доставља сигнал и сугерише да иза свега стоји Симоновић. Дакле, из истог оног извора се пласира та дезинформација која заиста у том тренутку звучи убедљиво. Тада наступа она акција полиције о којој смо говорили у уводним излагањима, хапшење и привођење људи у циљу проналажења оних који су спремни да упру прстом у Симоновића и тако се долази до оних четири сведока који говоре о неким ликвидацијама, који су то рекли под полицијском присилом, а пред тужилаштвом нешто сасвим друго. Наравно пред тужилаштвом, извините молим вас, тада преко медија почиње да се пласира једна теза да треба ухапсити Симоновића ал` није непознато да су уредници многих медија у Србији већином сарадници полиције или безбедносних структура. Недавни случај објављивања фотографија из личних карата појединих лица на насловним странама таблоида, то само потврђује. У том тренутку се као императив политичке врхушке указује борба против кукоља у својим редовима, против зликоваца који спутавају слободу новинарског изражавања, један наратир који је припремао јавност за овај поступак и придобијање озбиљних политичких поена. Медији су се здушно укључили у ову хајку. То што није истина, више никог није занимало. Симоновић је иначе, то треба ради јавности рећи, пре хапшења два пута вођен на полиграфско испитивање у размаку од пет дана и оба пута је прошао то полиграфско испитивање јер је причао истину, оно што је рекао и тужилаштву и оно што је рекао овде пред судом. То наравно није нико објавио јер не постоји у том тренутку никакво истраживачко новинарство. Нека од тих лица, иначе из врха полиције, који су учествовали у испитивању Новаковића 24. јануара у просторијама СБПОК-а у Макишу, након што је враћен после тога у ЦЗ, да би био саслушан истог дана од стране тужилаштва и у испитивању Михаиловића, у седишту МУП-а у Кнеза Милоша, пре него што је он одведен на саслушање пред тужиоца. Доста тога смо чули на главном претресу а ја се надам да ће ускоро, чини ми се да је то овај јако близу, ближи се тај дан када ће и та лица се наћи иза решетака. Како се због свега овога осећао Драгољуб Симоновић који је од првог саслушања доследан, искрен, или чланови његове породице, то никог није занимало, што потврђује у какво смо се друштво претворили. Иако није обележје кривичног дела тужилаштво је на појму новинарства и новинара доста инсистирало, према ставу одбране иначе је тужилаштво свесно без ове стравичне медијске кампање која се од почетка водила против Симоновића, овај предмет би одавно био завршен ослобађајућом пресудом у односу на њега. Наиме, тужилаштво овом исконструисаном тезом о Јовановићу као новинару и „Жиг инфу“ као новинарској кући, жели да обезбеди подршку јавности и медија и да вештачки створи мотив који би могао Драгољуба Симоновића врло натегнуто да угура у овај предмет. Потпуно сам убеђен да је неким случајем оштећени било ког другог занимања од оног које му тужилаштво приписује, нити би тужилаштво инсистирало на његовој осуди, а вероватно се не би ни водио овај кривични поступак. Пошто нам је ова тема наметнута од стране оптужбе морамо се и на њу укратко осврнути. Једна је ствар, како се неко осећа и како себе субјективно доживљава, може доживети себе и као новинара, и као академика, и као судију али потпуно друго су објективни критеријуми и мерила. За разлику од заступника оптужбе одбрана појам новинарства и новинара не тумачи кроз препоруке извештаја већ кроз позитивно правне прописе обавезујуће за грађане ове земље. Такође налазим да сам и од заступника оптужбе али и од самог Милана Јовановића, позванији да се о томе изјасним

јер у својој најужој породици имам новинара који је радио са величинама као што је Славко Ћурувија, Александар Тијанић, рецимо Манојло Вукотић и многи други. Ово говорим јер тужилаштво у току двогодишњег поступка није успело да суду достави један једини новинарски текст тог, како каже, „оштрог пера" Милана Јовановића. Иако упорно понавља ту мантру тражећи да је због тог непостојећег својства оштећеног, оптужене треба много строжије казнити, да упростимо, да је оптужени молер, адвокат или руковалац грађевинским машинама, тужилаштво не би тражило овакве санкције већ казне које тужилаштво пледира биле би у границама судске праксе. У том случају Симоновић не би ни седео на оптуженичкој клупи. На овај начин, међутим, тужилаштво је добило моћног савезника – медије, јер се тобоже представља као заштитних угрожених новинара и слободе новинарског изражавања, што је само једна декларативна манипулација. Из завршне речи тужилаштва се јасно види да се меша појам новинарства и демократије, односно слободе мишљења и изражавања истог у демократском друштву. Свако у демократском друштву може јавно изразити своје мишљење и став, па то учинити преко интернета, међутим није свако изражавање мишљења новинарство, како то тврди тужилаштво, није свако писање по друштвеним мрежама, интернет форумима, платформама и порталима, новинарство. Такав став тужилаштва којим се подржава једно лаичко и субјективно тумачење оштећеног, према мени, мом ставу, нарушава углед истинских професионалних новинара и у директној је супротности са важећим прописима у Србији. Рецимо, члан 29. став 2 Закона о јавном информисању и медијима, говори шта су медији, ја га нећу цитирати то сам већ суду доставио. Члан 30. став 2 Закона о јавном информисању и медијима, говори шта нису медији, управо оно шта је „Жиг инфо". Дакле, нити је „Жиг инфо" регистрован у регистру медија, него је као Удружење грађана регистровано у регистру удружења и за ту кућу важи Закон о удружењима, а не Закон о јавном информисању и медијима. Делатност овог Удружења грађана је заведена под шифром 9499, а према Уредби о класификацији делатности такође још једном важећем пропису у Србији, делатност овог удружења сврстана је у сектор „С", који се назива „Остале услужне делатности". С` друге стране, новинарска делатност сврштена је према овој уредби у сектор „Ј" чији је назив „Информисање и комуникације", а веб портали који се баве информисањем су класификовани под шифром 6312. Дакле, не постоји нормативна законска подлога којом би тужилаштво могло оправдати своју чињеничну тврдњу из диспозитива оптужног предлога. Интернет портал „Жиг инфо" је само лоша имитација медија али се у законском смислу он не може третирати као медији, а тужилаштво би морало своје тврдње и закључке базирати на позитивним прописима Републике Србије, а не на препорукама. У погледу овог питања којим се тужилаштво доста бавило указујемо и суду, да и оштећени Јовановић никад током радног века никада није био запослен као новинар, нити је имао уговор о раду на радном месту новинар, нити му је један дан радног стажа у радној књижици уписан на радном месту новинара. Самим тим и у време извршења кривичног дела овде није имао то својство. При томе он није ни формално образован у високо школској установи у образовном систему Републике Србије која школује овај радни профил. Ово сматрам изузетно значајним јер се стандарди једне професије уче на високо школској установи, а не у полицији и сматрам увредљивим за праве професионалце тврдњу да свако изношење мишљења на интернету треба третирати као новинарство, како каже тужилаштво, а тиме се ниподаштава и нечија школска спрема и године учења и труда како би се оспособили људи за један у начелу частан позив. Већ сам рекао да 14. јануара 2019. оштећени сам каже тужиоцу да скупља доказну грађу а доставља Жељку Маторчевићу, који пише текстове и објављује на интернету. На претресу додаје и оно да прати и Симоновића и функционере као полицајац у пензији, значи по неком нашем виђењу то праћење и прикупљање информација више се своди заиста на полицијски рад, оно што је Јовановић

и радио током свог радног века. Након овога што је и апострофирано у једном поступку поводом тужбе коју је Симоновић покренуо против „Жиг инфа“, на главном претресу Јовановић мења тај део исказа и почиње своје сведочење да је у питању један лапсус и тако даље. Суд је ипак, како каже, везан објективним законом и прописаним критеријумима и мерилима а не субјективним доживљајем сведока оштећеног чијем тумачењу се тужилаштво приклонило. Ја међутим, би укратко, морао да укажем да одбрана није никада имала намеру да се бави секундарном виктимизацијом жртве, јер тако нешто може рећи само неко ко је руковођен или злом намером или ограничених капацитета. Међутим задатак одбране је, и то је одбрана морала указати на начин резоновања и поступања оштећеног Јовановића где у свему види заверу иза које стоји Драгољуб Симоновић, што је њега учинило погодним тлом пријемчивим за пласирање оне тезе која је дошла из полиције, да иза пожара стоји Драгољуб Симоновић. Ми смо дужни да укажемо и на садржину исказа, а суд нека цени разлоге којима се сведок оштећени руководио. Већ смо говорили овај о оној чаури, само ћу указати да он у истрази каже да не зна одакле је чаура, а тужилаштву каже потиче из његове гараже. Сад, питање, како је чаура могла да пробије зид гараже и да доспе на улици где је доспела, али овај нећемо се тиме много бавити. На претресу од њега чујемо да није била једна, да су биле три чауре иако је то супротно ономе што суд има у списима предмета. Дакле, било како било, већ сам рекао тужилаштво спомиње да је извршио то кривично дело, значи из члана 348. КЗ али ништа о томе не предузима. Надаље, у истрази он каже а све у циљу сагледавања и структуре и функционисања те особе и стављања и придавања Драгољубу Симоновићу заиста једне позиције коју он реално нема. Јер каже, у истрази каже, «десет пута је долазила код мене грађевинска инспекција да ми руши кућу». Наравно, заслепљен том мржњом, он све то приписује Драгољубу Симоновићу. Међутим, не доставља суду један једини доказ о једном доласку грађевинске инспекције а не о десет. Па каже «искључен сам са водоводне мреже и са канализације» и то исто приписује Симоновићу. Наравно и о томе не постоји ниједан доказ, а ради се о једној, још једној бесмислици у којој се ствара лош утисак о окривљеном. Прецизности ради само, Милан Јовановић је иначе био против прикључења на канализациону мрежу и то једини у свом насељу, ја сам то сазнао од Симоновића, и о томе смо и причали у уводним излагањима, накнадно се каже нелегално прикључио, значи, и кад је неко дошао да га санкционише, то је онај познати модел понашања људи који не виде своје незаконитости, значи само последице које уследе и то се онда приписује прогањању од стране неких наводних моћника. На главном претресу каже исто након вештачења је «извадио грађевинску дозволу да би извео радове на кући», ми смо суду доставили доказ да није постојала грађевинска дозвола, зашто ту говори неистину, не знам. На главном претресу опет каже, «поседујем све рачуне за радове на санацији куће у износу од два милиона и шесто хиљада динара», али ни један рачун се не доставља суду, зашто, не знамо. Он додаје да поред тих два милиона и шесто остали грађевински радови би требало да се плате још два милиона. Подсећамо суд да ни један вештак, нити онај кога је ангажовао тужилац, нити вештак кога је ангажовао сам Милан Јовановић не говоре о оволикој цени грађевинских радова, већ упола мањој. Он каже такође, рецимо, за сведока Живадинку Аврамовић коју смо предложили, каже упорно преко Ане Брнабић, па каже ишао код ње кући а затим оповргава, каже, «једини пут је био код ње у канцеларији», није ни битно. Сведок каже исто, да је случајно пролазио поред куће Драгољуба Симоновића и тог момента баш видео како у њу улази начелник полиције у Гроцкој који је предложен замислите од одбране као сведок, неки Ђорђевић. Па коме ово може бити уверљиво. Напомињем суду да кућа Драгољуба Симоновића се налази на крају села, у слепој улици, да се наменски може доћи до ње само, а не може се пролазити ту нити се овај случајно пролазити баш ето у тренутку када начелник полиције улази у њу. Такође према оштећеном фотографија

на којој је Драгољуб Симоновић са неким страначким колегама, која може бити из периода од пре ко зна колико година, је по њему доказ да су они блиски пријатељи. Имали смо и оно закључивање посећују се по славам,а кад смо питали па како знате, па каже, играју заједно фудбал. Па имамо један део исказа где оштећени каже ватрогасце и полицију критичне вечери позвао са мобилног телефона неки комшија који је дошао приликом пожара, а њега у полу онесвешћеном стању у последњем тренутку из куће извукла супруга. Међутим, у извештају ватрогасне бригаде јасно стоји и време када је позив примљен, позив је снимљен, а позив је примљен од Милана Јовановића и позив је упутио са фиксног телефона и то је регистровано, значи фиксни телефон који се налази у кући, нема ту никаквог полу онесвешћеног стања, никаквог гушења, обавио је телефонски разговор, позвао из куће, безбедно је дакле напустио кућу. Зашто је ово говорио, па нек суд сам процени. Дакле, ја и даље тврдим да он је фиксирао Драгољуба Симоновића и да себе представља много већом жртвом него што заиста објективно јесте. На уводним излагањима ми смо суду доставили и извод са интернет странице "Донације РС", где је објављено да је оштећеном Јовановићу, на име вештачења исплаћено неких две хиљаде еура. Ми опет знамо да је вештачење у поступку наложено од стране тужилаштва и да је тужилаштво платило то вештачење, зашто је то урадио не знамо, суд нека цени. Ми смо срећом то доставили јер је у међувремену на том овај сајту та информација уклоњена. Каже се исто у његовом казивању од намештаја у кући није ништа остало сачувано све је изгорело, међутим имамо фотографије које постоје у списима предмета, које то демантују. Онда имамо исто исказ стручног саветника о ономе шта је затекао на лицу места, имамо фотографије намештаја који је он продавао неким сведоцима, дакле за њих су, те ствари нису изгореле, они могу да их користе. Ми смо те сведоке и предложили. Зашто то ради, поново нека суд сам процени. Исто је и са оном тврдњом каже у пожару све изгорело сем неке документације за Симоновића, да ли заиста неко може да поверује у то, на крају и ако је и остала нека документација, дајте да видимо каква је до то документација, нема ништа, само једна празна прича која уопште није за суд. Оштећени дајући списак вештаку актуару набраја опрему, алате, апаратуру којом се и омања фабрика не би постидела, наводно све је то стајало у гаражи поред аутомобила, сталаже, каса, ормар, струг, циркулар, бројне бушилице, брусилице и тако даље да не набрајам, огромна количина алата која не може да стане у дупло већи простор а не овај где је поред свега тога био и аутомобил. У истом контексту треба тумачити и образложење да су те ствари, пошто их нема нигде на фотографијама, наводно изгорели, многе од тих ствари су челичне, дакле шасија од аутомобила је остала а ове челичне ствари су изгореле. На главном претресу то покушава да релативизује па каже то је био неки мини струг, мини циркулар, али не даје одговор на питање зашто и вештаку актуару није рекао да је у питању мини струг и мини циркулар, када је овај обрачунавао штету. Истоветна је ситуација и са покућством. Потпуно беспотребно смо се много тиме бавили и утрошили много времена јер једноставно нисмо желели да допустимо да неко нас изиграва, на фотографијама смо видели читав фрижидер који је пластичан са све запаљивом гумом, веш машину са гумом, дрвене запаљиве столове, плинске боце па чак и тоалет папир, који јесу нагарављени али нису изгорели, нити како то овај оштећени приказује. Зашто чини, нека суд процени. Јовановић такође признаје да је у току поступка обилазио супругу Игора Новаковића, каква је сврха нека суд сам процени и каже тамо је избио сукоб, он признаје да је обилазио и мајку предложеног сведока Уроша Максимовића, дакле без имало стида и бојазни да би могао можда да одговара за тако нешто, он каже и сарадници његови из портала "Жиг инфо", након нових уводних излагања обилазе те сведоке и тражи се шта се тражи. Мајка Уроша Максимовића је снимила тај разговор и ја сам имао прилике да га преслушам. Дакле, како би се релативизовала снага доказа тих сведока као и оног који наводно долази у кућу и

посећује се на славама са Симоновићем, тако и ови сведоци Максимовић и његова мајка наводно каже њих је запослио Симоновић и на тај начин, је ли, жели да компромитује евентуално њихове исказе пред судом. Тужилаштво жмури пред свим овим, нити га процесуира а читава конструкција је један стереотипни наратив који је у јавности пласиран о несрећној жртви неког свемогућег општинског властодршца Симоновића би пао у воду да је Милан Јовановић процесуиран због овога. Он на суђењу чак признаје, да је на дан уводних излагања, дао листу "Блиц интервју" у коме каже: "Нећу се смирити док Гроцку не очистим од Симоновића". Извините, ко је овде насилан, ко овде прети ликвидацијом? На претресу такође врло дрско каже, да он и физички прати Симоновића, али каже и друге функционере. Опростите, ко кога овде прогања и прати? У медијима се представљао у потпуно другачијем светлу као тешко болесна жртва која је прогањана од стране моћника а у ствари је он тај који прогања. Чак сам и ја био жртва, није ни битно, али хоћу да кажем да и мене доживљава као неког непријатеља, па је знате, овде на претресу, по мени врло дрско, и каже ја сам прислушкивао неке разговоре између њега и заменика тужиоца, па даје интервју да адвокат Ивица Вуковић, бранилац Симоновића, има 40 запослених адвоката и сто хиљада предмета, дакле једна ноторна лаж, имамо један модел понашања балканског шпијуна Илије Чворовића, дакле не кажем да ми то не би пријало да имам заиста овај сто хиљада предмета и 40 адвоката који раде за мене, али заиста морате да схватите да се ради о једном озбиљном прогањању од стране човека који друге оптужује за то. То је једно опсесивно праћење људи, а другима се приписују те идеје прогањања. Чуо сам чак и од колега да је неко отворио неки лажни налог са мојим именом и не знам шта пише, нити ме занима. Е сад испашће можда да и ја можда имам неки проблем са њим па ако му се нешто не дај Боже деси, можда и ја могу да будем осумњичен. Зато је неопходно да оно све што оштећени говори, и зато је читава ова прича, суд, значи, што он говори, сматра, закључује, суд узме са једном резервом, када то тужилаштво већ није учинило. Свим овим казивањима који су, које су неистинита, он себе кажем покушава да представи као прогањано лице, а он је тај који уходи, прогања, прати, фотографише и износи или неистине или полу истине и нетачне закључке на основу пет или десет посто истине. Он значи жели да оптуженог представи као бескрупулозног моћника који чини све да њега уништи. Е сад, јасно је зашто можда неки пулени његови из медија ту причу јавно преносе без давања могућности другој страни да се изјасни, али то говори о њиховим моралним и професионалним стандардима. Ми смо чак имали ситуацију, једна мала дигресија где је Драгољубу Симоновићу на самом почетку нуђено да дође на телевизију «Н1», да се изјасни о својој верзији догађаја, да каже истину. Међутим, ми смо сматрали, да док пред судом не изнесе одбрану, да то није заиста тренутак тиме да се бави. Касније кад је поступак одмакао ми смо тражили ево не само да жели да дође него ево слободно нек дође Милан Јовановић, кажем немам никакав проблем са њим, дајте да, дајте да поразговарамо као људи, ја никад нисам, нити био у сукобу, нити имам проблем са њим, међутим наравно није одговарало да се чује истина јер би се онда срушила та сладуњава новела о суровом председнику општине који прогања јадног и болесног новинара. Међутим није нам јасно зашто тужилаштво не филтрира све ово што говори оштећени Јовановић па ако је неко 15 пута ухваћен да говори неистину како му веровати даље. Посебно желим да апострофирам један по нас трагикомичан и наиван покушај да на главном претресу оснажи ту задату трасу и црно бели сценарио о добром и поштеном новинару и бескрупулозном човеку из власти. Наиме, чули смо на главном претресу да је Јовановићу неки човек, за кога он не зна ни како се зове, нити је знао да опише како изгледа, каже долазио код њега у кућу, замислите, прима човека у кућу а не зна ни ко је, ни како се зове, нити зна да га опише и нудио му, каже, било коју цитирам: "безобразну цифру и све ће бити у реду", односно да би овај поступак отишао под тепих. Ајде сад да анализирамо. Како то овај поступак може

да оде под тепих вољом Милана Јовановића. Дакле, њему неко да плати безобразну цифру, шта, да тужилац одустане од оптужбе или можда да суд донесе ослобађајућу пресуду, а да неко да безобразну цифру Милану Јовановићу. Јел` то има неке логике? Значи то је једна конструкција, ја мислим да сваком писменом је јасно да Милан Јовановић ни на који начин не може утицати на овај поступак па зашто би њему неко нудио новац за тако нешто, једна потпуна бесмислица. Али из свега овога се види у којој мери је он острашћен и у којој мери придаје себи значај и у којој мери је спреман да измисли све и свашта само да би оптуженог представио у што горем светлу и остварио свој циљ који јавно признаје "да очисти Гроцку од Симоновића". Ја ћу само кратко рећи пар речи. Одбрани се спочитава, иначе, и од стране тужилаштва и таблоида да се одбрана бавила само висином штете на овом поступку. Извините господо али ту тему нам је наметнуо суд редоследом извођења доказа, ми смо очекивали да ћемо прво се бавити суштином па тек онда ако буде било потребе штетом, међутим, суд је одлучио другачије и ми смо то поштовали. Када је та ствар решена ми нисмо добили прилику да се бавимо суштином, али ево шта смо ту утврдили, да грађевинска штета није 29.000 евра него 16.800 евра, да штета на стварима према процени актуара није два милиона, него око двеста хиљада, плус аутомобил, значи десет пута мања. Да штета на електро инсталацијама није 290 хиљада, него скоро дупло мања. Како суд није одредио нова вештачења, а постојећа су доведена у сумњу, правило у случају сумње, повољније по окривљеног, је обавеза за суд. У погледу одбране Симоновића ја је нећу посебно анализирати, али морам да кажем да је она можда била и опширнија него што је овај било то неопходно, али мислим да је иза тога стајала његова потреба да на неки начин саопшти све оно што му је на души, што је пролазио овај, ту агонију коју је преживљао и он и његова породица. Ми сад чујемо, имамо актуеалан случај рецимо и неки тужиоци који по два дана се провлаче по медијима и одма је кукњава на све стране, а Драгољуб Симоновић две године то трпи, па можете само да замислите како је њему.

Дакле, он се тад изјашњавао да је после изласка из притвора све ово морао читати да би видео о чему се ради, какав је то наводни мотив његовог поступања. Ја сам иначе морао да кажем и он је тешко болестан човек годинама уназад, ја сам доставио, али то није била његова жеља да се уопште прича у овом кривичном поступку, али ја сам у тужилаштву, још у фази истраге доставио 32 лекарска извештаја о његовом здравственом стању, да му је одстрањен једњак, део желуца, да је имао бројне операције које је једва преживео и онда овај заиста треба разумети ту његову људску потребу да он на претресу објасни све оно што је причао, али пре свега да није трпео никакву штету од тог писања "Жиг инфа", али то је период који знатно претходи извршењу кривичног дела. Он је штету, каже, почео да трпи тек након покретања поступка па није имао било какав мотив из оног, у периоду из оптужнице да предузима било шта. Суштински треба констатовати и ово следеће: Да ли смо на суђењу чули једног окривљеног који је теретио Симоновића да је извршио кривично дело? Нисмо. Да ли смо чули једног сведока који би теретио Симоновића да је извршио? Не, нисмо. Да ли је предочен писмени доказ који би теретио Симоновића? Није. Па на основу чега тужилаштво тражи да се он осуди, на основу текста у таблоидима? Тужилаштво као што смо рекли, у уводним излагањима је указало на колизију међу оптуженим, а ја ћу само укратко указати на садржину тих исказа из истраге. Па зар је уверљиво, како каже тужилаштво у завршној речи, а те изјаве су одједном постале уверљиве иако претходно нису биле, да рецимо Михаиловић каже супруга му ради у општини Гроцка код заменице председнице председника општине, а не зна ни како се зове. Да смо саслушали Живадинку Аврамовић чули би, да они се и те како добро познају. Зар је уверљиво да, онај део одбране, где каже Михаиловић да је Симоновић имао поверења у њега. Одакле то поверење, он је објаснио везу између

његове супруге и Симоновићеве ћерке, али уопште није разјаснио на чему се темељи то наводно поверење на којем тужилаштво базира своју тезу. За овакав наум који тужилаштво неосновано приписује Симоновићу, потребно је свакако наћи особу од великог поверења. Међутим имајући у виду тај ниво познанства између двојице првооптужених то ничим није, што ничим није демантовано, такав степен поверења, свакако није постојао. Зар је уверљиво казивање да, из његове одбране у истрази, да је са Симоновићем се договорио о свему овом на рођендану у Мировици за столом где је седело њих седам – осам и то чланова најуже породице Симоновића и то тако што су њих двојица седели на супротним крајевима стола, ми смо доставили фотографије, имали смо и предложене сведоке на те околности. Тужилаштво до главног претреса је мислило да се радило о неком великом весељу и прослави са музиком да би ова конструкција можда и могла имати смисла, међутим на један обичан породични ручак, без икакве музике, такво вођење, таквог разговора апсолутно није било могуће. Нетачно је казивање исто у одбрани Михаиловића из истраге, каже када иде на посао пролази поред куће Драгољуба Симоновића јер му деца иду у школу и вртић. Тужилаштво је у уводним излагањима предложило мапу Војно географског института на околност локације где живе саокривљени. Из овог доказа се види где се налази кућа Драгољуба Симоновића као што сам мало пре рекао у слепој улици на самом крају и наменски се мора отићи, не може Михаиловић да пролази на свој посао у 29. новембра, ради овде, односно Булевар Деспота Стефана, нити је вртић у близини Симоновићеве куће да би он ту пролазио. Такође постоји и колизија у изјавама које су дате пред тужилаштвом са Игором Новаковићем и то истог дана 24. јануара. Наиме Владимир Михаиловић каже Игор Новаковић, да је Игор Новаковић рекао да се ради о Милану Јовановићу и да му је објаснио који је ауто. Значи две ствари, и где се тај ауто налази. Игор Новаковић је истог дана испитан нешто раније и каже да му приликом тог првог разговора Владимир рекао да се ради о некој бараби, бараби и криминалцу, дакле није споменуто име Милана Јовановића и каже није ми рекао о којој марки и моделу аутомобила се ради. Дакле још једна колизија. Наредна колизија коју је и тужилац предочио Владимиру Михаиловићу приликом тог његовог првог испитивања где каже Владимир да је њему Игор Новаковић тражио 1.000 еура а Новаковић у својој изјави каже да је тражио 2.000 еура. Ово само потврђује и брзоплетост и траљавост оних људи из полиције који су тог дана покушали да ускладе њихове исказе на брзину на штету Симоновића. У измењеном оптужном предлогу смо видели да се више никакви новчани износи не спомињу нити 1.500 нити 1.000 нити 2.000 еура. Тужилац такође приликом тог првог испитивања предочава Михаиловићу још једну колизију у односу на одбрану Игора Новаковића јер је Игор Новаковић рекао да се он са Михаиловићем срео случајно у центру Врчина, четири – пет дана, након предметног догађаја, што Михаиловић негира тврдећи да су се видели код њега у дворишту. Па имамо даљу колизију Игор Новаковић каже да му је Владимир Михаиловић дао 1.000 еура када су се видели други пут и када му је рекао да је нашао лице које ће то да изврши, те да је он два до три дана после тога тај новац дао Маринковићу, па је тек онда Маринковић извршио кривично дело. Значи све се дешава пре извршења кривичног дела и то неких четири – пет дана раније а сасвим супротно у одбрани Владимира Михаиловића каже да се он и Новаковић тек након пожара срећу испред Новаковићеве куће, који га пита, да ли је чуо шта се догодило и да све новине пишу о томе, каже, тада му је тражио новац али га Михаиловић није имао код себе па му је рекао потребно је да дође код њега кући и након тога 15 минута касније долази и Михаиловић му даје новац. Значи све се дешава након извршења кривичног дела. Дакле то су они искази које тужилаштво третира као конзистентне и међусобно усклађене. Симоновић је врло прецизно објаснио где је и када разговарао са Михаиловићем, то није било никад у ресторану у Мировици. Ако анализирамо одбрану Михаиловића на главном

претресу, видећемо да он суштински не мења много тога, он таквом одбраном ни не жели да умањи сопствену одговорност, већ напротив, он је увећава, јер признаје да је идеја његова, али не идеја за оно што се стварно догодило, већ да је у његовом умишљају било кривично дело оштећење туђе ствари. У тој одбрани он објашњава под којим условима је пристао да у своју одбрану увуче Драгољуба Симоновића, а атмосфера која је тада припремана у јавности била је језива. Након што председник Србије, два дана раније, дао изјаву коју је предочио и колега Пејић на суђењу, све је указивало да је императив да се нађе особа која ће теретити Симоновића. Ми смо због тога указали на бројност оних лица и тако даље, нећу то понављати, али имајући у виду да је Михаиловићу прећено и хапшењем супруге, одвођењем деце у дом, јасно је за коју се опцију он определио, није било тешко, јер он је признао, шта је признао, само је тражено од њега да упре прстом још у Симоновића као наручиоца и све је у реду. Добиће оних шест месеци, добиће, задржаће због тога и посао, неће ићи у притвор, или ће ићи на два дана и то је то. Он и каже да је разговор у Мировици измислио. За разлику од његовог доста уопштеног казивања у истрази, он на главном претресу појашњава и детаљно и локације где је разговарао са Симоновићем, и гаражи, и тржни центар, и поред зграде полиције, па где је разговарао са оним лицем које је он ангажовао да разговара са људима око "Жиг инфа", значи ,на паркингу, каже иза вртића, уу, иза цркве и тако даље. Таквих детаља нема у његовој одбрани у истрази, рођендан у Мировици и то је то. Оно што је јако битно ја ћу цитирати један део из његове одбране у истрази, па молим да суд и то узме да цени, каже, цитирам: "Ја сам схватио, да је њему, да ја њему нешто морам да учиним да би он то мени урадио". Значи он је схватио. Да ли је он схватио праве речи или је погрешно разумео смисао неких речи, то је ствар која не може се ставити на терет Драгољубу Симоновићу. Значи, јасно је да од њега нико ништа није захтевао, већ да је он сам такав закључак донео. У вези тога, у вези тог доказа одбране Михаиловића у полицији, једини доказни предлог одбране који је усвојен, овај сведок Милош Митровић, бранилац по службеној дужности тадашњи, потврђује наводе оптуженог о обмани која је као недозвољено средство примењена према њему у циљу давања одбране, тог 24. јануара. Овај сведок је потпуно непристрасан, објективан и нема никаквог разлога да говори неистину. Његово сведочење је врло детаљно, прецизно на неких 18 страна, уосталом ми морамо сви знати да овај сведок као бранилац по службеној дужности позван у овај предмет лично од стране заменика тужиоца. Дакле, није он позван преко «кол» центра Адвокатске коморе, како је то прописано, већ непосредно од стране заменика тужиоца, што указује на њихову блискост и однос поверења. Суд ову информацију може проверити и преко Адвокатске коморе. Иначе, зашто овај сведок посебну тежину има, па зато што је овај сведок дугогодишњи колега поступајућег заменика, они су заједно радили у Другом основном јавном тужилаштву у Београду, значи човек је био у тужилаштву запослен и према ставу одбране за ову радњу управо тужилац ангажује лице у које има пуно поверење. Иначе сведок Митровић је радио и у СБПОК-у, значи у области организованог криминала у полицији, сада је човек адвокат и имајући у виду овај степен блискости са поступајућим замеником тужиоца који је свакако много јачи у односу на везу са осумњиченим Михаиловићем, кога је свега два месеца бранио и исказ овог сведока има посебну тежину. Он је имао више разлога да заштити свог дугогодишњег колегу и пријатеља него Михаиловића, којег је познавао два месеца. Он је одлучио ипак да каже истину, која није била нимало пријатна по тужилаштво. Са овом изјавом је заправо и по нама окончан овај кривични поступак у односу на Драгољуба Симоновића. Након овог првог и јединог усвојеног доказног предлога одбране, када је једини доказ тужилаштва оспорен у погледу начина прибављања, суд је остале предлоге одбио. Немушти покушај тужилаштва да обману према окривљеном Михаиловићу представе као некакве неформалне преговоре о закључењу споразума који за разлику од неких формалних

преговора нису обавезујући, је правно неутемељен. Наиме, Законик о кривичном поступку не познаје никакве формалне преговоре о закључењу споразума о признању кривичног дела. Сви преговори који се воде између тужилаштва и окривљеног и који претходе закључењу споразума су искључиво неформални. Не постоји нити у једној одредби закона, било каква обавеза сачињавања формалног акта о том преговарању, да ли је то службена белешка, записник, и било шта друго што би овај, том преговарању дало одређену форму. Ништа од тога. Једино је формалан споразум, према члану 313. ЗКП-а. Међутим, сваки разговор између тужиоца и осумњиченог о кривичном делу које му се ставља на терет је врло званичан, стога истичемо да тужилац у овом поступку никад није негирао садржину овог разговора и ове понуде која је упућена окривљеном Михаиловићу већ је искључиво негирао форму. Теза тужилаштва о неком неформалном разговору и преговарању са осумњиченим је по нама и једна правна бесмислица из још једног разлога, не постоји никакав неформални разговор између тужиоца и осумњиченог лица које је лишено слободе. Од тренутка лишења слободе, то лице мора имати свог браниоца који је присутан и сваки разговор између тужиоца и тог лица а који се односи на кривично дело а не на временску прогнозу или не знам фудбалску утакмицу, је врло званичан и формалан. У погледу исказа Игора Новаковића од истог дана остало је нерасветљено на који начин је тужилац знао да треба да оде тог дана у Окружни затвор у Београду односно ко је њему јавио да Игор Новаковић жели да промени дотадашњу одбрану. Нико поштен и добронамеран, не може прећи преко овога. Зна се како притвореник саопштава тужиоцу да хоће да измени своју одбрану, тако што ће написати писмо из притвора или тако што ће његов бранилац обавестити тужиоца. Не постоји трећи начин, осим ако није незаконит, а овде јесте. Чак и заменик тужиоца на једном претресу изјављује да је таква сазнања добио од полицијског службеника. Ми се питамо: у соби са Игором Новаковићем нема полицијских службеника. У Окружном затвору у Београду није запослен ни један полицијски службеник. Игор Новаковић је детаљно објаснио на који начин је дошло до изношења његове одбране 24. јануара 2019., да је тог јутра одведен у полицију, мимо одобрења судије за претходни поступак и мимо знања његовог браниоца. Значи одатле могу потицати само сазнања полицијског службеника који је тужиоцу то јавио. Ако то није тачно, шта је истина. Не постоји друго разумно објашњење о начину сачињавања овог записника, осим оног који даје окривљени Новаковић. Ми смо саслушали овде сведока Груловића који није говорио истину, а то је овај потврдио документ који је он сам доставио. Наиме, из Окружног затвора се доставља извод из књиге извођења притворених лица са блока 112 за дан 24. јануар 2019. године где је констатовано, пазите сад ово, да је притвореник Игор Новаковић изведен из своје собе у периоду, дакле одведен у судницу ради саслушања од стране тужиоца, све то пише, у периоду од 12.00 до 12.55, међутим у записнику који сачињава тужилац о тој радњи стоји да је саслушање започето, пазите, у 13.45 а завршено у 15 часова и 13 минута. Дакле према извештају из затвора испада да је Игор Новаковић враћен у своју собу два сата и осамнаест минута пре него што је његово саслушање завршено, па ко је онда саслушаван. Дакле ово је још један у низу покушаја вређања интелигенције учесника у овом поступку који само показује на незаконитост да не може да се сакрије, не само, може неко да окрене главу, да је не види, да зажмури али не може се сакрити, свако бира наравно пут којим ће ићи и последице тог свог избора. Још једна ствар интересантна у вези овог записника о саслушању Игора Новаковића. На самом почетку стоји, да овај окривљени жели да измени своју одбрану након што је суочен са новим чињеницама и околностима од стране тужилаштва. Међутим, у записнику се не наводи ни једна нова чињеница, ни једна нова околност. Па са чим је он онда суочен? Зато што те околности и чињенице не постоје, једина нова околност је да је тог јутра он био изведен у просторије СБПОК-а у Макишу. На главном претресу смо и питали Новаковића да ли су му

предочене неке нове чињенице и околности, он каже да не. Тиме се само потврђује додатна незаконитост и овог записника као доказа који је према начину прибављања супротан одредбама ЗКП-а. Иначе треба јавно то и рећи, истог тог дана, када је тај записник незаконито и сачињен, престаје одједном да постоји разлог за притвор Игору Новаковићу јер се, отпада она тачка 2, а како отпада, па тако што се полиција је узела, значи полиција наглашавам, она која усмерава цео овај поступак, приводи сведока Крантић Горана који није позван, није примио позив од стране тужилаштва, него га приводи тог дана у просторије Другог тужилаштва и пазите у пет сати пополдне, дакле ван радног времена, без икаквог позива и саслушава га брзински ту за четрнаест минута и након тога се укида притвор Игору Новаковићу, па зар заиста неко мисли да ово може да прође. Сад се неко може питати зашто је нама толико битан овај записник о Игору Новаковићу кад он не спомиње Драгољуба Симоновића уопште у својој одбрани нити на главном претресу, нити тада. Па управо из разлога што је то само потврда незаконитог вођења поступка од стране тужилаштва односно да је тужилаштво спроводило вољу једног дела врха полиције ради испуњења јединог циља да се Драгољуб Симоновић по сваку цену стави на оптуженичку клупу и осуди за нешто што није учинио. Интереси за то могу бити различити, од напредовања у служби, задовољење интереса, додворавање председнику, додворавање јавности, уклањање конкуренције, непријатних сведока, до раније неких нерашчишћених рачуна али ми се тиме нећемо бавити. Оно што је, морам као бранилац, осећам обавезу, то је, да се позабавимо субјективном компонентом кривичног дела које је тужилаштво ставило на терет мом брањенику. Суд одлично зна да сваки саучесник одговара у границама свог умишљаја, нико не може одговарати за дело које је неко други учинио, а које стоји ван његове виности. Саучесник одговара за последицу коју је остварио извршилац само онолико колико је она била обухваћена његовим умишљајем. Ово говорим под претпоставком да неком може да падне на памет да размишља о томе да су наводи оптужбе тачни. Када би сликовито показао шта значе те границе умишљаја и одговорност за подстрекавање, ово мало морам и карикирати, ако ја сада кажем да ме је нека особа увредила и иначе ми је, несимпатична, и ја сада кажем колеги Виктору Гостиљцу, због његове преке нарави, знам да ће то да уради, јел` да јој удари шамар или да пљуне то лице, дакле ја га подстрекујем на кривично дело увреде, он пренесе колеги Пејићу, који није ту, или јесте, ево рецимо, овај, који и можда из неких својих разлога, а можда и зато што је погрешно разумео, неког удари два пута песницом, шутне га, тај добије потрес мозга, тешке телесне повреде, дакле, да ли ја одговарам за тешке телесне повреде или одговарам оно што сам подстрекао, дакле, шта је било предмет подстрекавања, - увреда. Дакле то је оно што је врло једноставно за неког ко је лаик, дакле не може неко лице одговарати за нешто што је неко други из његових речи погрешно разумео, па је то пренео погрешно трећем, а треће четвртом, које је урадило пету ствар, то није подстрекавање. Подстрекавање подразумева активно деловање подстрекача. Деловање које код извршиоца кривичног дела ствара вољу или у одлучујућој мери, утиче на учвршћивање воље извршиоца, да изврши кривично дело. Подстрекавање се не може извршити успутним разговором без конкретизације радњи које би подстрекано лице требало да изврши. Ако је извршилац истог кривичног дела рецимо раније донео већ одлуку да изврши кривично дело, а неко га у томе можда вербално подржи, то није подстрекавање. У изреци оптужног акта тужилаштво наводи радњу извршења кривичног дела оптуженог Симоновића следеће, цитирам „са умишљајем подстрекао окривљеног Михаиловић Владимира да као саучесник изврши кривично дело изазивање опште опасности подстрекавањем“, у наставку изреке тужилаштво конкретизује наводну радњу следећим речима „затражио помоћ и услугу да пронађе неко лице од поверења како би у виду опомене запалио аутомобил оштећеног“. Надаље се наводи да је Симоновић рекао о ком аутомобилу се ради на којој адреси се он

налази. Дакле, ради идентификације возила, он даје податке о том возилу које се може видети, нигде тужилаштво у изреци не тврди да је он тражио или питао или неког наговарао да се возило запали док је у гаражи. Е, застанимо овде за тренутак, ако се изреком оптужнице тврди да је Драгољуб Симоновић подстракао са умишљајем Владимира Михаиловића да изврши кривично дело изазивање опште опасности из члана 278. став 1 Кривичног законика, за ово дело запрећена је казна знате и сами од шест месеци до пет година. Не тврди се оптужним предлогом да је умишљајем Драгољуба Симоновића обухваћено кривично дело тешко дело против опште сигурности из члана 288. став 1 КЗ-а, за које га тужилаштво терети, односно не тврди се да је његовим умишљајем обухваћена тежа последица кривичног дела из члана 288. став 1 КЗ-а. Дакле, овде тужилаштво улази у колизију са самим собом оптужује га за једно дело, а у изреци чињенично наводи друго. Да би оптужени одговарао за наступање теже последице која је обележје кривичног дела тешко дело против опште сигурности, та последица мора бити обухваћена његовим умишљајем, а што овде није случај. Основно је правило да подстрекач је кривично одговоран само у случају ако је поступао са умишљајем и то умишљајем који обухвата сва обележја кривичног дела које је непосредни извршилац учинио. За умишљај подстрекача се захтева да је он хтео или пристао да подстрековано лице оствари конкретно биће кривичног дела, да он има свест о забрањеној последици као обележју дела, ако извршилац изврши тежи облик кривичног дела од оног који је био обухваћен умишљајем саучесника, саучесник неће одговарати за тежи облик већ за онај лакши облик који је и који се по његовом умишљају требао да се оствари. Према оптужници Симоновић нема свест о свим обележјима кривичног дела за које га тужилаштво терети ако је друго лице извршило, а пре свега о последици као елементу тог дела, па самим тим и не може одговарати као подстрекач за то кривично дело. Ово наравно нећемо прочитати у таблоидима, међутим ово можемо прочитати код професора Живановића, професора Срзентића, Стајића, професора Лазаревића или Грубача, мислим да се овде ми судија одлично разумемо. Имовинска штета великих размера као последица кривичног дела из члана 288. став 1 КЗ-а није обухваћена умишљајем подстрекача који подстрекава на извршење кривичног дело из члана 278 став 1 КЗ. Поновићемо подстрекач подстрекава, према ставу тужилаштва, да се запали аутомобил и његовим подстрекавањем је обухваћена та последица, ако је вредност аутомобила 200.000,00 динара, а то је једино у чему су се странке у поступку сложиле, то не представља имовинску штету великих размера, па тиме и обележје кривичног дела из члана 288 став 1 КЗ, за које тужилаштво терети Симоновића. Тужилаштво у завршној речи и признаје да не постоји судска пракса која би потврдила могућност посредног подстрекавања, то је тачно. Међутим овде се не ради о класичном посредном подстрекавању, овде се ради о подстрекавању посредног подстрекача да подстрекне непосредног подстрекача, који би подстрекао извршиоца да изврши кривично дело. Е па сад је јасно, због чега не постоји судска пракса, зато што је тако нешто немогуће. Таква конструкција је само у домену теорије. Имајући у виду акцесорну природу саучесништва, сваки наредни корак у том ланцу наводних саучесника, само појачава ту акцесорност, односно, слаби свест оног првог у ланцу, чин који предузима лице, које нити познаје, нити зна шта ће тачно предузети. Акцесорност значи, да се кривична одговорност саучесника, односно подстрекача, цени независно од кривичне одговорности извршиоца кривичног дела. Надаље ту је интересантно да је тужилаштво у изреци оптужбе, избегава да прецизно наведе средство којим се врши то наводно подстрекавање и у чему се састоји радња подстрекавања, егземпларно то су наговарање, приказивање користи од кривичног дела, поклон, обећање поклона итд. Овде тужилаштво каже да је Симоновић од Владимира Михаиловића, пазите сад, затражио, цитирам: „затражио помоћ и услугу“. Према нашем мишљењу овакво средство „подстрекавања“ је недовољно или прецизније неподобно да

код урачунљиве и невине особе створи вољу, свест и хтење да изврши кривично дело. Дакле, затражио помоћ и услугу и то је створило вољу код Владимира да изврши кривично дело. Поготово је недовољно ако је та особа полицијски службеник и то без „мрље у каријери", како то тужилаштво често потенцира. Дакле нејасни су разлози због којих, према ставу тужилаштва, окривљени Владимир Михаиловић одлучује да кривично дело изврши, а који се у оптужници представљају тако да каже Симоновић њему нешто може помоћи. Пазите, нешто му може помоћи. Неодређено, у његовом животу и животу његове породице, то стоји. Па се у овом делу такође уочава та лабава конструкција и празнина у оптужници. Далеко је животно логичније да Владимир Михаиловић предузима радње које је описао у својој одбрани и тиме, да би тиме задужио, на неки начин Драгољуба Симоновића, односно, да би имао са чиме да га уцењује и да захтева испуњење својих захтева у погледу запослења своје супруге на другом радном месту. Наравно, оно што се заиста догодило, није ни било оно што је Владимир Михаиловић хтео да се догоди, па и код њега постоји ограничење у погледу одговорности у границама његовог умишљаја. Дакле у најгорој варијанти суд не може размишљати да оптуженог огласи кривим због извршење кривичног дела за које га тужилаштво терети, те у том смислу могу другачије гледати на став суда да неће спроводити у доказном поступку нова вештачења. Но свакако сматрам да у једној правној држави суд са овим доказима које поседује у предмету уопште не би смео да размишља о осуди јер би таква осуда била незаконита, неправична и усмерена на задовољење политичког и бившег полицијског естаблишмента, односно како би се спровела некаква „ фази народна правда", коју заговарају поједини медији, а што се заправо своди на линч коју спроводи дивља хорда. Када се говори о субјективним елементима кривичног дела, дакле о психичком односу извршиоца дела, ја морам указати на још једну ствар суду у вези субјективног односа. Суд је донео решење да се суди у одсуству оптуженом Маринковић Александру. Сматрам да је то погрешна одлука из више разлога. Знате, ако је једно лице запалило аутомобил који се налази у гаражи која је наслоњена на кућу, свестан да на тај начин се пожар може проширити и на саму кућу изазвати опасност по људе у кући, а тако нешто није било у умишљају његовог подстрекача Игора Новаковића јер га он подстрекава на извршење дела оштећење туђе ствари, говори само о аутомобилу. Поставља се онда питање урачунљивости тог лица, Маринковић Александра. Пошто овај оптужени није се изјаснио пред судом, тако суд и не може извести закључак о његовој урачунљивости, да је он, се изјаснио, да је он извештачен од стране вештака, па после тога би имало смисла раздвојити, односно судити му, пардон, у одсуству. У постојећој ситуацији једино прекид поступка у односу на њега је имао смисла. Ово говорим из разлога што према ставу тужилаштва за његов неразуман чин треба да одговарају друга лица. При томе не треба посебно коментарисати тезу тужилаштва да се за овог оптуженог предлаже блажа санкција у односу на наводне подстрекаче иако је јасно да је ово лице најодговорније за последицу. И све ово што сам претходно говорио, и тај став тужилаштва, је за мене као браниоца, вишеструко поражавајући, јер уместо да тужилаштво ради на јачању правне државе а која подразумева не само да окривљени поступају у складу са Законом већ и тужиоци. Тужилаштво постиче јачање атрибута полицијске државе, где је полицији, односно једном њеном делу, допуштено да сама врши селекцију прикупљених доказа, да тиме усмерава ток кривичног поступка, да врши принуду над ухапшеним лицима, обману, извођење из просторија притвора и преко својих саучесника у медијима оглашава кривим одређена лица, а да је суд ту само да унапред донесе једну одлуку која је унапред донета, верификује и овери, да изрекне казну по мери и диктату чаршије. Међутим када суд поступи по Закону и изрекне ослобађајућу пресуду полицијски гласноговорници, њихов медијски писари, а и политичарски полусвет крећу у кампању блаћења суда, са оном чувеном тезом: „ми хапсимо а суд ослобађа", заборављајући једну ситницу да суд

суди по закону у правној држави, због тога ми завршна реч тужилаштва деловала као захтев за успостављање полицијске државе, где су докази у предмету потпуно стављени са стране, потпуно споредна ствар, а суд и браниоци нужан декор и релит прошлих мање напредних времена. Ја не пристајем на такво профанисање и омаловажавање судског поступка. Ја не желим да будем део друштва у којем жеље за линчом и перверзно уживање у јавним смакнућима које се у овом поступку упорно у медијумима промовише, надјачава жељу за истином. Не желим да таблоиди пресуђују уместо суда заповедајући и учећи нас шта је то правда. Ја не пристајем на то и поносим се што нисам део таквог мисаоног, духовног и етичког псеудокодекса. Знате, никада нећемо чути да неко каже: „Сад ћу да учиним зло“, то не постоји, свет је пун формалних добричина, уста су свима пуна праведности, добрих намера, сви се декларативно боре за неке узвишене циљеве, сви себе сматрају борцима против зла и искрено су уверени у то, јер зло се увек види у другоме а не у себи, а зато је лакше и прихватити један до бесмисла, по нама баналан, и поједностављен сценарио писан за лаковерне, у којем ће један човек бити представљен као оличење зла, ал` истина је потпуно другачија. О томе ће судити једини прави, и непоткупљиви судија, а он мора бити узор земаљским судијама. Сваки частан судија се увек мора запитати: Шта ако овај човек заиста није крив, шта ако је он заиста жртва обрачуна у врху владајуће странке, односно у врху полиције, а то шта је радио врх полиције, ових дана ће се дана додатно сазнати. Шта ако је у обрачуну сурово злоупотребљен Милан Јовановић и његова нескривена мржња према Драгољубу Симоновићу, за разлику од доминантне „напредњачке“, ја гајим једну, можда застарелу, назадњачку перспективу у коју још увек верујем у независност судова, верујем у право окривљеног да му се дозволи да се брани и да своју одбрану потврди законом прописаним доказима. Верујем да постоје храбре и часне судије, спремне да свој интегритет докажу и бране упркос невиђеним притисцима индоктриране јавности, судије које нису испрепадане притисцима извршне власти, судије које умеју и смеју да ослободе неког за којег знају да није крив и да својим судијским ауторитетом, стану иза такве одлуке. Искрено желим да верујем да ми данас се налазимо пред таквим судијом".

У завршној речи на главном претресу одржаном дана 11.02.2021. године бранилац окривљеног Драгољуба Симоновић, адвокат Виктор Гостиљац, навео је: " Поштовани судија ја ћу своју завршну реч отпочети Вашим речима: „Дакле не читам штампу, никакви притисци нису вршени, ја сам поступајући судија у овом предмету, моја овлашћења су у оквиру закона, ја руковођењем поступком одлучујем који докази се проводе, који се не проводе, користим своја законска овлашћења, имам право на своје слободно судијско уверење и тиме се руководим водећи овај кривични поступак”. Тако је. И ја овоме немам ништа да додам, ово сте изговорили на главном претресу 22.10. и ја ово потписујем као своје речи и мислим заиста да у оваквим предметима, који су под оком јавности и где јавност учествује не само као посматрач него да воли и да пресуђује, овај став сматрам једино исправним и он ми даје за право да верујем да смо сви ми, као учесници овог поступка, способни да се издигнемо изнад утицаја јавног мнења и да ће Ваша пресуда, коју будете донели, бити заснована само на доказима који се налазе у списима предмета. Овај кривични поступак је по мом мишљењу попримио размере које он не треба да има и то је свакако чињеница која не иде у прилог мом браћенику јер је он морао да се у својој одбрани брани не само од оптужног предлога него и од једног огромног притиска медија. Знам да је колега Вуковић то рекао, ми не можемо да пренебегнемо тај утицај, дакле, једног огромног притиска медија који је овај поступак схватио исто као и тужилац, као питање одбране новинарске професије, као некакву позорницу одакле треба да се упуте некакве поруке јавности. Међутим, једина порука коју суд треба да упути јавности, то је, да нико не може бити осуђен а да му се кривица не докаже у законитом поступку без икакве сумње и то је једино што је важно, и то је

једина основна порука и она једина говори да суд суди на основу доказа а не на основу потребе суда јавности. И тужилац у својој речи, у својој уводној речи, позива у помоћ јавност а не доказе, и ако посматрамо ту уводну реч, ми ћемо видети да је она идентична, ако посматрамо завршну реч тужиоца, видећемо да је она идентична његовој уводној речи само у једној ствари, да је по нашем мишљењу остала на нивоу тврдње и претпоставке. У свему другом, она је потпуно различита. Ништа дакле није остало од оних најава да ће се кључне чињенице које су релевантне за овај кривични поступак доказати током главног претреса, иако је тужилац, ево колега Вуковић је пребројао, имао на располагању преко 60 усвојених доказних предлога а Симоновић један, али Симоновићу је и тај један доказ био довољан да једину ствар која га терети исказ окривљеног Михаиловића из претходног поступка, у потпуности доведе у сумњу на главном претресу. Е, сад да видимо шта је остало од моје уводне речи и шта је још важније остало од оптужног предлога, односно, да ли је он успео да издржи судску проверу. Судија, основна теза одбране је била, а и данас је, да Драгољуб Симоновић није извршио кривично дело које му се ставља на терет, да је све оно што му се дешава је последица једне задате теме да се није водила, да поступак није ишао да се утврђују чињенице, није ишао за тим да се утврђују чињенице, већ да се пошто пото нађе кривац и да се нађе пошто пото неко ко би оптужио Симоновића и повезао га са овим кривичним делом. Данас, након спроведеног доказног поступка, ја могу слободно да тврдим да сам мишљења да тужилаштво није доказало да је Драгољуб Симоновић извршио кривично дело које му се ставља на терет или барем није предочио суду доказе у које суд може бити у потпуности уверен. Оптужни предлог је почео са једном твдњом да је Драгољуб Симоновић имао вишегодишњи проблем са оштећеним, врло кратко ћу о томе, обзиром да је колега Вуковић о томе детаљно, да је детаљно о томе говорио. Међутим ова тврдња тужилаштва је веома важна, јер се у њој тражи мотив Драгољуба Симоновића да изврши, наводно изврши, ово кривично дело. Међутим, тужилац је схватио ту тврдњу да овде на главном претресу, да она треба да се узме здраво за готово, да се она, да се тај вишегодишњи проблем који Симоновић навдоно има са оштећеним, да се она подразумева, да то сви знамо, да је то једна ноторна чињеница. Међутим није тако, на главном претресу нису предочени докази у прилог те тврдње и пре би се могло сматрати да је обрнуто, да је оштећени имао сукоб са окривљеним, да је неке своје антипатије према окривљеном манифестовао на тај начин што је прикупљао или писао низ текстова који су садржали заиста велики број нетачних информација, ласцивних информација које су испод сваког укуса. Међутим, нема доказа нити је било ко саслушан на то, да се Симоновић неком жалио, да има проблем са оштећеним, да има некакав субјективан однос према тим текстовима, да има психички однос, да има некакав емотивни однос. Ништа од тога нисмо чули на главном претресу. У политичком смислу, Симоновић није трпео никакву штету од ових текстова и у том смислу је, на главном претресу, предочио егзактне податке који говоре о томе да је добијао изборе редовно, без обзира на ове текстове и да становиштво тог краја то није узимало у обзир, можда му је чак и подигло рејтинг. Хоћу да кажем, није трпео штету, а самим тим није имао никакав реалан проблем. Ви сте га судија приликом испитивања, поставили сте му питање: „Да ли си ти, након ових писања, покретао неке судске поступке?“, ја сам схватио смисао тог питања и добили сте потврдан одговор. Дакле, Симоновић је судија, увек посезао за легалним средствима, позивао полицију, покретао судске поступке и доказ томе, су заиста реални, судски поступци, који су у току. На главном претресу Симоновић изјављује да је на питање Михаиловића о оштећеном рекао: „пусти те будале, са њима сам рашчистио одавно, не читам то уопште“, то је ово што каже колега Вуковић, да он се заиста није бавио тиме, да није имао сазнања, тачно је и то, да пет година није видео оштећеног, да су годину, две дана пре тога престала та писања, да се поставља логично питање зашто

реагује са две године закашњења, зашто није реаговао одмах и тако даље. И најзад Симоновић је изјавио да је он као дугогодишњи функционер био навикнут на критике и оправдане и неоправдане и да није био једини оштећени који је те критике давао, него је ту било и других медија и тако даље. Тако да мислим да овај навод оптужног предлога није доказан и не може да опстане, реално посматрано. Оптужни предлог је и даље наставио са тврдњом, о овом ћу у најкраће, али ћу поновити, да се оштећени бавио истраживачким новинарством и тиме је заиста приморао и одбрану, да се у једном делу процеса бави тим питањем, наравно не са аспекта мотивације окривљеног, а не са аспекта квалитета тог рада и обзиром да и ја сматрам да то питање, да ли је оштећени истраживачки новинар или није истраживачки новинар, није релевантно, да не представља обележје кривичног дела, ја се тиме нећу полемисати у својој завршној речи, али оно што ћу рећи само кратко, истине ради, то је, да заиста новинарство мора да направи једну диференцијацију у својим редовима уколико жели да поврати углед и утицај те професије у овом друштву и ја се ту слажем са тужиоцем, ту у потпуности стојимо на истом становишту, тужилац је један огроман део своје завршне речи посветио питању значаја новинарске професије и ту се потпуно слажем и мислим да нама адвокатима, не треба говорити о значају новинарске професије и о угрожености новинарске професије јер је адвокатура уз новинарство, данас најугроженија професија у Србији и адвокатура и новинарство су два стуба слободе у сваком друштву, то је и суд додуше, а наша правосудна историја нам говори да се тужилаштво никада није уписало у носиоце те слободе. Можда ће овај тужилац то успети да промени, али за почетак морао би да почне да прибавља доказе на законит начин. Тако да овај навод о истраживачком новинарству, остављам суду на оцену, за нас је то ирелевантно, а у овом поступку се користио искључиво у недостатку других доказа. Радња извршења окривљеног Драгољуба Симоновића је по оптужном предлогу радња подстрекавања, односно да је са умишљајем подстрекао Михаиловић Владимира, да као саучесник изврши кривично дело Изазивања опште опасности. Међутим судија, доказни поступак на главном претресу је показао нешто сасвим друго, сасвим друго. Владимир Михаиловић је на главном претресу изјавио да га Симоновић није подстрекао на то и да је то била његова идеја и каже: „нико ми није обећао новац да се дело уради, поготово не Симоновић, ја сам тамо одведен у УКП, МУП у Кнеза Милоша 101, тамо су ми претили, уцењивали, пошто су ми довели супругу, то јест показивали ми тада на телефону њу доведену у Двадесетдевети, знам како изгледају просторије доле, радим 15 година, нудили су ми шест месеци кућног притвора и да останем у служби а за узврат да оптужим Симоновића да је све ово он учинио, да ми је супруга одведена, то су ми константно понављали и знате како је имам двоје деце, рекли су да ћу добити дебео затвор, знате како је, мени су моја деца све на овом свету и из тог разлога сам пристао на то...“. Даље у свом исказу тврди да је он тај који се обратио Симоновићу и понудио му да разговара са Јовановићем, желећи да на тај начин издејствује некакву помоћ приликом запошљавања или напредовања његове супруге, али му Симоновић није дао никакав налог, није пао никакав договор, није му нудио никакав новац, није га подстрекао да изврши ово кривично дело. То је оно што је резултат доказног поступка спроведеног на главном претресу. Наравно да постоји изјава Михаиловића из претходног поступка, али она је на овом главном претресу апсолутно доведена у сумњу. Поновићу, важно је. Подстрекавање значи предузимање такве радње којом се код неког лица изазива или ствара одлука да предузме неке радње којима се врши обележје неког кривичног дела. Међутим, једно лице је подстакнуто на извршење неког кривичног дела ако код њега у тренутку подстрекавања не постоји већ формирана одлука, она мора да буде формирана од стране другог лица. Шта нам каже доказни поступак спроведен на главном претресу, да директно Михаиловић каже: „Симоновић ме није подстрекао”, па у односу на њега не стоји ова радња подстрекавања. У том смислу и

овај навод оптужног предлога у доказном поступку није доказан и не може да опстане. Судија, тужилаштво није доказало, нити је предочило суду никакве доказе већ једну испричану причу о замишљеном току догађаја. Није нам доказао и какав је степен био тих радњи подстрекавања, у ком су они били интезитету, да ли је тај интезитет био довољан да произведе код Михаиловића одлуку да изврши ово кривично дело, то ништа не знамо, никаквих доказа у вези тога нема. То се не може утврдити из једне просте тврдње да је тамо на некој прослави у Мировици Симоновић пришао Михаиловићу када су остали насамо и у неких, не знам, пет-десет минута разговора код њега формирао ту одлуку. То је са аспекта кривичног права немогуће. Дакле тужилац није доказао интезитет тих радњи, начин тих радњи да би суд могао да каже: „потпуно нам је јасно да је Симоновић био тај који је формирао и учврстио одлуку код Михаиловића да то уради. Овде се више, чак ни сам оптужни предлог, оптужни предлог у изреци не каже да је подстрекавао, него каже, обратио се Михаиловићу са молбом за помоћ и услугу, тако да из овог испаде да је Михаиловић неки војник Симоновићу и он му само дао наређење у три минута и овај креће на извршење. Е сад, тужилац је то покушао да објасни радњом подстрекавања обећавања помоћи и каже понудио му 1.500 евра, да је то била његова мотивација. Међутим, обзиром да на главном претресу, у доказном поступку, није доказао своју тврдњу у вези тих 1.500 евра, тужилац то решава на један једноставан начин што избацује ту цифру и каже само новац. Међутим, и то каже, хоћу да кажем, да је тиме ова радња подстрекавања у потпуности отпала, не може да постоји ништа, у пресуди не може да стоји ништа непознато. Не може новац. То заправо показује да тужилац не верује, ни сам не верује Михаиловићевој изјави из претходног поступка, а све време се позива на ту изјаву и он у својој завршној речи каже, да та изјава обилује детаљима које су чинили мозаик овог кривично-правног догађај целовитим. Дакле мозаик овог кривично-правног догађаја више није целовит, недостаје, нека математика, недостаје 1.500 евра, а тужилац је управо то зато избацио јер му се није слагала математика, јер ако Симоновић финансира целу ову операцију, онда је постало несхватљиво зашто онда у том поретку ствари, у правој линији на доле, Михаиловић донира Новаковића, то је једино логично и могуће ако прихватимо изјаву Михаиловића са главног претреса, јер он ту детаљно објашњава зашто је прихватио договор са Новаковићем надаље у вези новца и зашто, како је мислио да тај новац поврати и тако даље. Следећа радња подстрекавања коришћена је односа поверења, такође на главном претресу није доказана, ни један доказ, нити сведок, није саслушан у том смислу, управо обрнуто, све оно што имамо са главног претреса, то је да су њих двојица познаници, који се виђају пар пута годишње у неким породичним прославама, тако да ни овај навод оптужног предлога не може да опстане. Е сад долазимо до овог чувеног разговора у ресторану „Мировица“, по мом мишљењу, суд не би могао поклонити веру једној тако паушалној изреченој тврдњи да је у ресторану „Мировица“ склопљен договор између Симоновића и Михаиловића. Дакле, то је једна тврдња да су се ту договорили, ја Вам сада судија указујем на то да је оно што смо чули на главном претресу сасвим другачије, ово су све резултати претходног поступка. На главном претресу је Михаиловић рекао да је цео тај разговор измислио и да се никада није догодио, а Симоновић је објаснио да је ту било више људи, да никада није остао насамо са Михаиловићем и предложио сведоке у том смислу, који на жалост овде нису саслушани, али у сваком случају тужилаштво није на недвосмислен начин доказао ову тврдњу. Она је врло важна и говори о месту извршења једне од радњи, тако да мислим да суд не би смео узети ову чињеницу као недвосмислено утврђену и сматрам да ни овај навод није издржао судску проверу. И на крају судија скренућу вам пажњу на квалитет исказа Михаиловића који је дао у претходном поступку пред Другим основним јавним тужиоцем. Као што вам је познато, стање у списима је такво, да не постоји нити један материјални доказ против Симоновића, да не постоји нити једно сведочење против

Симоновића и једино што постоји, то је та изјава од Михаиловића из претходног поступка. Сада ме разумете зашто је то питање, централно питање одбране Драгољуба Симоновића. Ако суд поверује Михаиловићу и његовом исказу из претходног поступка, он ће осудити Симоновића. Ако суд поверује његовом исказу са главног претреса он ће ослободити Симоновића. Зато желим да изнесем ову аргументацију и да дам суду разлоге зашто да поверује Михаиловићу на главном претресу, а зашто да не поверује Михаиловићу из претходног поступка. О законитости прибављања тог доказа не желим да говорим, о томе смо рекли, све што смо имали, Ви сте наравно, у складу са својим овлашћењима донели одлуку да је то законито, остало у списима предмета, али ово говорим зато што ћете Ви ценити тај доказ у складу са вашим слободним судијским уверењем и зато желим да чујете ову аргументацију. Дакле, већ сама чињеница, судија, да од истог човека имамо два исказа, имамо о истој ствари два исказа, која су међусобно дијаметрално супротна у кључним елементима. Говори да нису, да није, говори нам да није могуће да су оба тачна. Један од њих је неистинит. Већ сама ова чињеница говори да тужилаштво не располаже доказом које је таквог квалитета у који би суд могао бити уверен без икакве сумње. Дакле, онда је заиста, имамо једноставно два исказа, постоји дилема. То би у сваком правном систему, такав доказ, би се морао сматрати компромитованим доказом, климавим доказом и свакако не доказом на основу кога би неко могао да буде осуђен и то је тако, како год, са каквог год аспекта да посматрате ову ствар, ако посматрате ову ствар са аспекта кредибилитета онога ко је дао исказ, онда нам је јасно да је он у једном од та два случаја говорио неистину. То сто посто. Овде се поставља питање, како му сада веровати. Дакле, он није добар, условно речено, сведок тужилаштва, а наравно да је Михаиловић после овде, врло одлучно, са једним самопоуздањем објаснио разлоге зашто је та изјава тамо била каква је била. Ако гледамо судија, са аспекта процесног тренутка у којем се дају ове изјаве, мислим да суд мора имати у виду следећу чињеницу, Михаиловић своју изјаву, којом терети Симоновића, даје у фази претходног поступка, када се налазио у власти полиције и тужилаштва и када се налазио у притвору. Свима нама који радимо овај посао знамо шта то значи, дакле, то је тренутак када је сваки човек у стању једног примарног шока, када се јавља један страх за своју судбину, када је његова воља најподложнија манипулацији и када то чине они управо од којих им судбина зависи, тад се то ради, у том тренутку и он се, и он је на главном претресу и објаснио у каквом је стању шока био, шта му је, какве је притиске трпео у полицији и тако даље и Ви сте, пазите, он је ухапшен у недостатку било каквих доказа и полиција мора да изврши одлучан притисак на Михаиловића да терети Симоновића, јер без тога нема Симоновића у предмету и то није ништа ново, то полиција ради у сваком предмету, сваком другом, и има обичај то да ради. Дакле, прво му се стављају у изглед све последице које ће имати уколико не сарађује, па му се каже све ово што смо чули, потом и живот, драконска затворска казна, губитак посла, без основа му се хапси супруга, води се у Двадесетдевети новембар, слика се мобилним телефоном, њему се показује, двоје деце кући и тако даље. То је ситуација у којој би мало ко издржао, хоћу да кажем да је то ситуација у којој би мало ко издржао један такав притисак, а након тог штапа му се даје шаргарепа и полиција и тужилац му нуде, да ако терети Симоновића, онда ће задржати посао и добити шест месеци наногице. Дакле, нуди му се излазна карта и у таквој ситуацији врло је лако схватити зашто Михаиловић у претходном поступку даје изјаву какву даје и суд би требало тиме да се бави, требало би да води рачуна о томе да се права окривљеног, ма ко он био, не крше у полицији и тужилаштву, и то би била, ако већ причамо о порукама јавности, то би била права порука јавности, да грађани буду сигурни, да се њихова права неће кршити у полицији и тужилаштву и да та права не треба да буду остварена само формално, ово што каже тужилац, био бранилац потписао, био записник и тако даље, него да она суштински морају да буду остварена, јер су и

полиција и тужилаштво представници закона и свачију кривицу морају законито доказивати јер је то услов за закониту пресуду, ако то не чине законитим, онда се брише та граница између њих и ових који их испитују, а таква пресуда је једна пирова победа онда тужилаштва, а пораз целост система који дозвољава да се тако нешто толерише и ви сте судија једну такву праксу у полицији препознали и тужилаштва, и на главном претресу 05.10.2020 сте рекли, "Видите овако, неко признао није извршио, призна - јефтино ће проћи, хоће да иде кући из притвора, имамо то, ево и колеге адвокати, судије, тужиоци, ето то вам је сваки други предмет такав", то сте Ви рекли на главном претресу, и то је потпуно тачно и томе немам шта да додам. Са друге стране судија, Михаиловић своју изјаву којом не терети Михаиловића даје на главном претресу. Дакле они је даје у једној фази главног претреса који свакако има превагу над претходним поступком, јер се ради о једном централном делу сваког кривичног поступка, једном контрадикторном поступку, непосредном поступку у коме суди непристрасни суд. Дакле, на главном претресу Михаиловић даје своју одбрану не органу поступка који га гони, него суду који му суди и најзад он је даје када је на слободи, када на њега нема притисака, када је ван домашаја полиције и тужилаштва и он тада долази на суд и каже сад ћу да вам кажем шта се све дешавало. Ја верујем да Ви, као искусан судија, који сте га саслушали и видели да је он врло уверљиво изнео своју одбрану. Ја сам био на једном суђењу, где сте Ви такође судили, видео сам како сте лажног сведока, на шта сте га све направили, када сте осетили да лаже, зато верујем, ја верујем да Ви њему верујете, да се њему дешавало, све оно што је испричао да му се дешавало у полицији и верујем да му верујете да му је тужилац нудио, то што му је нудио, да..да задржи посао и шест месеци наногице. На крају крајева, тужилац то није ни спорио, он је само рекао то је било неформално, али и сама чињеница што тај неформални договор није био формализован иде у прилог томе да Михаиловић говори истину јер је рекао управо зато што није формализован је један од разлога што ћу овде да кажем истину. Тужилац у својој завршној речи каже, да је оптужени Владимир Михаиловић своју одбрану на главном претресу променио како би избегао кривицу за своје дело обзиром на казне које је затражио у тужилаштву. Међутим ово не може бити тачно никако, управо обрнуто, јер је Михаиловић на главном претресу признао кривично дело и што каже колега Вуковић, на један појачан начин, он је прихватио дело у потпуности на своја плећа. Зашто то ради? Зашто еболира Симоновића? Па једини логичан разлог, зато што говори истину, нема више другог интереса, а поступајући заменик тужиоца нам овде током поступка није предочио ништа што би говорило да је он променио своју одбрану под некаквим утицајем Симоновића. Такво нешто нисмо чули. Дакле, све ово што сам изнео јасно говори да би суд требало да поклони веру Михаиловићу, изјави Михаиловића, датој на главном претресу, јер је она и процесно и чињенично и логички и на сваки други начин веродостојна и ако баш хоћете веродостојнија од оне из претходног поступка, ако суд има у том погледу некакву дилему у вези овога што ја тврдим, или сумњу, онда наравно, позивам се, ту нас веже Закон о кривичном поступку, који у свом члану 16 каже, пресуду суд може засновати само на чињеницама у чију је извесност уверен, сумњу у погледу чињеница од којих зависи постојање обележја кривичног дела или примене неке друге одредбе кривичног права, суд ће пресудити, суд ће у пресуди решити у корист окривљеног. То сви знамо. Тако да, на крају ове завршне речи ја ћу се вратити на овај почетак, на Ваше речи које сам цитирао, да сте се само законом руководили и то ми даје наду и право да ћете и приликом доношења ваше одлуке успети заједно са свима нама овде да се издигнете изнад притиска јавног мњења, да ћете успети да отклоните све оне небитне ствари које су с'времена на време оптерећивали овај поступак и у том случају ако тако поступите, а ја верујем да хоћете, онда ће сигурно пресуда у односу на Драгољуба Симоновића бити ослобађајућа".

У завршној речи на главном претресу одржаном дана 11.02.2021. године окривљени Драгољуба Симоновић навео је: "Господине судија, пажљиво слушајући заменика јавног тужиоца, тужилаштва Предрага Миловановића, који је на 14 страна писаног говора одржао један политички говор, мнолог истог је изречен у духу заштите свих новинара, као да се овде суди шефу некакве терористичке организације за ликвидацију новинара. Ништа ново нисмо чули од тужиоца, издо је оптужни предлог на бази претпоставке и маште, без иједног материјалног, доказа када сам ја бар у питању. Тужиоц покушава да докаже недоказиво, тј онога чега нема, да је мој мотив био то што се Јовановић бавио истраживачким радом, председника општине Драгољуба Симоновића и што је о томе писао, као и да сам ја имао вишегодишњи проблем и сукоб са оштећеним и то искључиво због текстова које је Јовановић писао и објављивао на порталу „Жиг Инфо". Господине судија, свако је могао да се бави истраживачким новинарством и писањем о томе шта ја радим. Мој рад је био јавно доступан, тако да сам, тако да не стоји теза да сам ја због тога имао било какав проблем са Јовановићем или било којим другим грађанима који су писали и говорили нешто против мене. Да Вас подсетим да је сам Јовановић рекао да он није писао текстове већ „Жиг Инфо", да је он прикупљао и истраживао податке и слао те исте податке о мени и о другима „Жиг Инфу", дакле, то је сам Милан рекао. Да ли је овде неко уопште видео било који текст господина Јовановића који је написао о мени. Дакле, да ли је овде неко видео било који текст Јовановића да је написао о мени, а који би бар сугерисао да сам због тог текста макар био љут ? Није. Такав текст, господине судија, не постоји, а то је управо срж овог проблема. Тужиоц каже, то је главни мотив, а текста нигде нема. Овде се са том изјавом, а то ради тужилаштво, манипулише и измишља моја љутња и фабрикује мој мотив. Ја сам вам доставио неколико примерака текстова „Жиг Инфо" а не Милана Јовановића јер их и нема, видели сте на шта то личи, вулгарност, простота и тако даље, и тако даље, дакле због таквих текстова Милана Јовановића или „Жиг Инфа" нисам имао никакву политичку штету, напротив нехотице су ми помагали да народ види разлике између мене и њих. Напомињем да сам ја све ове текстове које је писао „Жиг Инфо", а не Јовановић, морао да прочитам и проучим тек после тог несрећног догађаја како би могао да се спремим за све ово што ми се монтира. Тужбу коју сам поднео 2017. године, против „Жиг Инфа", а не Јовановића, је била политички мотивисана, да бих ту пресуду могао да користим на дан избора, са доказима шта су то писали о мени они , а што није тачно. Господине судија и ја и Јовановић смо рекли, а то је тачно, да се ми никада нисмо посвађали, никада нисмо имали размирице, некада смо се дружили и играли шах. Стога и не разум његову патолошку мржњу која је изашла из свере политичког противника у личног, као што видите тврдња тужиоца да је то мој недвосмислени мотив отпада и он не постоји. Тачно је да је Јовановић није новинар, али то не значи да не може да пише или истражује или већ већ било шта хоће да ради као сваки други грађанин, то је његово право и то мени уопште не смета. Господине судија имао сам на стотине конференција за штампу, на стотине контаката, на стотине присутних новинара, и изјава новине и телевизије, и никада нисам имао нити један проблем са било којим новинаром, чак и оних што воде таблоиде против мене и пишу о мени лоше. Свако друштво па и наше почива на слободи, говори писањем и Србија то негује. Ја вам тврдим, а прошао сам пола света, да је у Србији већа слобода говора и писања, веће слободе писања, има него у многим земљама европске уније. Ја се суосећам са породицом Јовановић, мени су запалили зграду која је изгорела до темеља 2000. године, фарма крава и сва механизација. Знам кроз шта сам ја прошао и знам како је њима и онај ко је то урадио мора и треба да одговара. Не треба Србији, а не треба ни Вама жртвено јагње или можда треба, видећемо на крају. Овде треба одвојити тај несрећни чин од онога што следи и што недвосмислено

упућује на могућност фингирања и злоупотребу овог случаја. Да би се по сваку цену задовољила јавност, па и свет, па и по цену истине или правде жртвујући једног политичког главоњу из владајуће странке, а то управо тужиоц ради, то управо он хоће. Морам да вас подсетим на сам сценарио монтирања овог случаја. Једна прича се понавља, ужасна прича се понавља, више месеци са сликом ватре иза његових леђа, на свим медијима, Драгољуб Симоновић ми је запалио кућу. Страшно, а ја у шоку. Филмском брзином се та оптужба цементира. Шијачки, његова певачица, јел јесте господин судијо, па не. Новаковић његов телохранитељ и шеф службе безбедности у општини Гроцка, јел јесте госпон судија, па није. Трећи покушај убиства, пуцали су на мене када сам бежао из запаљене куће, па јел` јесте судијо, ил није, па није. Четири измишљена сведока, којих нема у процесу, а послужили су да ме стрпају у затвор како не бих могао да одговарам на ове оптужбе, пе јел` јесте господин судијо, па није, и шта, и шта даље господин судијо? Као што сте могли читати, чути, видети и утврдити, све је ово била лаж и то добро осмишљена лаж. Сетите се оне изјаве, све ми је изгорело до темеља, само нису папири против Симоновића, размислите мало, чему то води, шта ми овде радимо, коме ми овде судимо, оном ко смишља превару, онај ко прави полицијску режију и на велико, ја имам 62 године и немам мрљу у свом животу. Можете Ви мене да осудите или не можете, али све ће доћи на видело кад тад. Ако гос`н судија мене ухватите да лажем бар 20 пута, па како можете да ми верујете баш тај један пут да сам ја то урадио, ајде да ја не будем пристрасан, ја према себи, али сви овде треба да се запитамо чему ово води. Каже тужиоц да сам горд, љут, бесан, па како би сте се Ви осећали, кад ме лажно оптужујете, када ми монтирате нешто са чим немам везе, то зна и Јовановић, то зна и тужиоц, то зна јавност без обзира на кампању коју воде плаћени таблоиди. Где је овде претпоставка моје невиности, да ли се неко запитао како је мени, мојој деци, унуцима, пријатељима, не то никога не интересује, треба им свежа крв. Годинама ме блате и са бестидним лажима таблоиди и портали провлаче кроз медије, који у име суда, пресуђују по принципу сто пута поновљена лаж, даје истину. То је "Гебелсова" теорија. Као што видите господин судија, недвосмислено смо доказали да ја нисам имао никакве мотиве против Јовановића. Никад није, никада није постојао разговор између мене и Михаиловића, а везан за Јовановића, или било ког другог да по било ком основу нешто учинимо нажао њему или неком другом, а имао сам много веће политичке противнике од њих или њега, пошто је то група људи, није сам Јовановић умрежен. . Тачно је да сам се са Михаиловићем виђао на прослави код моје ћерке, више пута у току године на рођенданима мојих унука и то је било све, чак нисмо имали велику комуникацију, млађе друштво се одваја на тим рођенданима а ми старији седимо на једној страни тог клуба, где се организује игра за децу. Тачно је да сам са Михаиловићем попио пар пута кафу, причали смо о породичним проблемима и о свим неким другим проблемима али никад о сценарију који ми се намеће, никада и тачка. Можете да ми пришијете шта год хоћете, све је то лако доказива лаж. Госпон судија срж овог монтираног случаја је управо игра тужилаштва са окривљеним. Био сам много љут на Михаиловића, што је лагао да сам га ја подстрекивао да то уради. Малопре је господин Гостиљац рекао да једна од те две изјаве је тачна. Први посао је закључити која је тачна, једноставно, ја нисам правник, ја сам човек из живота, радим са народом и из тог угла могу да закључим шта бих ја урадио у таквој ситуацији. Па кажем, кад сагледам такву ситуацију под каквим је условима и уценама морао да каже да сам ја умешан у све ово, питање је како бих се и ја у тој ситуацији понео, а сматрам себе изузетно чврстом особом која у свом животу никада није подлегла уценама. Затварате му супругу, па њега, па кажете ако не кажеш да је Симоновић, супруга иде у затвор због прикривања дела, ти Михаиловићу идеш на вишегодишњи затвор, а деца, где ће ти деца бити? Или, кажи да је Симоновић, нећеш бити у притвору, бићеш врло мало осуђен, најмање је шест месеци, да можеш да

останеш у служби полицијске станице где си радио. Шта бисте ви урадили у тој ситуацији господин судија, а шта бих ја урадио? Па управо бих урадио, то што је Михаиловић урадио. Вероватно бих мислио ја спашавам своју породицу и себе, а Симоновић ће да се спаси, снаћи ће се он и то све нуди тужиоц. Каже, нагодба , а онда када је издејствовао изјаву која му је требала да ме оптужи, каже повлачим нагодбу, ангажује свог пријатеља адвоката да по службеној дужности то саопшти Михаиловићу и када је све то одрадио, када је Михаиловић потписао изјаву како одговара тужилаштву или Предрагу Миловановићу, онда је он повукао ту нагодбу. Да ли је она правно ваљана, да ли је у складу са законом не знам, ако се човек дави а ја му дам руку, он ће да ухвати по сваку цену и баш га је брига да ли је правно утемељено, али то је мени омча око врата, свесно, осмишљено од човека који треба да поштује закон и законитост ове државе. Господин судија после овакве изјаве тог адвоката, кога и не знам, по службеној дужности, ја сам очекивао да ме ослобите. Није било разлога више да уопште разговарате о мени и о мом случају, а зашто нисте то само Ви знате. Ја нисам правник. Имајте у виду да сам ја после тог несрећног догађаја лично звао начелника полицијске станице Гроцка и захтевао сам да се врло брзо открије починиоц, да би се хватањем истог, скинула љага са мог имена. Позвао сам синовца који ради у ПС Гроцка, за криминална дела, и рекао сам да се лично заузме да што пре дођемо до починиоца и он је ухапсио починиоца. Дакле, мој синовац је, тако се то потревило у тој ситуацији, ухапсио тог починоца. Да, да мени је требало да се брзо реши овај случај јер сам био изложен медијској тортури и шокиран шта ми се то дешава. Господин судија, све оно што смо моја одбрана и ја рекли недвосмислено доказује да сам невин и да они који су починили ово дело, морају и требају да одговарају. Очекујем апсолутно ослобађајућу пресуду. Знам господине судија да ће вас таблоиди, портали, разапети ако ме ослободите, верујте ми, можете Ви да климате главом, ово је Србија. Ви сте човек са искуством, морате бити храбри, ја их се не бојим, аспсолутно, и донети праву одлуку засновану на правди, без обзира на политичке притиске и медијске, а биће их, и има их, а да ли ћете одолети томе, или нећете, сазнаћемо када будете изрекли пресуду. Но, ако уопште размишљате да ме невиног осудите, јер тако морате, ја то разумем, захтевам од Вас да то буде осам година без иједне олакшавајуће околности, јер ми као таква и не треба".

Износећи своју одбрану пред замеником Другог ОЈТ-а у Београду на записник Кт.бр. 5425/18 од 24.01.2019. године окривљени Владимир Михаиловић се изјаснио: "Упознат сам са предметним догађајем. Признајем да сам саучествовао у одређеном сегменту у ономе што се догодило 12.12.2018. године у раним јутарњим часовима у Врчину у ул. Гробљанској број 21. Обзиром да желим да испричам своју улогу у томе, молим да имате у виду олакшавајуће околности на мојој страни, јер сте ме претходно поучили да се признање сматра олакшавајућом околношћу сходно одредбама Кривичног законика Републике Србије. Наиме, крајем септембра или почетком октобра месеца 2018. године, ја сам са својом породицом био на рођенданској прослави у ресторану „Мировица" који се налази у Болечу, а коју прославу је организовала ћерка председника општине Гроцка Драгољуба Симоновића. На тој прослави је био и Драгољуб Симоновић. Овде бих желео да појасним откуд ја на тој прослави са мојом породицом и какав је мој карактер односа са Драгољубом Симоновићем. Симоновићева ћерка Јелена је кума моје жене Јелене Грујић Михаиловић. Мислим да су се окумиле још у средњој школи. Њих две су се договориле да моја супруга крсти дете Јелене Станишић, Симоновићеве ћерке. Њих две су у свакодневном контакту, а ја сам понекад у посредном контакту са њом преко жене. Додао бих још и то да је моја супруга запослена у општини Гроцка на радном месту у кабинету заменика председника општине, али не знам како се зове. Она је запослена тамо од 2012. године и колико ми је познато, мислим да јој је кума помогла да

се запосли тамо. Мени је у једном тренутку током прославе, када смо остали насамо пришао Драгољуб Симоновић и питао ме да ли могу да му помогнем, јер има неки проблем са лицем Јовановић Миланом. Није споменуо да се ради о новинару, нити сам ја знао о ком се лицу ради, то сам после сазнао након што се одиграло паљење његове куће, што сам сазнао од Игора Новаковића. Мени је Драгољуб Симоновић рекао да пронађем неко лице у које имам поверење да опомене Јовановић Милана, те да је потребно да му се запали аутомобил, као опомена. Мени је Симоновић објашњавао зашто му је то потребно, спомињао је некакав сукоб са њим, али мене то уопште није интересовало, тако да нисам ни запамтио све детаље разговора у погледу разлога због које му је моја услуга потребна, он ми је објаснио, оно што је мени било битно да пренесем, а то је где се налази кућа Јовановић Милана, да је у питању аутомобил марке „Мерцедес" А класе, сиве боје, те да је аутомобил паркиран у гаражи која се налази до улице Гробљанске број 21. Симоновић је у мене имао поверење, ја сам му рекао да ћу покушати да пронађем особу која би то могла да учини. У периоду који је уследио, ја сам имао одређену врсту познаничког односа са Новаковић Игором кога познајем из комшилука, чак смо ишли заједно у теретану, знам га јер је радио у ГСП-у као возач, имао сам поверење у њега, јер смо пре тога покушавали да направимо правни посао око куповине његовог плаца, на коме сам ја желео да зидам кућу, где ми је он тражио 10.000 евра за ту површину, међутим, ја нисам био у финансијској могућности да то испратим, а њему је и отац у међувремену преминуо, па смо од тога одустали. Сећам се да сам му у једном тренутку, док смо разговарали око тог плаца, споменуо, мислим да је то било почетком децембра 2018. године, да имам неки посао за који ми је потребан човек од поверења, објаснио сам му о чему се ради, тачније да је потребно да он нађе неко лице да опомене Јовановић Милана, тако што ће му запалити ауто. Наравно ја сам му објаснио где се налази тај ауто, указао сам му да се та кућа налази на 200 метара од његове куће, што ми је познато, јер обојица познајемо Врчин. Игор Новаковић ми је рекао да њему није познато лице Милан Јовановић, тачније да то лице живи на тој адреси. Ја њему нисам поставио никакве рокове, остало је на договору да се чујемо, те да ће ме он обавестити да ли је некога нашао, кога и колико новца то лице тражи. После пар дана, ја сам пролазио поред његове куће, могуће је да смо се нашли испред његове капије, као и за претходни разговор, где је он мени рекао да је нашао човека, није ми рекао његово име, нити ми је пружио неке одреднице о ком лицу се ради, само ми је рекао да је то лице спремно да запали аутомобил, и да за ту услугу тражи новац у износу од 1.000 евра. Ја сам пристао на то. Иначе, мени је Симоновић рекао још у ресторану „Мировица" да ће за паљење аутомобила тог Милана, за кога сам после сазнао да се презива Јовановић дати до 1.500 евра, те да ће тај новац он мени дати месец до месец и по дана након обављеног посла, када се ситуација смири. Напоменуо бих да ја са Драгољубом Симоновићем након прославе у ресторану „Мировица" нисам имао никакву непосредну, ни посредну комуникацију. Ми смо се можда видели у пролазу, јер ја када идем на посао пролазим поред његове куће, јер мени деца иду у школу и вртић у Врчину где живи и Драгољуб Симоновић. Мени Игор Новаковић није рекао када ће то лице извршити паљење аутомобила. За паљење аутомобила и куће оштећеног која је страдала услед дејства пожара сазнао сам од Игора Новаковића, што је било 12. или 13. децембра 2018. године, послао ми је поруку да се видимо. Ја сам поруку примио преко вибер апликације на мој број телефона 065/279-2491. Телефон сам ресетовао тако да та порука није остала у меморији телефона. Напомињем да са Игором нисам имао непосредну телефонску комуникацију, махом смо комуницирали преко друштвене мреже вибер. Ја сам му одговорио да могу да се нађем са њим и по договору смо се нашли испред капије његове куће. Он ме је питао да ли сам чуо шта се догодило, ја сам му рекао да нисам, он ми је рекао да све новине пишу о томе, питао ме је када ћу му дати новац који сам рекао да ћу

му дати, јер тај момак који је то урадио тражи новац. Нисам га питао о коме се ради. Само сам му рекао да ћу му дати новац у износу од 1.000 евра, те да могу да му дам тај новац одмах, само је потребно да дође до мене кући, он је дошао након неких 15-так минута и ја сам му дао тај новац у дворишту своје куће. То је било око 22,00-23,00 часа увече. Били смо сами. Ја нисам хтео да се „уграђујем" у овај посао, нисам желео никакву корист за себе од свега овога, тако да сам дао само новац у износу од 1.000 евра, а не до 1.500 евра колико је мени Драгољуб Симоновић рекао да ће ми дати по урађеном послу. Ја нисам био мотивисан да помогнем Драгољубу Симоновићу новчаним користољубљем, мој једини мотив због чега сам посредовао у свему овоме што сам Вам испричао је био искључиво тај што сам био свестан позиције коју има Драгољуб Симоновић у друштву, био сам свестан његове друштвене моћи, па сам рачунао са тим да ми нешто може помоћи у мом животу и животу моје породице. О својој улози у предметном дешавању нисам никада, никоме ништа рекао, нисам се поверавао својој супрузи, својој деци, својим родитељима, нити било коме из моје фамилије. Није ми познато да ли се можда Драгољуб Симоновић некоме поверавао и причао нешто о овом догађају некоме од људи у које има поверења. Нисам ни у каквим финансијским проблемима, нисам склон било каквом пороку, не користим наркотике, алкохол конзумирам традиционално када не обављам своју службену дужност. Искрено ми је жао. Кајем се због моје улоге коју сам имао у извршењу овог кривичног дела. Нисам ни слутио шта може произаћи из мог посредовања. Још једном напомињем да се нисам руководио користољубљем. Жао ми је јер сам нанео неизмерну штету својој породици, свестан сам и тога да сам унизио своју јединицу и службу у којој радим, као и самог себе. Желим на овај начин да скинем љагу са свог имена, како и са часног презимена своје породице, надам се да ће ово послужити за пример и да овако више нешто нећу учинити. Нисам имао ниске побуде. Желим да се извиним оштећенима и да на овај начин допринесем расветљавању овог кривичноправног догађаја. Игора Новаковић од мене није тражио новчани износ од 2.000 евра, остајем при својој одбрани да сам му сигурно дао само 1.000 евра, јер је толико од мене тражио. Није истина оно што у својој одбрани износи Новаковић, да када смо се нас двојица нашли другог пута да сам му ја одмах на лицу места дао 1.000 евра у тој валути, након чега сам му рекао да ћу му дати још 1.000 евра по обављеном послу. Пошто сте ми предочили и део одбране у коме окривљени Новаковић Игор наводи да смо се он и ја случајно срели након 4-5 дана у односу на предметни догађај у центру Врчина, да се догађај није тако одиграо, већ на начин како сам то ја описао, што би могло да се потврди увидом у мој рисивер на коме остају сачувани видео снимци које је камера забележила испред моје куће у дворишту где сам му предао новац, што је било 12. или 13.12.2018. године. Нисам сигуран, могуће је да је преснимљено са новом садржином, снимака оно што је претходило. Спреман сам да рисивер на захтев тужилаштва предам истражним органима, како би се из тога потврдила моја одбрана. Рисивер се налази у дневној соби на комоди. Не познајем Александра Маринковића и први пут сам чуо за њега из медија. Нисам Игору Новаковићу спомињао да је полиција била на претресу стана код неког „малог" у Авалској улици. За Игора Новаковића сам се определио да га питам за ту услугу, зато што ми је познато да он познаје много људи по Врчину, између осталог и људе који би могли да обаве тај посао, претпостављао сам да ће нећи некога из кримогене средине. Ја јесам чуо да се прича по Врчину да се Игор Новаковић бави „зеленашењем", али ја нисам од њега узимао новац на зајам, нити сам му био дужан неке паре. Имао сам одређену дозу страха, када сам пристао да помогнем Симоновићу, јер моја жена ради у општини, бојао сам се да ако не пристанем да се то може одразити на њен посао и да ћемо на тај начин остати без једне плате кући. То је био један од разлога што ја по сазнању да је запаљен ауто нисам одлазио код њега и одмах му затражио новац који је рекао да ће да ми да, па сам ја дао свој новац."

Износећи своју одбрану пред замеником Другог ОЈТ-а у Београду, на записник Кт.бр. 5424/18 од 19.02.2019. године, окривљени Владимир Михаиловић се изјаснио: "Желим да изјавим да у целости остајем при својој одбрани коју сам дао у истражном поступку од дана 24.01.2019. године. Не желим да одговарам на ваша даља питања, као што сам рекао, остајем при својој одбрани коју сам дао дана 24.01.2019. године".

Износећи своју одбрану на главном претресу одржаном дана 12.12.2019. године окривљени Михаиловић Владимир се изјаснио: "Овако, ја нешто нисам ни толико вичан, нити сам ја правник, биће много краће излагање него ово првоокривљеног Симоновића. Ја ово кривично дело које ми се ставља на терет нисам урадио. Делимично остајем при изјави коју сам дао у тужилаштву, али ћу изнети детаље. Ја сам уцењен и преварен и то ћу детаљније описати од кога и како, мени је обећано нешто, није испоштовано, доћићемо и од тога. Такође, шта бих још желео да кажем, нико ми није обећао новац да се дело уради, поготову не Симоновић. Нити сам ја обећао, нити сам дао икоме, нити је мени дат новац за извршење кривичног дела које ми се ставља на терет. Испричаћу вам сада до детаља како је до свега тога дошло. Као што је поменуо и Симоновић, моја супруга Јелена, са којом имам двоје малолетне деце је у тој фамозној Гроцкој запослена и ради тамо. Такође, што бих желео да кажем је да је она имала један велики проблем тамо који сам ја морао да решим као мушкарац у кући. Сада ћу испричати какав проблем. Она је долазила дужи временски период кући уплакана, уцмиздрена, и то је уносило доста велику нервозу унутар куће, моје куће конкретно. Овај, помињала ми је да има проблем са неком Јасмином Мандић, која је њој надређена, да је она њу спутавала тамо, малтретирала што психички, што спутавала у даљем напредовању, што за младог човека и нормално да идеш, да тежиш ка вишем. Овај, пошто сам знао да је тој Јасмини, лично не познајем ту особу Јасмину Мандић, пошто сам знао да је надређен дотични Симоновић Драгољуб, овај, знао сам да он може да реши тај проблем, то је по хијерахији и нормално, од нашег тог састанка, јесте видели смо се у "Спорту", не могу да се сетим можда је било тамо крајем године 2018, не крајем године, него у лето 2018., не знам ни ја кад, ту смо се у центру негде срели, позвао сам га на пиће, необавезно значи да видим да попричамо, као што је и он објаснио, изнео сам му тај проблем, јер сам сматрао да је стварно проблем то годинама у назад траје, морам га решити, то сам му испричао да имам проблем са том Јасмином, тј. моја супруга, на шта је он рекао видеће, мање више незаинтересовано. Размотриће и видеће, то сам ја бар тако схватио у том тренутку, овај, када ми је рекао, онда сам ја схватио да ја њему нешто морам да учиним да би он то мени урадио, овај, нисам му тада ништа ни рекао, ни шта ни како, ни шта планирам, нисам ни ја тада знао у том тренутку на који начин још да њему буквално допрем до главе, шта он мени треба да он то реши, а знам да може. После неких месец дана, не знам, можда неки дан више, дан мање, поново смо се срели у "Спорту", не знам како је дошло до нашег састанка, али знам да смо се видели исто на том, не знам да ли је ресторан, он каже ресторан, ја га знам као кафић "Спорт", одмах поред станице полиције, у Врчину се налази у тржном центру, исто у неким необавезним разговорима, питао сам га да ли постоји могућност, јесте ли пробали бар нешто и даље траје та тортура над породицом, жена и даље докази уплакана, цмиздри, мени искрено није свеједно, значи није ми свеједно било, можда неком мушкарцу није стало до своје породице, мени јесте, пошто се све то преноси на децу, двоје мале деце да у таквим условима одрастају, сматрам да није нормално. Овај, он је опет рекао видеће, онда сам га ја питао за, пошто живимо, ја јесам у делу Рипња, али сам одрастао у Врчину, мајка ми је из Врчина, супруга ми из Врчина, добар део живота преко 20 година сам у Врчину, пола Врчина ми је род, шта је Врчин, врло добро их познајем, и знао сам да га конкретно тај Јовановић господин, овај, прогања

у виду тих писања, или не знам шта већ, мање више ме то, него сам видео у томе да видим да шта је проблем, ако могу ја некако у целој тој причи помогнем, првенствено сам рекао да попричам. Овај, он ми је испричао да, као што је изнео, да народ познаје њега кроз асфалтиране путеве, шта је све урадио за те изборе, да је, то мене мање више, политика ме стварно не интересује, нити ће ме икада интересовати, да се разумемо. Овај, саслушао јесам, нисам му рекао, рекао сам му попричаћу, пробаћу да нађем заједничке пријатеље и да попричамо. На том је остало, он ми није рекао ни да ни не, колико сам ја размео сложио се да ја попричам са, ако уколико будем успео да ступим у контакт, онда сам ја то пробао преко неких сарадника тог господина Јовановића, блиског сарадника, нашли смо се тамо, њега не могу споменути, јер појешће ме, нашли смо се иза вртића на паркингу, ко живи у Врчину зна тамо иза цркве паркинг један, ту смо се нашли, питао сам га да ли може некако да поприча са тим Јовановићем, да било како, на било који начин да проба да стане против овог човека, стварно ме није интересовало да ли је то истина о ономе што он пише о њему, стварно не, ја сам видео свој проблем, ја сам свој проблем морао решити. Он ми је рекао видеће, после пет дана отприлике смо се поново видели, када смо се видели он је рекао да са тим човеком не може да се прича, да је прек он ми је тада рекао да се не може причати са тим господином Јовановићем, обзиром да сам је знао да је он бивши полицајац, знам где живи, Врчин је мало место, значи није нешто што је не знам скривено или овај, он ми је рекао да не може да се, тешко је изузето, али ја нисам хтео да се даље распитујем, доспео бих и ја највероватније на тај, као што сам и доспео, на тај портал, па ме јашу ко, да извините на изразу, овај, тада сам одлучио на било који начин да се аутомобил оштети, у виду опомене господину Јовановићу, за то сам звао Новаковић Игора, почетком децембра, испред његове капије, рекао сам да имам проблем, гадан проблем са једном барабом, дрипцем, нисам му рекао ни име и презиме, шта то мене и њега интересује, није предмет било лице него је предмет био аутомобил, овај он ми је рекао тада да он то не ради, да ће да проба да нађе неког ко хоће да за новчани износ да то уради, да се оштети у виду лупања стакла чисто да се мало аутомобил оштети, да се дотични Јовановић на неки начин запита зашто се све то дешава и да, овај, после не знам колико смо се поново видели ја и Новаковић испред његове капије тамо, где живи у Врчину, он ми је рекао да има, нашао је неког момка, није ми рекао ни које ни шта је, нити ме је интересовало искрено, рекао ми је да он за ту услугу тражи 1.000 евра, знао сам да се уграђује сигурно у ту цифру, ако ћу конкретно, а шта ћу, нисам ја нити даље ишао да се распитујем по селу, нити... рекао сам му ок, пристајем на то, од тада ја њега више видео нисам, нити сам му дао новац, нити се ико од његових појавио да ми тражи тај новац. Сазнам из медија да је, за поменути догађај, ја сам тог 12. радио дневну смену од 07.00 до 19.00 часова у служби, не знам да ли сам можда у.. или пред мрак, не знам, читајући дневну штампу сазнао за тај догађај, није ми било ништа јасно, себе нисам везивао на тај догађај, оно што сам ја рекао није се подударало са оним што је урађено, тамо се помињао неки покушај убиства, пуцњава, конкретно везе са тим нисам, на крај памети ми није било да уопште то што сам рекао да је то највероватније, даље ћемо сазнати како је и шта ишло, ако буду хтели да кажу истину. Овај, из медија такође сазнајем да је и Новаковић лишен слободе, не знам тачно, можда тамо половина децембра, и да је он обезбеђење као што је поменуо Симоновић, да је обезбеђење у општини, да је он налогодавац, и тек ми онда није било јасно и нисам догађај пријавио надређеним, првенствено надређеним старешинама, иако сам по закону о полицији био дужан да пријавим то, нисам пријавио из разлога што, сматрао сам да то што се догодило нема везе и нема везе са оним што сам ја рекао. Овај, шта бих још хтео да кажем за, да дођем до дела где сам и ја лишен слободе и шта ми се издешавало. 24.01.2019. године, док сам радио дневну смену, лишили су ме слободе на послу моје старешине, ја сам тамо одведен у УКП МУП у Кнеза Милоша 101. Овај, тамо су ме, овај,

претили ми, уцењивали, а конкретно како уцењивали, пошто су ми довели супругу, то сам накнадно сазнао,тј. показивали су ми тада на телефону њу доведену у 29-ти, знам како изгледају просторије доле, радим 16 година. Са мном је обављен разговор у Кнеза Милоша 101 а супругу су довели у Булевар Деспота Стефана 107 доле, УКП Пето одељење. Онда су ми показивали слику како је она доле доведена, да ја морам, ја сам рекао своју причу коју вама причам, то њих није интересовало, они су гурали причу Симоновића, и онда су ми нудили шест месеци кућног притвора, шест месеци кућног притвора ћу добити и да остајем на послу. Нудили су ми значи 6 (шест) месеци кућног притвора и да остајем у служби, а заузврат да оптужим Симоновића да је ово све, где ми је супруга одведена то су ми константно понављали, знате како ја имам двоје деце, сматрам, рекли су да ћу добити дебео затвор, знате како мени су моја деца све на овом свету из тог разлога сам ја и пристао на то, ево сав сам се најежио. Па ту причу, што су ми они рекли, ради се о високим функционерима МУП-а, а да заузврат добијем 6 (шест) месеци кућног притвора и да останем на послу, након чега сам се ја изјаснио као првобитно код тужиоца 24.01. у неких 18.30 можда, не могу тачно да се сетим, пошто сам у 12:00 лишен слободе, тек сам после тога негде око 16 или 17.00 часова доведен у просторије Петог одељења УКП-а, где је тужиоц дошао на позив полиције и око 18,00 и не знам колико пише ту када сам дао, тачно, изјаву, тужиоц ме је пре доласка браниоца по службеној дужности, нисам имао изабраног браниоца, дошао је Милош Митровић, на позив тужиоца, где се представио да је бивши колега, да је сада у адвокатури, нисам му рекао праву истину, рекао сам му да имам договор од тога и тога конкретно, да су ми обећали да ће то испоштовати, нисам му рекао садржину договора и пошто ми је тужиоц исто рекао, мислим лично да тужилац није учествовао у склапању тога што је полиција радила, значи да је, он јесте поновио 6 (шест) месеци кућног притвора. Присутни тужиоц, али мислим лично да није учествовао, лично да он није учествовао у том мом уцењивању и одређивању колико ћу добити, шта и остало, то су ти људи из полиције, е када је дошао тужиоц и присутни адвокат, дао сам ту изјаву, обећано ми је, од присутног господина тужиоца пар дана у притвору док се не ухапси Симоновић, остао сам свих 30, онда сам схватио да то што је обећано неће бити испоштовано, што и дан данас, ево видите дошли смо на неизвесна суђења, питање шта ће бити са нама при томе ме је тужиоц частио сада са 5 (пет) година, од обећаних 6(шест) месеци у оптужници, дотакао би се ове „Мировице", ја јесам био на том рођендану са супругом и двоје деце а ту причу сам рекао, у склопу тог договора тога о признању кривице који сам требао да потпишем а није ни дошло до њега, измислио сам ја лично причу за 1.500 еура, то би нешто било овај укратко, шта ћу још, такође бих желео да кажем да на питања тужиоца, оштећених и њихових адвоката нећу одговарати, а зашто на питање тужиоца, ево сад ћу образложити то, ја сам дао две изјаве испред тужиоца, једну 24.1.2019, другу 19.02., дан пре него што сам изашао из притвора, овај, тужиоц је имао све време овога од тог 20 до дан данас да је хтео било шта да прича са мном или видео сам то, не желим да, на ваша питања хоћу, све оно што будете питали одговорићу".

У завршној речи бранилац окривљеног Владимира Михаиловића, адвокат Александра Златић изјаснила се: "Одбрана окривљеног Михаиловић Владимира оспорава и чињенично стање и правну квалификацију кривичног дела које му је стављено на терет, иако је тужилаштво у завршној речи указало на своју обавезу да у смислу члана 413 став 1 ЗКП-а изнесе оцену доказа изведених на главном претресу и изведе закључке о чињеницама важним за одлуку, то је заправо у завршној речи тужилаштва потпуно изостало. У том смислу завршна реч тужилаштва је литерални састав у којем је потпуно промашена тема која је Законником о кривичном поступку задата за овакве радове. Тужилац је у есеју званом Завршна реч, пропустио да објасни било које правно питање,

истина показао је завидно и врло широко опште образовање и заинтересованост за литературу, али оно што је важно за одбрану Михаиловића, није могао, а то је да објасни концепт посредног подстрекавања. Наиме, колегиница Зора Добричанин Никодиновић је још на уводном излагању и припремном рочишту навела да теоретски концепт посредног подстрекавања овде просто није применљив, да не постоји судска пракса којом би се тако нешто могло уопште доказивати и образлагати и да је такав концепт у суштини без ослонца у кривичном материјалном праву, судској пракси и правној теорији. Тужилац у завршној речи признаје да је тражио примере из судске праксе, каже да их није нашао, тиме је теза одбране потврђена, тужилаштво контрааргументе нема. Истина тужилац је решење овог питања тражио у једном познатом демократском систему и коментарима из тог врло демократског периода, али ни у томе није успео. Тужилаштво преко теоретског концепта професора Зорана Стојановића покушава да образложи овде правно питање и да протури тезу о некаквом посебном подстрекавању којем овде заиста није место. Посредно подстрекавање као правни концепт је неприхватљиво а посебно се не може применити на конкретни случај из разлога које ћемо врло детаљно образложити. Одбрана ће се овде бавити искључиво чињеничном и правном анализом доказа са освртом само на завршну реч тужилаштва. Дакле оптужним актом тужилаштва који је измењен 26.10.2020 године, Михаиловић Владимиру је стављено на терет кривично дело Тешко дело против опште сигурности из члана 288 став 1 у вези са чланом 278 став 1, за које пише да је извршено подстрекавањем односно у вези члана 34 КЗ. Према наводима овог оптужног акта, неспорно је непосредни извршилац конкретног кривичног дела је Маринковић Александар. Неспорно је да не постоји никакав међусобни контакт Михаиловић Владимира и Маринковића. Неспорно је да Михаиловић ни на који начин не може да утиче на свест, вољу, идеју, било шта да створи било какав утисак о делу код Маринковића. Код њега не може ни да створи, ни да учврсти свест и вољу да учини конкретно кривично дело. Са друге стране Михаиловић није имао ни свест ни вољу да било које лице учини Тешко дело против опште сигурности, али не само да није имао свест и вољу, већ му тако нешто није ни стављено на терет овим оптужним актом. У оптужном акту тужилаштво тврди да је Михаиловић са умишљајем подстрекао Новаковић Игора да као саучесник изврши кривично дело Изазивање опште опасности подстрекавањем. Дакле, како тужилац каже тако што би неко лице, које окривљени Новаковић пронађе, запалило аутомобил. То уопште није кривично дело Изазивање опште опасности. Када запалите неком аутомобил то је кривично дело Оштећење туђе ствари, а не Изазивање опште опасности, да би постојало кривично дело Изазивање опште опасности мора да буде изазвана конкретна опасност за живот и тело људи или имовину већег обима. Тужилаштво каже: „дошло је до материјалне штете“, али то није оно што се ставља на терет Маринковићу. Маринковићу се ставља на терет да је довео у опасност живот и тело људи. Како је живот и тело људи обухваћено било којим обликом свести, воље и било којом радњом и мишљу окривљеног Михаиловића, то тужилаштво током овог поступка, апсолутно није доказало. На тај начин дакле тужилаштво је радњу извршења кривичног дела ограничило на Изазивање наводно опште опасности али је пропустило да определи у чему се састоји Изазивање опште опасности, да ли у угрожавању живота и тела или у угрожавању имовине из концепта оптужног акта се да закључити да се односи само на имовину и то не само на имовину као концепт, него само на путничко моторно возило, чија вредност је овде апсолутно утврђена зна се колика је и не представља обележје овог кривичног дела. Даље је тужилаштво рекло да је радње наводног подстрекавања окривљени Михаиловић усмерио према Новаковићу. Међутим, шта тужилаштво каже, да је он створио одлуку код Новаковића да пронађе лице за обављање посла, дакле ни код Новаковића није створио никакву свест ни вољу, ни било какву узрочно последичну између конкретног кривичног дела који је предмет овог

поступка и радњи окривљеног Михаиловића, стога се о некаквом концепту посебног подстрекавања ни у теоретском концепту овде не може радити. Законодавац је изричит да подстрекач одговара искључиво у границама свог умишљаја чак и према наводима оптужног акта, умишљај окривљеног Михаиловића у односу не тежу последицу и некакво теже кривично дело, овде уопште не постоји, значи тужилаштво је направило грудву снега, а онда је ту грудву бацило низ планину и котрљајући се на њу се лепило све и свашта. Ми смо сада дошли у позицију да се бранимо од оптужног акта у којем пише све и свашта, али не пише оно што је биће кривичног дела, ја апелујем на суд да ту грудву разгрне да дође до оног првог кристала леда који представља право и које представља примену права и да на том темељу изгради свој став о конкретном кривичном поступку и конкретној кривично-правној одговорности. У судској пракси а ни према одредбама кривичног законика Михаиловић не може одговарати за теже дело нити може да буде посебни подстрекач. Управо са тих разлога овде не може бити ни говора о посебном подстрекавању и све што сам навела јесте разлог због којег судска пракса овај институт заправо и не познаје. Тужилац у завршној речи наводи да је покушао да пронађе у пресудама Републике Србије судску праксу везано за посредно подстрекавање и закључује да у томе није успео. Дакле тужиоче пали сте, такве праксе нема а нема зато што је то један концепт који је апсолутно непримењив у пракси. За радњу подстрекавања од одлучног значаја је да је иста код подстрекнутог лица створи или учврсти вољу да изврши сасвим одређено кривично дело. Стога то подстрекавање као радња кривичног дела мора да буде јасно недвосмислено да утиче на вољу и свест одређеног лица да учини врло одређено кривично дело. Неспорно је да окривљени Михаиловић од Маринковића није тражио баш ништа, не постоји никаква њихова комуникација, није тражио ни да се запали тај ауто а камоли да се запали ауто који се налази у гаражи. Стога Михаиловић ни на који начин није утицао на свест и вољу Маринковића нити су радње окривљеног Маринковића могле бити обухваћене умишљајем Михаиловића. За постојање кривичног дела које тужилаштво ставља на терет Михаиловићу од одлучног је значаја умишљај окривљеног у односу на средство односно радње извршења, Кривични закон каже ко пожаром, поплавом или другом опште опасном радњом или опште опасним средством изврши ово кривично дело. Ни о средству ни о радњи извршења кривичног дела Михаиловић уопште није разговарао ни са Маринковићем ни са Новаковићем па ни у односу на битну чињеницу која се односи на ове битне елементе кривичног дела нема никаквог консезуса, нема никаквог утицаја, нема никаквог подстрекавања. Тужилаштво у завршној речи указује из мени непознатог разлога на значај мотива за извршење конкретног кривичног дела. Кривично дело Изазивање опште опасности је уопште кривично дело за које мотив није од значаја а посебно није од значаја појам новинар. Радња извршења конкретног кривичног дела напротив а то је угрожавање живота и тела људи и имовине већег обима, овде уопште се не помиње није споменута нема у оптужном акту, нигде не пише то. Дакле, одбрана сматра да је овај оптужни акт од самог почетка био неподобан за поступање да је овај оптужни акт морао да се одбаци у старту а то што није то су неки други разлози руководили све овде присутне. Дакле појам новинар, ја схватам као мотив конкретног кривичног дела, тужилаштво том мотиву посвећује скоро пуне четири стране своје завршне речи и очигледно је да је тај мотив за тужилаштво из неког разлога од посебног значаја. Међутим тужилаштво заборавља да ни о мотивима кривичног дела не постоји договор између Маринковића и Михаиловића, што више није Игор Новаковић ни Александар Маринковић ни у једном свом исказу нису навели да им је било познато да је ово путничко возило у власништву некаквог новинара, дакле битан елемент по тужилаштву овог кривичног дела остао је неразрађен како у оптужном акту тако и у завршној речи тужилаштва и није обухваћен свешћом и вољом овде присутних лица. Имајући у виду да је суд везан чињеничним описом а не правном квалификацијом

кривичног дела која је предмет поступка све да и суд у потпуности прихвати, баш све наводе овог и оваквог оптужног акта Михаиловић никако не може да одговара за кривично дело које му је стављено на терет, за тешко кривично дело против опште сигурности не може да одговара јер постоји нехат у односу на тежу последицу а за кривично дело Изазивање опште опасности не може да одговара јер његов умишљај није усмерен на угрожавање нечије сигурности већ на оштећење нечије ствари и то пише у оптужном акту. Дакле кривично дело Изазивање опште опасности чини онај, ко пожаром, поплавом, експлозијом, отровом, отровним гасом, радиокативном или другом, другим јонизацијим зрачењем електричном енергијом, моторном силом или каквом другом опште опасном радњом или опште опасним средством изазове опасност за живот или тело људи или за имовину већег обима. Чиме тужилаштво доказује да је Михаиловић имао свест или вољу да изазове опасност за живот или тело људи и зашта одговара окривљени Маринковић. Ничим, не пише у оптужном акту ни да је имао свест ни вољу да изазове опасност за имовину већег обима. У оптужном акту пише само да је хтео да се уништи возило Јовановића. Ово дакле не пише ни у диспозитиву оптужног акта и не знам зашто су овде одржана 22 главна претреса. Највише ме боли оних последњих шест након измене оптужног акта јер смо због 10 минута времена, пет минута тужилачког и пет минута времена суда изгубили сате и сате као што смо и рекли на главном претресу 01.фебруара 2021 године. Све ово су чињенице о којима је суд морао да води рачуна приликом одлучивања у овој правној ствари. Суд је орган који примењује закон а не орган који се бави личним сукобима и интересима, суд је дужан да одлуку донесе на основу закона а и на основу чињеница које су пред судом и утврђене а не на основу наших завршних речи или утисака. Окривљени су у овом поступку саслушавани по више пута. Очигледно је да је том приликом на њихову слободну вољу утицано на начине који нису дозвољени. Први записници о саслушању осумњиченог сачињени су у просторијама полиције, па по личности записничара, садржини записника, одговорима на постављена питања тужиоца и пажљивији читалац може лако закључити о каквим се све притисцима ту радило. Присуство поступајућег заменика овим радњама које заправо врши полиција није ништа допринело стварном расветљавању одлучних чињеница. Окривљени су након датих исказа ипак остављени на милост и немилост полицији. Та полиција је очигледно радила све што може у циљу потврђивања сопствених сумњи, слутњи или испуњења неких других интереса а не у циљу расветљавања истине и до данас јавност је остала очигледно незаинтересована за истину али суд ту привилегију не може да има, суд мора да се бави истином у овом кривичном поступку, а истина је да тужилаштво чак ни у завршној речи није дало анализу ових првобитних исказа окривљених иако се из самих ових исказа закључује да нико и никад није поменуо па ни помислио да се спорно возило запали у Токију у гаражи. Тај опис да се возило налази у гаражи је опис возила, значи запали тај „мерцедес“, тај који стоји у тој гаражи а не запали „мерцедес“ у гаражи то никада није овде изјавио нити произлази из исказа. У том смислу посебно ћу се осврнути на исказ особе „Е“ како је тужилац назива Шијачки Цветковић Бојане са записника од 24.12.2018 године који је овде чини се неправедно запостављен, иако је и она након признања потписала споразум о признању кривичног дела и то оног који не произилази из те њене одбране и тог њеног исказа па из тих чињеница јасно видимо да споразум није баш увек резултат слободне воље и правилно оцењеног чињеничног стања. Наима особа Е је ова, извињавам се Бојана Шијачки, каже само је требало да демолира или среди ауто, дакле и она зна да је требало само да се уради нешто возилу и ништа више. Особа Ц Игор Новаковић истог тог дана каже: „Рекао сам му“ тој особи Д Маринковићу „да се тај ауто налази у Гробљанској паркиран у гаражи поред пута, где ту пише „запали ауто који се налази у гаражи“ нигде, „рекао сам му тај ауто који стоји у тој гаражи и ништа више од тога. По овом свему испада да радимо поступак кривични због пословодства без налога а

не због кривичног дела које је врло озбиљно и због кога смо се сви овде окупили већ две године. Тужилаштво дакле пропушта да да анализу ових исказа и пропушта да утврди да је било ко од овде присутних окривљених којима се овде суди рекао: „запали то возило док стоји у гаражи“, зашто, зато што то нико није рекао. О недозвољеном и незаконитом притиску који је вршен на Михаиловића док се налазио у притвору односно док је био лишен слободе позивам га да лично, детаљније овде пред судом изнесе своје утиске, као што сам навела, не може бранилац уместо њега сведочити а суд му је бар досад право на одбрану односно изношење чињеница по овом измењеном оптужном акту извесно ускратио, сматрам да заслужује да га чујемо па ће он у завршној речи указати и на то. Занимљиво је да су измене у одбрани окривљених уследиле управо у тренутку када су притисци престали, из тога једино њихови искази са главног претреса представљају заиста верну слику конкретних догађаја па суд само на овај истински слободним исказима може да заснива правно ваљану одлуку. Тужилаштво не анализира изјаве у исказима окривљених иако моменат у којем су исте уследиле потпуно корелила са пуштањем из притвора него са престанком притисака, уместо тога, уместо критичког сагледавања изнетих одбрана и довођења у везу одбрану са материјалним доказима тужилаштво прибегава својеврсним сведочењем, позива се на своје личне утиске, мој утисак је да су они били искрени и поштени. Међутим такав исказ, да кажем тужиоца представља незаконити недозвољен доказ у поступку и не може исти тужилац у поступку да буде и сведок и тужилац чему онда помињање овог утиска уопште служи у завршној речи и чему у завршној речи тужилаштва помињање радње Игора Новаковића и његовог дела или поступка према њему ако смо овде раздвојили поступак у односу на њега. Јел' то онда завршна реч тужилаштва написана пре раздвајања или после раздвајања, мислим просто то не могу а да се не запитам. Тужилаштво у завршној речи, на против признаје ако већ може да сведочи може и да признаје и каже законско право тужиоца као органа кривичног гоњења је да сходно члану 43 став 2 тачка 4 закључи овај споразум, ради се о споразуму о признању кривичног дела са окривљеним, стога је у природи улоге тужиоца да га евентуално може и понудити и чак и неформално у замену за истинит исказ односно признање ако може да понуди, онда је понудио а ако је понудио онда је у питању недозвољено утицање на исказ окривљеног Михаиловића. Сви знамо овде да је споразум компромис оптужбе и одбране зато се не зове пресуда него се зове споразум. Свако признање при том мора бити јасно одређено поткрепљено доказима а не резултат компромиса. Ја не знам чиме је тужилаштво након предочавања одређене кривичне санкције може да утврди у том поступку неформалног договарања шта је истина а шта није, како тужилаштво може да зна да ли је окривљени слободно, јасно и недвосмислено признао и шта је признао ако чак ни то признање није део записника о његовом исказу и тако је истина до краја овог поступка на жалост остала спорна. Тужилаштво у завршној речи под насловом два одбране окривљених тврди да је читав догађај добро осмишљена конспирација, међутим из броја и редоследа лица која су према оптужном акту у исти укључена пре се ради овде о игри глувих телефона него о конспирацији, каква је то конспирација у коју је укључено толико лица, лица која се између себе не познају, у које се са колена на колено, односно од уха до уха преносе нека размишљања а не налози шта би требало а а не шта треба конкретно да се уради ко, како, где и зашто. Тужилаштво је Михаиловић, по ставу тужилаштва је Михаиловић подстрекавао подстрекача након конкретне кривично правне радње и то не произлази ни из овог оптужног акта а камоли из доказа који су током овог поступка изведене. Слушајући завршну реч тужиоца као што рекох мени се више чини да се овде ради о некаквом пословодству без налога а то произлази из оптужног акта, јер почело је од тога да се запали ауто а завршило се тиме што се изазива опасност за живот и тело људи. Тужилаштво је у току овог поступка дошло до сазнања да је Михаиловићу пређено да је од њега исказ изнуђен, да је

приморавaн да каже неистину да лажно каже да је Симоновић од њега тражио и он даље пренео да је потребно да се запали возило у гаражи. Неспорно је да у приморавању неког лица да пред судом да одређен и неистинит исказ или пред тужилаштвом свеједно, су садржани елементи кривичног дела и то кривичног дела за које се гоњење предузима по службеној дужности. Међутим тужилаштво уопште није било заинтересовано да ове наводе провери чак и без навођења имена полицајаца на које се Михаиловић позива које ће именовати данас на завршној речи тужилаштво је имало довољно аргумената да крене у поступак истраживања да ли је на његовог притвореника неко вршио недозвољен утицај али није ко је нудио Михаиловићу споразуме и договоре, по чијем овлашћењу. Ништа од тога и да ли је то онда заиста зачетак московских процеса или нешто друго то ће суд да цени. Исто тужилаштво зна и дели утиске са пуномоћником оштећених и са оштећенима па се поставља питање да ли је тужилаштво као орган поступка заиста поступало непристрасно и у складу са обавезом да доказе прикупља и у корист једнако као и на штету окривљеног. Окривљени Михаиловић не спори да је хтео да се возило оштећеног оштети, дакле спреман је да у границама свога умишљаја сноси све последице али кривично дело које из тога произлази јесте кривично дело оштећења односно уништења и оштећења туђе ствари из члана 212 Кривичног законика и то оно из става 1 за кога је запрећена казна до шест месеци па је предвиђено између осталог да се гоњење предузима и по приватној тужби. Дакле тужилаштво овде уопште није орган који може да гони окривљеног Михаиловић Владимира. Писаним доказима у спису и исказима испитаних сведока ова правна питања на које смо указали уопште нису доведена у сумњу. Тужилаштво у завршној речи уводи и један потпуно нов кривично-правни концепт о пребацивању терета доказивања тврдњом да у тренутку када окривљени оспори оптужбу има обавезу да своју одбрану докаже о томе стварно мислим да пред аудоторијумом професионалаца који примењују Законик о кривичном поступку не треба полемисати али чињеница је да тужилаштво за сваки навод свог оптужног акта мора да понуди одговарајуће адекватне и довољне доказе на основу којих ће суд одлучити да ли су тврдње тужилаштва доказане или нису доказане. Претпоставка невиности окривљеног у кривичном поступку подразумева да се окривљеном верује све што каже па чак и када знамо да лаже дужни смо да ту његову одбрану проверимо. Тужилаштво одбрану окривљених ни чим није довело у питање. У односу на чињеничне наводе тужилаштва указујем на обавезу која је за суд посебно значајна а то је да суди по закону и у границама закона. Категорије правничности, морала, друштвене осуде и слични морални ставови иако уопште нису упитни секундарног су значаја у кривичном поступку. Суд мора најпре да утврди да је учињено одређено кривично дело, да је то кривично дело учинило одређено лице а тек при одмеравању евентуалне казне односно санкције долазимо до ових моралних категорија које утичу на одмеравање врсте и висине кривичне санкције. Сматрам да је тужилаштво пропустило да докаже прве две одлучне чињенице, прве две ставке и да до ове треће још увек нисмо ни стигли. У том смислу одбрана оспорава и висину наводно настале имовинске штете, ова имовинска штета у кривично-правном смислу, ми знамо овде разликује се од штете у грађанско-правном смислу. Међутим вештаци који су на захтев тужилаштва давали налаз и мишљење у овом поступку управо су давали мишљење на основу концепта грађанско правне штете, односно колико би коштало да се све врати у пређашње стање, то је није концепт кривично-правне штете. Кривично правна штета је стварна штета, дакле она штета која је стварно настала као последица кривичног дела, тиме се овде нико није бавио а онда смо дошли у позицију да и вештаци који су да кажем тужилачки вештаци односно у тој фази поступка одређени све те своје налазе коригују, смањују вредности и тако смо дошли до тога да тужилаштво више и не може да определи штету него каже сигурно је преко 4.000.000,00 и та штета коју тужилаштво опредељује на преко 4.000.000,00 је штета у грађанско-правном смислу

јер као што је колега Вуковић лепо рекао видели смо на фотодокументацији да није баш све било тако црно како се овде суду представља. При томе чињенице постоје правно схватање је званично усвојено 2002 године, то је анахроно правно схватање тада је вредност евра била 60,55 динара а данас је 117,90 па онда сигурно да и то мора да утиче негде на суд јер правна схватања ма колико да обавезују не могу бити толико анахрона да суд на основу тога доноси оцене. Такође одбрана оспорава и оцену олакшавајућих и отежавајућих околности која је дата у завршној речи тужилаштва, уочили смо да тужилаштво не разликује институте ублажавања казне од одмеравања казне па неке околности које Михаиловић ставља на терет као олакшавајућа рецимо у битном допринео у утврђивању одлучних чињеница, тужилаштво не разматра као нарочито олакшавајуће околности већ као обичне да кажем олакшавајуће. На крају не можемо се отети утиску да би све ово и био поступак по приватној тужби за кривично дело оштећење или уништење туђе ствари само да оштећени није новинар и да на силу у овај кривични поступак није уметнут првоокривљени као председник општине, тиме се грађанима Републике Србије шаље снажна порука да пред тужилаштвом као државним органом ипак нисмо сви једнаки, кривично гоњење не сме да зависи од дневне политике и од односа снага, оно мора бити законито, доследно и уз пуно поштовања права окривљеног на претпоставку невиности. Све је то овде занемарено, поништено и доведено у питање личним сукобима, наводним, првоокривљеног и оштећеног који нема баш никакаве везе са конкретним кривичним поступком, али је злоупотребљен у сврху истог. Одбрана окривљеног Михаиловића никоме ништа није обећавала у овом поступку и у вези са њим, па нема потребе ни да се превентивно екскулпира како то каже тужилаштво, иза сваке овде изговорене речи и иза сваке предузете радње стојимо и одлучни смо у ставу да тужилаштво није понудило довољно доказа да је окривљени Михаиловић Владимир извршио кривично дело које му је стављено на терет Оптужним предлогом Другог ОЈТ у Београду КТ 5425/18 од 18.03.2019. године који је измењен актом КТ 5425/18 од 26.10.2020. године и предлажемо да га суд применом члана 423. тачка 2 ЗКП ослободи од оптужбе за ово кривично дело. Дакле, ја се извињавам дубоко у своје име и у име мог браниоца оштећенима заиста саосећамо са њима због недаће која их је задесила, али као што кажем то није било ни у свести ни у вољи ни на крај памети овде окривљеном Михаиловићу.

У завршној речи, на главном претресу одржаном дана 11.02.2021. године окривљени Владимир Михаиловић, изјаснио се: "Прихватам завршну реч свог браниоца. Нисам крив за кривично дело које ми се ставља на терет. Мислио сам да не кажем ништа више пред судом али је тужилац у својој завршној речи рекао да је мој исказ неприхватљив и тиме ми је бацио рукавицу у лице и тражио од мене да именујем полицијске службенике који су на мене вршили утицај. То сам хтео и да кажем у току поступка али сте ми ви то забранили, у почетку нисам смео да изнесем имена тих полицијских службеника по мом мишљењу била ми је, могли су ми наудити, били су на позицијама, ситуација се променила и спреман сам да их именујем али као што сам рекао суд ми није дозволио. Дакле нисам крив за оно што ми се ставља на терет, мислио сам да ћу моћи да решим породични проблем иако од мене Симоновић није ништа тражио, ништа ми није рекао нити ми је сугерисао да било шта урадим, помислио сам да ако му нешто учиним да ће то ценити, сам сам одлучио да се возило оштети, да се стакло полупа, да се изгребе аутомобил све у циљу да оштећени Јовановић схвати то и да се буквално, пошто се окомио на Симоновића, да да да престане са тим радњама према њему, ни на крај памети ми није било неко паљење аутомобила, плочица и ствари у кући. У целој причи само је срећа да нико није повређен и ето због тога ми је драго. Дакле признајем да сам хтео да се оштети ауто али не и да се запали, Игору сам пренео да се

возило оштети, стакла да се полупају, да се возило изгребе, како је до свега овог дошло ја не знам. Ја да сам знао да ће до тога доћи све бих учинио да спречим. Свестан сам да је оштећенима нанета велика материјална штета али не сигурно оволика колико су изнели у поступку, штета ће бити надокнађена али мени ни на крај памети није било да до овога може доћи. Мене је дана 24.01.2019. године у 12.00 часова док сам био на послу, позвао непосредни старешина Грабеж Дарко да дођем у базу у Булевар Деспота Стефана 107, у канцеларију број 27 код заменика команданта Митра Јокановића, ту сам лишен слободе без икаквог објашњења, одузет ми је мобилни телефон уз потврду, долазе два радника Петог одељења Управе криминалистичке полиције Јовић Далибор звани „Јоле“ и Лазар Спасић, та два полицијска службеника ме службеним возилом „хјундаи“ сиве боје у пратњи мог непосредног старешине Грабеж Дарка, транспортују до Кнеза Милоша 101 у стаклену зграду у којој се налази полиграф, у просторију где се налази полиграф, ту сам потенцирао да из мог мобилног телефона који ми је одузет у 29. доле изваде број мобилног телефона од адвоката Крунић Предрага ког сам имао у мобилном телефону број, они су ми после неког времена рекли да броја нема, да сам у својству грађанина и да ако буде требао адвокат да ћу га добити по службеној дужности, потом ме пребацују у канцеларију преко пута, у тој канцеларији када сам ушао затичем Милана Станића начелника Полицијске управе за град Београд, Сретена Виторовића начелника Петог одељења Управе криминалистичке полиције и још једног пуковника не могу имена да му се сетим. Разговор са мном обавља Милан Станић, ја тада први пут од њега сазнајем зашто сам доведен, каже ми да сам доведен због паљења аутомобила у Врчину на шта сам му ја одмах рекао да немам везе са тим, он ми је онда рекао да је то државно питање број један јер се овог тренутка мора решити, онда сам му ја рекао да сам ја тражио од Новаковић Игора да се возило оштети, стакла да се излупају, да се изгребе на шта је Милан Станић из свог сакоа извадио мобилни телефон, окренуо га пошто је седео преко пута мене на метар преко пута стола, извадио ми је мобилни телефон и на екрану ми показао слику моје супруге Јелене и јасно сам видео да се налази у просторијама Управе криминалистичке полиције у 29., а то знам зато што сам провео 15 година доле, и рекао ми је не будем ли од оптужио Драгољуба Симоновића да је од мене тражио да пронађем некога да се возило запали да ћемо ја и супруга робијати 100 година, да ће вечерас доћи Центар за социјални рад кући, узети децу и никада их више нећу видети. Одузео сам се искрено престравио на саму помисао и могућност да ми деца одрастају без оба родитеља а знајући да је Милан Станић у том тренутку изузетно моћан и да може испунити то обећање, пристао сам да кажем да је Симоновић то од мене тражио да се возило запали иако то није истина. Потом су ме транспортовали у 29. новембар у просторије Петог одељења Управе криминалистичке полиције где у канцеларију долази присутни тужилац Предраг Миловановић, улази и ословљава ме речима „јел остајеш при својој изјави коју си договорио са Миланом Станићем“, онда ми је било јасно да он зна и за Станића и за целу причу, уплашио сам се искрено, у том тренутку осетио сам да немам излаз. Такође ми је рекао „ја гарантујем да ћеш добити шест месеци кућног притвора и да остајеш у служби“, мање више тај останак у служби од њега нисам ни очекивао да ми гарантује нити ме је то интересовало у том тренутку. Пристао сам. Прелазимо у канцеларију преко пута, канцеларију поред ВЦ-а када се попне уз степенице, ВЦ и одмах прва десно, у канцеларији затичем браниоца, који је пре тога дошао у моју, ушао у канцеларију где се ја налазим, рекао сам му да имам договор ништа више нисмо причали, прелазим у ту канцеларију значи у канцеларији је бранилац, тужилац, записничар и Јовић Далибор звани „Јоле“. Тај „Јоле“ је активно учествовао у формулисању моје изјаве шта ће ући у записник а то мислим зато што када сам дао изјаву пред присутним тужиоцем тај исти „Јоле“ ми је пришао када смо насамо били и рекао ми је „овог ти је тренутка супруга пуштена“, осећао сам се јадно, бедно, понижено, уцењено, цео 29. новембар, полиција

доле свих 1.500 полицајаца колико има у згради верујте да знају да ми је супруга довођена, да је сликана доле, пола тужилаштва зна да су ме уцењивали и претили ми. Имао бих ја што шта да кажем али нећу.

Износећи своју одбрану пред замеником Другог ОЈТ-а у Београду на записник Кт.бр. 5425/18 од 23.12.2018. године окривљени Новаковић Игор изјаснио се: "У потпуности су нетачни наводи кривичне пријаве коју сте ми предочили. Негирам извршење кривичног дела које сте ми ставили на терет. Наиме, једино што није спорно јесте да ја познајем Маринковић Александра, којег знам по надимку Клоки. Познајме га као комшију из краја, а познавао сам и његовог покојног оца, са Александром сам у коректним односима, заправо пријатељским односима, поздравимо се када се год стретнемо. Углавном Александар је око 6 месеци пре данашњег дана, позвао ме телефоном и затражио је да се нађемо. Када смо се нашли он ми је рекао да има неки проблем, тачније да је имао неку хаварију на неком мотору и да му је потребан новац како би исти поправио. Питао ме је да ли могу да му позајмим 500 евра, али ја тада тај новац нисам имао код себе, већ сам му рекао да ћу му кроз пар дана дати неки новац који будем имао и сећам се да сам се са њим нашао после тих пар дана и дао сам му на зајам без камате око 40.000,00 динара. Истакао бих то да му ја новац нисам дао лично на руке, већ сам му новац оставио код заједничког познаника у локалном кафићу, те му је он тај новац дао. Договор је био да ми он враћа месечно новац у износу од 5.000,00 – 10.000,00 динара у зависности од његових могућности, али без икакве камате. Он је уредно враћао зајам, по некада би мало каснио, али ја сам га испоштова у смислу тога да га нисам потраживао за новац. Мој отац је преминуо 17.11.2018.године. Негде почетком децембра 2018.године, срео сам Александра који је чуо да ми је преминуо отац, па ми је рекао да жели да ми врати рату од зајма, куртоазно смо попричали и он ми је вратио део новца, где је он у том тренутку остао дужан још око 5.000,00 динара. После тога сам га видео још 2-3 пута у центру Врчина, а он често пролази поред моје куће па сам га видео и на улици. Напомињем да сам ја први пут сада од вас чуо за име девојке Шијачки Цветковић Бојане. Ја њу уопште не познајме, нити знам како изгледа. Такође, ја сам од вас сада сазнао за име оштећеног да се исти зове Јовановић Милан, а први пут сам чуо и за име Дељанин Јела. Ја са тим човеком немам никакве везе, нисам га до сада никада видео, иако 40 година живим у Врчину. Ја немам никакву побуду у томе да сам учествовоа у томе што ми стављате на терет, јер немам никаквих додирних тачака са оштећеним. Први пут сам о томе сазнао нешто више када сам прошао јутро након критичне ноћи поред куће оштећеног, крећући се према гробљу на коме ми је сахрањен отац, угледавши припаднике полиције који су вршили увиђај, приметивши пљевину. Моја кућа је удаљена од куће оштећеног, путањом од 800-1000 метара, окривљени Маринковић живи на неких 500-600 метара удаљености од моје куће. Након што сте ми предочили одбрану из истражног поступка осум. Александра Маринковића од 23.12.2018.године, изјављујем: није тачно да сам ја Александру Маринковићу дао новац од 500 евра како он то тврди, односно да сам га частио остајем при оном што сам већ изјавио. Не знам какве су његове побуде због којих ме терети. Ја немам никакве везе са зеленашењем, поготово не у комшилуку. Од када му је преминуо отац он свакодневно пролази ул. Гробљанском са својом мајком колима одлазећи на гроб свог оца, док већину остатка времена проводи у жалости у свом дому, чекајући 40 дана. Немам никакве везе са политиком, што истиче јер је у међувремену прочитао новинске наслове, од којих желим да се огради, јер са политиком немам никакве везе. Ово наводим из разлога што 90 % људи из Врчина, сматра да је за овај пожар одговоран председник општине Гроцка, Драгољуб Симоновић, који је имао одређени конфликт у медијима са оштећеним Јовановић Миланом. Напомињем да ја са

Драгољубом Симоновићем немам никакву комуникацију, познајем га као председника општине, али се са истим не виђам, не дружим, нити идем на неке партијске састанке. Нисам члан нити једне политичке странке.

Износећи своју одбрану пред замеником Другог ОЈТ-а у Београду на записник Кт.бр. 5425/18 од 24.01.2019. године окривљени Новаковић Игор изјаснио се: „ Желео бих најпре да кажем да сам ја дао своју одбрану у истражном поступку у Другом ОЈТ-у у Београду дана 23.12.2018. године, међутим након што сам суочен са новим чињеницама и околностима од стране тужилаштва, изјављујем да је моја одбрана тада била неискрена, гледао сам да избегнем кривичну одговорност, иако сам имао одређени удео у предметном дешавању. Размислио сам о својој улози, искрено сам се покајао, не желим да сносим одговорност више од онога у чему сам суделовао, зато што имам породицу, отац ми је скоро преминуо, желим да се искупим и да Вам кажем које тачно била моја улога у паљењу куће новинара Милана Јовановића. Наиме, мене је пре извесног времена, мислим да је то било почетком децембра месеца 2018. године, за услугу замолио Владимир Михајловић, за кога ми је познато да је припадник полиције који ради у Инервентној јединици ПУ за град Београд, јер он често пролази поред моје куће, води децу у школу, па се знамо из виђења. Са њим сам у коректним односима, шта више хтели смо да уђемо и у пословни однос, будући да је хтео да купи плац иза моје куће. Познајемо се 3-4 године. Владимир Михајловић је мене почетком децембра месеца 2018. године питао испред моје куће, док смо разговарали, да ли бих могао да му учиним неку услугу. Нашем разговору није нико присуствовао. Наш сусрет су сигурно забележиле моје кућне камере које снимају околину куће и знам да су снимале сам улаз испред дворишта где се наш сусрет одвио. Напоменуо бих да ја поседујем рисивер-односно пријемник који представља справу која чува снимљене податке. Он је аутоматски подешен да се после 21 дана у односу на неки догађај претходни снимак преснимава. Инспектори 5. Одељења који су истраживали овај случај, су долазили код мене кући 3-4 дана након предметног догађаја и тражили су од мене да им омогућим увид у видео снимке којима располажем, јер су тражили доказе о томе да ли је неко возило прошло поред моје куће, а које је имало везе са овим дешавањем. Ја сам присуствовао чину када су они тај снимак прегледавали у мојој кући, видео сам да су својим телефонима сликали све што им је било сумњиво, то нису била само кола која су пролазила, већ и лица са којима сам ја стајао на капији и разговарао. Сигуран сам да су фотографисали и мој сусрет на капији са Владимиром Михајловићем, као и са другим лицима, који се догодио као што сам већ горе навео 3-4 дана пре овог дешавања. Тада припадници полиције нису радили претрес мог стана, већ су то учинили знатно касније тачније 21.12.2018. године, када сам ухапшен. Они нису изузели тај рисивер из мог дома. Ја сам спреман и да предам тај рисивер уколико за то постоји потреба, чак сам и тада нудио полицајцима да га понесу са собом. Но, мислим да сада на њему тих снимака више нема, јер су преснимљени. На Ваше посебно питање одговарам, да ја не знам тачна имена и презимена полицајаца који су са мном прегледавали ове снимке, могу само да кажем да су исти ти полицајци мене ухапсили 21.12.2018. године, знам да је један од полицајаца који је са мном гледао снимак; а било их је двојица, био полицијски службеник који је потписао Решење о мом задржавању у МУП-у. Након што сте ми предочили Решење ПУ за град Београд УКП Одељење за истраживање експлозија, пожара и хаварија са ознаком КТ 5425/18 од 21.12.2018. године, изјављујем да је полицијски службеник Живановић Бранислав управо то лице које је са мном гледало тај снимак, а који ми је Решење саопштио и уручио. Лице Шајкаш Горан ми није познато. Уверен сам да би он могао да потврди моје пређашне наводе. Желео бих да Вам отприлике препричам, колико се сећам, тока разговора између мене и Владимира Михајловића. Он ми је рекао „Бураз, можеш ли

нешто да ми урадиш", ја сам га питао о чему се ради, на шта ми је он рекао да је потребно да се некој бараби запали ауто. Није ми рекао о којој марки и моделу аутомобила се ради. Прво сам се „нећкао", рекао сам му да ја то не радим, али могу да се распитам ко то ради. Након пар дана смо се нас двојица поново срели испред моје куће, претходно ме је контактирао преко вибер апликације да провери да ли сам код куће, на шта сам му ја одговорио да јесам и да сврати. Пошто смо се по претходном договору нашли, Владимиру сам рекао да има један момак који би то могао да уради, али му нисам рекао његово име и презиме, нити ме је он то питао, само сам му рекао да он за ту услугу тражи новчани износ од 2.000 евра. Овде бих нагласио да сам ја у том међувремену од моје прве комуникације са Владимиром, до тог сусрета контактирао непосредно са Маринковић Александром, кога знам као комшију из краја, живи 500 метара од мене, дужан ми је новац, а ја сам то већ рекао у првобитној одбрани, па се овде не бих понављао, ја сам га питао да ли би запалио некој бараби аутомобил, рекао сам му да се тај ауто налази у ул. Гробљанској број 21, паркиран у гаражи поред пута. Он ми је рекао да је у проблемима, да има проблем са бившом женом и дететом, да му је преко потребан новац, те да то хоће да учини ако сам ја спреман да му платим новац у износу од 2.000 евра. Ја сам му рекао да је то потребно да уради за неко лице, али му ја Владимира нисам помињао. У погледу новца који је тражио рекао сам му да морам прво да питам то лице, па ћу му одговорити. Напоменуо бих, да ја нисам знао да треба да се запали ауто тог новинара Милана Јовановића, нисам знао ни да је новинар у питању, ни да је бивши полицајац, мени је Владимир рекао да се ради о некој бараби и криминалцу, пружајући ми само адресу на којој се налази тај аутомобил. Ја Владимира више од тога ништа нисам питао. Када сам се нашао други пут са Владимиром, пренео сам му услове које ми је саопштио Маринковић. Он ми је на лицу места одмах дао 1.000 евра, у тој валути, након чега ми је рекао да ће ми дати још 1.000 евра по обављеном послу. Никада нисам узео других 1.000 евра, већ само тај новац који ми је првобитно дао. После неких 2-3 дана поново сам се нашао на капији испред моје куће са Александром Маринковићем, разговарао сам са њим, рекао сам му да имам новац код себе, нисам спомињао Владимира, рекао сам му да ми је то неко лице дало новац од 1.000 евра и да ће ми дати још 1.000 евра када он завршио посао. Александар је мало негодовао због тога, јер је тражио 2.000 евра, али сам му ја рекао да је боље да уради посао, па ћемо причати о исплати. Пошто је он мени био дужан 42.000 динара, нешто ми је вратио, а нешто је остао дужан, рекао сам му да ћу му дати део новца од тих 1.000 евра, након што буде обавио посао, тачније да ћу му дати разлику у новцу спрам онога што он мени дугује. Он је на то пристао. Александар Маринковић ми није рекао када ће запалити тај ауто, како и на који начин и да ли ће бити са неким. Није ми оставио ни назнаку. Ја сам сазнао да је запаљена гаража Милана Јовановића једног јутра када сам својим аутомобилом пролазио поред те куће, крећући се ка оближњем гробљу на коме је сахрањен мој отац, па сам дознао о чијој се кући и аутомобилу радило, зато што сам претпоставио да је то у вези са оним што је од мене Владимир наручио. Александру сам оставио новац неких 2-3 дана после овог што сам видео у центру Врчина у неком кафићу, ставио сам новац у износу од 500 евра у једну розе коверту, оставио сам тај коверат за шанком и конобару рекао да је то за „Клокија", то је надимак Александра Маринковића. Ја сам „Клокија" после овог догађаја видео у пролазу, али са њим нисам комуницирао, нити контактирао, нисмо размењивали поруке, ја немам ни његов број телефона. Остајем при одбрани коју сам Вам иницијално дао, да ја ту Бојану Шијачки Цветковић уопште не познајем и први пут сам за њу чуо код Вас у истражном посупку. Након 4-5 дана у односу на предметни догађај, случајно сам се сусрео са Владимиром Михајловићем у центру Врчина, поред основне школе, где нам деца похађају школу, где сам му ја пришао и рекао му „Идиоте један идиотски, знаш ли у шта си ме увалио, знаш ли ти чија је то кућа у питању!?", на

шта ми је он одговорио „Бураз извини, нисам имао појма", рекао сам му да више не желим да га видим и да ми се уопште не обраћа. Тада ми је он рекао да је полиција била на претресу стана код неког „малог" у Авалској улици и да њега сумњиче за то дело. Он није спомињао остатак новца, нити сам га ја питао за остатак новца, само сам му рекао да се склони од мене. Нисам ни желео тај новац када сам сазнао шта се десило. Нагласио бих и то да ја не познајем ни супругу Милана Јовановића. Нисам имао никакву комуникацију са тим људима, иако смо у комшилуку, нисам ни пролазио поред њихове куће, почео сам да пролазим поред њихове куће, само због тога што ми је отац преминуо. На Ваше посебно питање одговарам, да сам ја са Владимиром Михајловићем комуницирао непосредно пре овог дешавања преко мобилне апликације вибер искључиво путем порука, поруке су ми стизале на мој број телефона 060/163-222-6. На крају бих желео да додам још и то да сам сигуран да је Александар Маринковић после закључио да је Владимир био тај коме је требала да се учини та услуга, што претпостављам из разлога јер ме је виђао са њим у друштву, а њему је познато да је Владимир полицајац. Ово ми је познато, јер ја око себе немам велики број људи са којима се дружим, знам да ме је Александар виђао са Владимиром у друштву пре овог догађаја и да му због тога није било тешко да схвати о чему се ради. Још једном бих у своју одбрану нагласио да ја из почетка нисам знао да се радило о аутомобилу новинара, мислио сам да је у питању неки криминалац и бараба и зато сам и пристао да посредујем у овоме што сам Вам горе испричао. Искрено ми је жао и кајем се због онога што је учињено од стране Александра Маринковића, јер да сам знао о чему се ради, никада на то не бих пристао. На питање браниоца, окривљени одговара, да сведока Горана Крантића, не познаје по том имену и презимену, можда га зна само из виђења, јер живи у комшилуку. На Ваше посебно питање, одговарам, да мени није познат однос између Владимира Михајловића и Драгољуба Симоновића, на кога у свом исказу указује оштећени Милан Јовановић, да је он тај који је имао побуде да наручи паљење. Мени није познато ни то да ли је Владимир у некаквом односу са породицом и са најближим окружењем Драгољуба Симоновића. Дакле, још једном напомињем да мени није познато ко је од Владимира тражио услугу таквог типа, на коју ме он после замолио да му учиним. Ја га то нисам питао, ни пре ни после дешавања.

Износећи своју одбрану пред замеником Другог ОЈТ-а у Београду на записник Кт.бр. 5425/18 од 20.02.2019. године окривљени Новаковић Игор изјаснио се: "Желим да изјавим да у целости остајем при својој одбрани коју сам дао у истражном поступку од дана 24.01.2019. године. Не желим да одговарам на ваша даља питања, као што сам рекао, остајем при својој одбрани коју сам дао дана 24.01.2019. године".

Износећи своју одбрану на главном претресу одржаном дана 14.02.2020. гдоине, окривљени Игор Новаковић, изјаснио се: "Своју одбрану бих почео једним догађајем од дана 24.01.2019. године. Тог дана сам против своје воље могу слободно да кажем отет или киндапован или како год схватите, чини ми се противправно одведен, из просторија Централног затвора у просторије Управе криминалистиче полиције на Ади Циганлији. Зашто се то десило ја заиста не знам. Решењем судије за претходни поступак који ми је одредио притвор ја сам се налазио у притворској јединици Централног затвора 24 сата доступан органима правосуђа, тужилаштва, полиције. Значи одведен у просторије управе криминалистичке полиције, рекао сам, не знам који је разлог тога зато што сам већ био у просторијама Централног затвора, био сам доступан 24 сата органима како судства тако и тужилаштва тако и полиције. Сад ћу вам испричати тачно како, шта се десило тог дана и како је то изгледало. Око 7 и 15 часова, ујуту, судски стражар који је радио на том блоку 112 је дошао и рекао ми је да се спремим пошто требам да идем на

суђење у Други основни суд, тј. у Катанићеву улицу. Спремио сам се, сишао сам доле, ушли смо у марицу, отишли смо, овај кренули смо да према, ја сам мислио Другом основном суду међутим успут сам видео да уопште не идемо у том правцу. Када смо стигли видео сам да смо стигли на зграду, у зграду Управе криминалистичке полиције на Ади Циганлији, тј. доле у Макиш. Ја и стражар смо изашли из марице ушли смо у просторије Управе криминалистичке полиције, у њихову канцеларију, ту су нас сачекала два, не знам стварно ко су, вероватно радника министарства унутрашњих послова, након пар минута дошла су још двојица а после пар минута и још једна млађа женска особа која је такође присуствовала том разговору. Када, чим су дошли та двојица радника министарства, одмах су рекли затворском стражару да изађе напоље. Човек који је радио као, тај стражар што је ту био рекао им је да не би смео да оставља чини ми се штићено лице јел` то је против законито, тако да каже да ли, хтео је да остане ту самном а да је то по закону, тако је бар он рекао, на шта су они рекли да изађе напоље на један јако ружан начин, речима "Марш напоље, не само из канцеларије, него изађи из објекта", што је он и урадио. Након тога они су, након тога смо, овај како се зове, почели тај разговор у ствари, они су почели да ме испитују везано за случај паљења аута Милана Јовановића. Ја сам у почетку мислио да је то нормалан ток догађаја да то треба, овај како се зове, тако и ради, да је то једна процедура која треба да се прође, али начин на који су се они мени обраћали увреде, претње и застрашивања, па ради се, ево сада ћу испричати и то. Прво сам им рекао да не желим с`њима да причам на ту тему док не буде дошао мој адвокат и мислим да је ово што раде они противправно. Они су ми на то одговорили следеће "Нећемо да ти позовемо адвоката, а баш ме брига што је противправно, баш нас брига што је противправно, можемо ти позвати адвоката само и искључиво ако хоћеш да откажеш пуномоћје сада том адвокату, а ми ћемо ти дати нашег адвоката који може можда много боље да ти помогне него твој адвокат и он је много више упућен у овај случај него што је твој адвокат". Наравно ја сам то одбио, онда су они покушали значи на један, па да кажемо, крајње нељудски начин следећим претњама; да нећу изаћи скоро из притворске јединице, да ћу бити осуђен максималном казном од 5 година, да знају кретању мене, моје породице и да ћу имати стравичних проблема након изласка и када будем изашао из Централног затвора ако не будем сарађивао са њима на начин на који то они у том мемнту су желели да ја сарађујем са њима. Шта је то што су они желели да сарађују, шта је то што су они желели да ја признам, а што није тако. Прво и основно хтели су да признам да сам ја, Симоновић Драгољуб, како су га они називали "Сима циганин", Михајловић Владимир за кога су већ тада знали да је умешан у тај случај и још један полицијски службеник, сви смо заједно седели негде, по њима и ми смо направили отприлике да то, да је догађај испао тако како смо се ми договорили, што наравно није тачно и ја то и нисам могао да признам јел` се то никада није ни десило. Након тога у све остале ствари које су причали та...тај.. тај..тај мој боравак тамо који је трајао 6 или 7 сати завршава се тако што су ми рекли да, да бих изашао уопште из притворске јединице морам да кажем пар ствари, овај како се зове, да бих они могли да оправдају тиме што ће утицати на јавног тужиоца да будем пуштен да се браним са слободе. Шта је то што сам ја признао, а што није тачно било, што су ме генерално они натерали јел` сам и сам видео да ситуација у којој се налазим уопште није... Ја сам се у канцеларији Управе криминалистичке полиције налазио скоро од 8 часова до 14 часова, скоро до 14 часова, пошто нисам имао сат, отприлике, 6 или 7 сати сам био ту, везан лисицама без могућности одласка у ВЦ, без могућности да нешто поједем, попијем или било шта друго. За сво то време, док сам био тамо, малопре сам рекао, морао сам да признам следеће ствари, како ја кажем опет, нису биле тачне, а то је прво да сам Михајловић, да је Михајловић Владимир мени дао новац а да сам ја део од тог новца дао Маринковићу, што није тачно. Такође тражили су од мене неизоставно да кажем, што сам касније када сам

дошао у Централни затвор, то је било око 14,00 часова, где ме је чекао заменик јавног тужиоца, рекао, у својој изјави то и рекао, а такође од мене је тражено да признам и да укажем да је организатор овог дела, које се десило, Драгољуб Симоновић, како су га они називали "Сима циганин" и да смо ми сви седели заједно у неком кафићу ја, Симоновић, Михајловић Владимир и још један радник Министарства унутрашњих послова и да смо сковали овај план. Од мене су прво то тражили да признам. Ја то нисам ни желео да признам. Затим, услед свих тих ствари и дешавања које су они мени причали, где сам виђен, кад сам виђен, шта сам радио у животу, где се креће моја породица, шта радим чиме се бавим иначе, они су, то је трајало судија, јел`те 5 или 6 сати, онда су на крају рекли да морам да кажем следеће ствари ако мислим да траба да будем пуштен из притворске јединице, јел ће они утицати на заменика јавног тужиоца да будем пуштен да се браним са слободе. Ја сам видео да се налазим у једној врло незгодној ситуацији. Како незгодној. Па ја тамо, док сам био у притворској јединици, до мене су стизале вести, тако што сам гледао телевизор и имао сам и новине. Видео сам да сам тамо, овај, како се зове, како су то они написали, налагодавац паљења куће Милана Јовановића, што ја немам никакве везе са тим. Па сам после тога био организатор паљења кућа Милана Јовановића, што такође немам везе са тим. Видевши све то и колико се дигла та прашина везана за тај случај схватио сам да једноставно, ако се не буде сазнала стварно права истина ја никад нећу изаћи из притворске јединице, а ко зна колико ћу бити и осуђен. Тако да понављам вам поново, оно што сам признао пред замеником јавног тужиоца који ме је сачекао око 14-15 часова, а што су ми рекли радници Министарства. Оно што сам признао пред замеником јавног тужиоца, а што такође није тачно, јесте то што су ми они тражили да признам а то је да је Михајловић Владимир дао новац, а да сам ја тај новац узео за себе, а остатак дао Маринковићу и да ми је Михајловић Владимир такође рекао да се запали аутомобил, што такође није тачно, а да сам ја то пренео Маринковићу. То је моја изјава од тог дана 24.01. испред јавног тужиоца у просторијама Централног затвора. После ћу рећи, шта је, каква је права истина, ако сада могу да наставим даље. Сада бих хтео да се изјасним поводом мог односа са свим овде људима који су учествовали у овом, да кажем, ето делу, а то су сви који су овде обухваћени овим оптужним предлогом. Симоновић Драгољуба лично не познајем, знам га као председника општине Гроцке, човека знам из виђења, али никада са човеком нисам размењо две речи. Шијачки Бојану Цветковић, која такође овде се помиње, у животу нисам видео, нити знам како изгледа жена. Михајловића познајем од 2013. године 12-13 године. Упознали смо се у локалној теретани у Врчину, мало, да кажемо, интензивније смо почели да се виђамо око 2018. године када је Михајловић Владимир хтео да купу плац од мене у Врчину. Маринковића познајем из краја тако што је он мој комшија на неких можда 400 или 500 метара живи од моје куће. Много боље сам познавао његовог оца и његовог деду, који је иначе зидар и који ми је зидао пар ствари, код мене кући. Иначе, кажем Маринковића знам, он је доста млађи од мене, али знам га ту из краја, живи близу мене. Милана Јовановића не познајем. За својих 40 година колико живим у Вречину никада тог човека нисам видео. Нисам знао чиме се бави, нисам знао шта ради човек нити сам икада човека видео, ни у продавници, ни у апотеци, једноставно никада. Ја сам трећа генерација људи моје породице у Врчину и никада тог човека нисам видео до сада док се тај догађај није десио. Оно што могу да кажем за Јовановића јесте да .... заиста, не знам како би то да објасним судија, али покушаћу на овај начин. Не видим разлог зашто Јовановић у медијима и јавно блати, руши углед мене, моје породице, ничим изазван. Прича разноразне будалаштине и лажи. Човека не познајем, као што сам рекао. Не бих да коментаришем некога кога не познајем, али рецимо судија, када човек на јавном сервису дође и каже овако да сам ја лично обезбеђење Драгољуба Симоновића и да сам запослен у општини Гроцкој, што је пази, апсолутна лаж, нити сам икада ушао у општину Гроцку, нити сам икада био обезбеђење

Драгољуба Симоновића. Затим човек наставља и даље са лажима, шта је следећа ствар коју је рекао да је мој покојни отац ноторни алкохоличар који просио на аутобуској станици да бих имао за алкохол. То је једна велика увреда за мене и моју породицу. Ја знам да вас то не интересује судија, видим по вама, али ја сам дужан то да вам кажем једино је ово ситуација када могу да изнесем своје мишљење, можда сад само овај пут. Следећа ствар, видим да вам Милан Јовановић прати моје кретање у Врчину, има сву слободу да коментарише да ли сам ја здравствено способан да дођем на суђење или нисам, да ли сам ја виђен дан пре суђења или нисам, не знам због чега из којих побуда то, а да ствар буде најгора од свега судија, овај догађај сада показује, ето да кажемо, ситуацију каква стварно јесте. Док сам био у притворској јединици тј. 26.1. сада , то је нови датум 2018. године, је био четрдесетодневни помен мом покојоном оцу Милан Јовановић ноншалантно седео је у свом аутомобилу, паркирао је ауто испред мог дворишта, на капију, изашао из аутомобила, извадио таблет и почео да слика кућу, не знам ауто, камере, фасаду. Он је тада дошао испред моје куће, ја колико сам слушао на претходном излагању, Милан Јовановић је човек који је изјавио да је болестан, јел` тако, има проблема са срцем и са дисајним путевима, сад није ми јасно како такав човек, који имам проблема и толико болестан, може да јавно прети мојој супрузи и малолетном детету од 10 година о томе судија бих сада хтео да вам испричам шта се тачно десило тог дана, врло кратко, нећу да вам одузимати пуно времена. Ради се о томе да је, пази, Милан Јовановић, поред тога што је сликао нападно почео да звони да је моја супруга изашла и дошла до капије са малим дететом, он је тада рекао "Твој супруг је заједно са Симоновићем организовао да се мени запали кућа, ја знам да он ћути у притвору и неће да открије Симоновића, али поручи му да би му боље било да каже да је то Симоновић или ћу ја крваво да се осветим. Тада моја супруга, 26.12.2018. тада моја супруга одлази у Полицијску станицу Врчин, полицајац који је радио у Полицијској станици Врчин сачињава белешку, то та белешка се налази код вас судија. Тада полицајац, тај који је био у Полицијској станици Врчин, зове свог надређеног у Гроцкој, тај надређени у Гроцкој позива тужилаштво, тачније заменика јавног тужиоца Предрага Миловановића и обавештава га о случају шта се догодило 26.12. када је Милан Јовановић дошао и јавно претио мојој супрузи и малолетном детету. Као одговор јавног тужиоца нисмо добили ништа. Сматрам, бар сам сматрао, да је по службеној дужности требао, ако ништа друго, онда да саслуша макар моју супругу или Милана Јовановића. Ни данас дањи нисмо добили никакав папир о томе, нити смо обавештени, нити било шта. Мени је отац преминуо 17. новембра 2018. године, само 20 дана након тога десило се то што се десило, значи, 12.12.2018. године. Ја у том моменту када ми је отац преминуо био сам у изузетно лошем психичком и физичком стању, како ја тако и моји укућани. Као што сам вам малопре непоменуо Михајловића познајем тако како га познајем, опште је познато за мене да нисам неки миљеник полиције, њега нисам ни сматрао полицајцем, једноставно сматрао сам га познаником више пута је са својим оцем долазио код мене да чисти канализацију, пошто они имају фирму за чишћење канализације. Ја и Михајловић смо од лета 2018. године преговарали о продаји плаца, мог плаца који је он хтео да купи од мене, тада смо кренули интензивније да се, ето не кажем дружимо, али да се виђамо. Мене је у свему томе само и искључиво занимало да постигнем цену свог плаца од Михајловића. Он је пристао на то да купи плац од мене, чак је долазио са својом породицом, гледао, размеравао још док ми је отац био жив, остало је само да се договоримо око капаре и коначног новца. Када је дошао код мене, једном приликом од многих долазака, колико је већ долазио пута, он ми је рекао следеће: "Бураз, имам проблем са неком барабом и битангом", значи судија, он има проблем са барабом и битангом, не помиње ми никакво треће лице, нити било које друго име, значи искључиво само он има проблем. Долази код мене и каже; "да ли бих могао да нађеш некога да то, да ми помогне?", ја кажем Како да

ти помогнем, на који начин? Па требало би да му се оштети ауто. Да се оштети ауто, каже да. Ја сам му рекао, бураз ја те ствари не радим не бавим се тим стварима. Тог момента када је он отишао од мене, када сам му то и рекао, ја сам за то и заборавио, алион је мени тада рекао, то што сам вам сада управо рекао, да ли бих могао да ми помогнеш бураз имам проблем са једном битангом и барабом. Ја сам му рекао друг ја то не радим али он је рекао молим те, ако не можеш ти, можеш ли некога да нађеш да то реши. Ја сам му рекао ОК-ej, добро, можда и и и покушаћу да нађем некога. Искрено више сам хтео да га, оно што кажу, откачим, а не бих, нисам хтео уопште да му то кажем, нити да му покажем, чисто сам ето као деловао заинтересовано, али нисам ни размишљао о томе јел` имао сам довољно својих проблема већ који су ми се десили. Да несрећа буде гора дан два после тога док сам затварао улазну капију ту код мене у дворишту наилази Маринковић Александар, долази, прилази мени и изјављује ми саучешће. Хммм,. заборавили смо главну причу, а да сам ја Маринковић Александру позајмио новац у лето 2018. године, ја сам му тада позајмио новац јел` је момак имао неких проблема, негде, не знам стварно где, па му је преко требао новац, ја сам му то позајмио значи, тамо је дата изјава да сам ја њему дао неки новац на камату неко зеленашење и тако те ствари заиста није било тако ја сам дечку дао новац јел` он, чини ми се да је тад рекао да је полупао неки мотор па га јуре неки да то плати штету и тако , небитно, уопште није ни битно. Новац сам му дао и тог момента када је дошао код мене, ја сам му рекао, друже шта је са мојим парама видиш у каквој сам ситуацији налазим сад ми је преко потребан новац. Он је ту почео да кукумавчи немам, ја бих ти помогао, ја би решио, ја немам стварно како, схватам те. Ја кажем бре, како можеш јеботе, да ми кажеш тако нешто, овај извињавам се, како можеш да ми кажеш тако нешто кад знаш у каквој се ситуацији сада тренутно налазим, мислим, ово је сада задњи стадиум када видиш, значи ето смртни случај, ако сад ми не донесеш новац, кад ћеш донети тај новац, после ми и нетреба. Тада мени пада, искрено, та луда идеја да ето питам њега да ли би он можда хтео да оштети тај аутомобил. Ту је можда била једна велика моја грешка, а то је следећа. Ја сам њему рекао следећу реч, нисам користио реч као што је мени рекао Михајловић оштетити. Ја сам му рекао мали јел` можеш да сјебеш један ауто? Извињавам се. Под тим "сјебати", ја сам мислио нешто сасвим друго. То подразумева бар код мене, а мислио сам и код њега, полупати стакла, избушити гуме, префарбати ауто, просути уље по ауто, било шта друто. Ни једног момента му нисам поменуо реч упалити, палити, молотовљев коктел, горење, било шта. Такође ни Михајловић Владимир ми ни једног момента ми није рекао упалити, запалити или било шта друго, како се створила та идеја њему у глави да он то уради ја заиста не знам. Нисам ни имао шансе да га питам зашто је то урадио. Након тога када сам му рекао, он је рекао бураз одрадићу ја то теби. Ја сам то и заборавио, јер мене то није ни интересовало. Интересовало ме је било, да и ако уради, ја ћу узети тај новац што ми дугује од Михајловића и то је то, ако нешто претекне од пара даћу му, ако не није ни битно. више ме је занимало то да Михајловић од мене купи плац, па би тиме би га можда одобровољио да се не би после пишманио око цене нешто са мном и тако. То је била негде моја замисао у том моменту. Што је врло битно, Маринковића после тога никад га нисам видео. Никад га нисам контактирао телефоном, нисмо седели по кафићима, опсервирали, шетали, возили се заједно, гледали где се налази ауто, где се налази кућа, значи, мени то све уопште није било овај потребно нити сам уопште желео да знам било шта о томе. Оно што сам рекао Маринковићу, видим да то хоћете да ме питате, јесте следеће: Ауто се налази у улици Гробљанској мислим да је 21 или 12, више не могу да се сетим, ауто је марке Мерцедес, сиве боје, чак му нисам рекао ни која је марка аута, оно А класа, Б класа, то му чак нисам ни рекао. Ауто је често паркиран или у гаражи или испред гараже. То је све што сам ја рекао Маринковић Александру. Како је он одлучио да се, да уради то што је урадио, опет понављам не бих знао да вам одговорим на то питање.

Маринковића сам до момента мог хапшења видео још једанпута само у пролазу док је био у кафићу, махнуо ми руком и ја њему. Значи категорички тврдим никада Маринковићу у животу нисам дао паре. Нити је икада Михајловић Владимир мени дао новац. Никада, овај како се зове, нисам мм Михајловић никада није дао новац. Значи то је истина коју ја могу да кажем и тако заиста и јесте било. Понављам поново уопште ме није занимало ко је човек бараба и битанга, како ми је рекао Михајловић. Само сам гледао своју корист из тога да продам плац и да завршим своје неке обавезе. То је судија све што бих ја имао да кажем у овом моменту везано за овај случај. Да још једна врло битна ставка. Како сам ја сазнао ко је Милан Јовановић? Пошто иначе не гледам телевизор и не пратим вести, неки другар ми је дошао и рекао ми је да је запаљена нека кућа у Врчину. Ја у том крају не познајем баш тај крај око гробља најбоље. Познавао сам једног дечка он је био нешто мало проблематичан, он живи сад у Аустрији, чини ми се, мислио сам да је он у питању. Заиста нисам ни претпоставио да је то Милан Јовановић и да је то ова прича која јесте, а понајмање сам знао да је то у питању рат који тиња између, не знам, Милана Јовановића и Драгољуба Симоновића. То заиста нисам знао. То јутро када сам кренуо на гробље, као што свако јутро пре тога, значи до 40 дана, до помена мог оца, ја и мајка смо наишли на патролу полиције и џип форензике који је стајао преко пута куће Милана Јовановића. Ту је изашла једна госпођа плаве косе која је имала службену легитимацију у цивилу и усмеравала је саобраћај јел су се налазили неки троуглићи на путу. И тада нисам знао да је то уопште било шта везано за мене, јел нико никада није поменуо никакво паљење. За мене је то ето, десило се, можда инсталација, можда нешто друго. Уопште нисам ни обратио пажњу који је број куће, нити било шта друго. То је оно што сам ја могао да кажем судија, ето, ако још нешто треба, поставићете вероватно неко од питањима. Толико од мене".

Износећи своју одбрану пред замеником Другог ОЈТ-а у Београду на записник Кт.бр. 5368/18 од 20.12.2018. године окривљени Маринковић Александар изјаснио се: "Оштећеног Јовановић Милана познајем само из виђења с`бзиром да живимо у Врчину које је мало место, тако да ја кућу оштећеног где је настао пожар могу видети са терасе своје куће ггде живим, улица Дравска број 4. Ја немам никакве везе са насталим пожаром, а све што сам у вези истог сазнао је преко медија. Дана 12.12.2018. године када је настао пожар ја сам се налазио код свој екуће и био сам сам у кући јер не жвим ни са ким. Ја немам никаквих сазнања ко би могао да изазове пожар у кући оштећеног тако да ни не знам са ким је оштећени био у лошим односима и ко би могао то да му уради".

Износећи своју одбрану пред замеником другог ОЈТ-а у Београду, у просторијама ПС Младеновац, на записник КТ.бр. 5368/18 од 23.12.2018. године окривљени Александар Маринковић се изјаснио: "Ја сам дао своју одбрану дана 20.12.2018. године у Другом ОЈТ у Београду, међутим након што сам суочен са новим чињеницама и околностима од стране Тужилаштва и Полиције, изјављујем да је моја одбрана тада била неискрена и срачуната на избегавање кривичне одговорности. Размислио сам о свему томе и зато што се кајем због онога што сам учинио, желим да се искупим и да кажем шта се заиста догодило том критичном приликом. Дана 12.12.2018. године око 03,00 часова изјутра у Врчину, у улици Гробљанкој број 21. сам изазвао пожар у гаражи која се налазила у склопу куће оштећеног. Наиме, ово сам урадио из разлога што ми је то предложио да урадим Игор Новаковић кога знам из краја, као локалног зеленаша, који позајмљује новац кроз камату. Ја га познајем цео живот, позајмљивао сам новац од њега од раније, са истог сам у коректим познаничким односима. Дакле, нисмо у завади и неким нерашчишћеним односима. Ја сам летос од њега узео на зајам 350 еура. По договору ја сам требао да му враћам новац у ратама, с тим да ми је камата била 4.000

динара месечно. Напомињем да без обзира на тај дуг ја са њим нисам био ни у каквој свађи. Негде око 5 или 6 децембра 2018. г. нашао сам се са Игором Новаковићем испред његове куће као бих му вратио новац. Том приликом ја сам му дао и 4.000 динара камате, те ме је он упитао да има неки посао који треба да му се заврши, те да уколико му ја завршим тај посао он би ми отписао остатак дуга. Иначе, дуг је у том тренутку износио 350 еура, односно ја му нисам до тог тренутка вратио нити један део новца. Зато ми је и била примамљива његова понуда о отпису дуга, па сам пристао да чујем о чему се ради, где ми је он рекао да је потребно да запалим један мерцедес А класе, сиве боје који се налазио у једној гаражим, при чему ми је Игор детаљно појаснио локацију на којој се налази тај мерцедес, па пошто ми је Врчин познат, јер ту живим, отуда сам се лако одредио према одредницама које ми је Игор дао, где се налази та гаража и мерцедес. Игор ми је тада још и рекао да ће ми по обављном послу дати још 500 еура да ме части. Дан или два пре критичног догађаја СМС поруком контактирао сам своју добру другарицу Сијачки Цветковић Бојану, како би се видели. Дошла је до мене кући, аутом црвене боје, модел караван, али мени непознате марке. Нисам сигуран да ли је возило њено или га она само користи, знам само да она управља тим возилом и да није возило позајмила од неког. Ја сам јој рекао да ми је потребна њена помоћ како би нешто одрадио, али нисам рекао шта. Договорили смо се да она те критичне ноћи, по завршетку свог посла, а завршила га је око пола три изјутра дође по мене кући тим колима. Мислим да је она претпостављала да идем нешто недозвољено да урадим и била је уплашена, запиткивала ме је успут о чему се ради, али ја сам избегавао да јој дам одговор на то шта ћу урадити. Углавном ја сам пре него што је она дошла колима по мене, сипао у једну стаклену флашу запремине од једног литра бензин или неку другу течност коју мој деда користи за мотокултиватор и моторну тестеру као погонско гориво, али ја нисам направио никакав молотовљев коктел. Ту флашу ја сам ставио у ранац који сам понео са собом, поред тога у ранац сам ставио и једну циглу и фантомку. Бојана је дошла по мене и ја сам сео на сувозачево место и наводио је до места где треба да ме одвезе, односно до те гараже која се налази у улици Гробљанској. Пре него што смо стигли на одредиште, ја сам рекао Бојани да заустави ауто, јер сам желео да са њеног аутомобила скинем регистраске ознаке из разлога неке бојазни коју сам имао да то не послужи као траг у откривању онога што сам потом учинио. Предњу нисам успео да скинем јер је била добро зашрафљена, док сам задњу таблицу успео да скинем,а у томе ми је помогла Бојана која је изашла из кола прекривајуће један део своје главе стављајући капуљачу. После смо наставили са вожњом, она је опет почела да ме запиткује шта се дешава, ја сам избегавао одговор, али ме је она одвезла до места догађаја, тачније је свој ауто зауставили на неких 300 до 400 метара од предметне гараже, где сам јој ја рекао да ме сачека. Не могу да се сетим да ли је након што сам изашао из аута она оставила мотор аутомобила у раду. Знам само да није могла да види ту гаражу, нити оно што сам ја хтео да урадим. Она ми је била потребна како бих после лакше побегао са лица места. Ја њу нисам позвао да ми чува стражу, обзиром да је било око три часа изјутра па сам сматрао да ми то није потребно. Док сам се кретао ка тој гаражи са ранцем у руци, ја сам ставио фантомку на главу, пришао сам тој кући, погледао сам да ли има некога у њој, осмотрио сам простор око куће и видео сам само да сија светло на трему куће. Напоминьем да ми Игор Новаковић није рекао ко живи у тој кући, није ми рекао о којој се особи ради, ја сам тек после из средстава јавног информисања сазнао да се ради о извесном новинару и бившем полицајцу. Ја сам из ранца извадио флашу са бензином и ту циглу. Преко грлића флаше сам ставио крпу коју сам предходно натопио тим бензином те сам преко те крпе ставио чеп од флаше, крпу сам запалио пламеном упаљача, услед чега се пламен распламсао на крпи, циглом коју сам држао у руци сам претходно разбио прозор од гараже и ту запаљену крпу са бензином, који се налазио у флаши, сам убацио у унутрашњост гараже, некон чега сам се окренуо и

трчећим кораком кренуо да бежим са лице места. Док сам бежао чуо сам нешто попут пуцња, нисам се окретао да видим шта је, помислио сам да је пукло неко стакло. Нисам осетио никакав дим док сам бежао и још једном напомињем да се нисам осврtао иза себе. Ранац сам понео са собом и одбацио сам га потом у неком контејнеру на авалском путу. Када сам се вратио до кола, ушао сам у иста, Бојана је схватила да сам нешто урадио, опет ме је запиткивала о чему се ради, али јој ни тада нисам рекао. Одвезли смо се до пумпе која се налази на Трешњи и тамо сам јој рекао, где је она негодовала због тога. Ја сам се после два дана по претходном договору нашао са Игором Новаковићем, где ми је он дао новац у износу од 500 еура. То је новац који ми он већ рекао да ће ми дати 5 или 6 децембра, поред оног отписа дуга, јер је тако хтео да ме части. Ми смо се тада нашли у центру Врчина, нисмо разговарали о урађеном послу јер сам ја журио на аутобус. Ја сам од тог новца, који ми је Игор дао, Бојану частио са 100 еура, зато што ми је учинила. Тај новац сам јој дао непосредно после, односно два до три дана кад ми га је Игор дао. На ваше посебно питање одговарам да ја са Игором између 5-6 децембра до 12 децембра нисам имао никакву посредну или непосредну, личну или телефоску комуникацију. Наше последње виђење је било тог 14 децембра 2018. године када ми је дао новац од 500 еура. Мени нису познати мотиви због којих је мене Игор ангажовао за ову услугу коју сам му учинио. Мени је било само у интересу то да ми отпише дуг који ја имам према њему, где мени уопште није познат однос између Игора и оштећеног. На ваше посебно питање одговарам, да сам са Бојаном у пријатељским односима. Ја сам се после са њом видео, али нисмо разговарали о овом дешавању. Искрено се кајем због овога што се догодило. Нисам желео да угрозим нечији живот или нечије животе, већ сам желео само да оштетим тај аутомобил који се налазио у гаражи, нисам могао да слутим да ће доћи до пожара који се неконтролисано проширио на целу кућу. Да сам знао да је некога било у кући никада то не бих урадио. Својим исказом не желим никога да теретим, већ желим да се на овај начин искупим према тим људима којима сам нанео зло. Имам породицу и желим да на овај начин покажем пример да могу да будем узоран грађанин и зато ми се ово више никада неће поновити.

Окривљени Александар Маринковић се на главном претресу одржаном дана 20.09.2019. године, након излагања оптужбе, у смислу одредбе из члана 392 ЗКП-а изјаснио да је оптужбу разумео, да жели да се о истој изјасни, а на питање поступајућег судије да ли признаје да је извршио кривично дело за које је оптужен, окривљени се изјаснио речима "Делимично да". У наставку предметног кривичног поступка окривљени Маринковић Александар није био доступан суду, па је суђење наведеном окривљеном спроведено у његовом одсуству, а по правноснажном решењу Другог основног суда у Београду 8 К.бр. 1656/19-КВ.бр.555/20 од 17.06.2020. године, које је правноснажно са даном 01.07.2020. године.

У завршној речи, на главном претресу одржаном дана 11.02.2021. године бранилац окривљеног Александра Мариновића, адвокат Никола Михајловић се изјаснио: "Поштовани судија, колеге и сви остали присутни сходно одредбама члана 413. став 3 ЗКП искористићу своју прилику да поред свих законом наведених околности одговорим и на наводе из завршних речи тужиоца, пуномоћника оштећених и оштећених. Имајући у виду сам ток овог кривичног поступка који је од самог почетка имао своје мањкавости, односно да су у више наврата повређене одредбе кривичног поступка и то оне из категорије битних, моја завршна реч ће изгледати другачије од завршних речи у другим поступцима, односно нетипично за мој начин рада, но на то сам приморан и сматрам да је то у најбољем интересу за мог браћеника. Пре свега желим да кажем да подржавам завршне речи својих колега претходно изнетих поготово на овај оне делове

који се односе на мог браниоца, с тим да морам да напоменем да су колеге па и првоокривљени Симоновић, вероватно несмотрено, мог браниоца Маринковић Александра већ осудили користећи га у контексту да је он кривично дело извршио на начин описан у оптужном акту, но ја сам разумео по ком основу су они то урадили али просто да напоменем јер се против њега још кривични поступак води. Због свих ових напред наведених околности дакле један мој део завршне речи ће ићи у правцу навода и разлога за доношење ослобађајуће пресуде, други део ће се односити на оспоравање квалификације кривичног дела које се мом браниоцу ставља на терет, а последњи део ће се односити на тумачење односно анализу олакшавајућих и отежавајућих околности те навођења нових који нису узети у обзир а морали су. С тим у вези, како је навео то и колега Вуковић, имајући у виду да у завршној речи тужиоца појам „новинар" се простире на четири стране а неспорно је да поред политичког ангажмана и позиције првоокривљеног то довело до великог интересовања јавности и медија за овај кривични поступак иако како и сам тужилац наводи да чињеница да ли је оштећени новинар или не, није биће овог кривичног дела, ја сам нашао једну дефиницију новинара овај која гласи да је новинар особа која се професионално бави прикупљањем вести. Јасно је да је ова дефиниција стара и да је напретком пре свега технологије ова дефиниција застарела и да у данашње време појам новинара има вишеструко шири смисао, али оно што свакако остаје јесте чињеница да је новинар особа која се професионално бави новинарским позивом што по мишљењу одбране а што су и бранилаци првоокривљеног током поступка и доказивали, оштећени Милан Јовановић није јер се тим позивом не бави професионално, а данас је исто колега Вуковић, па ја нећу понављати, спомињао законске одредбе о Закону о информисању које говоре у прилог томе. С тим у вези се ја као бранилац окривљеног Маринковић Александра не бих задржавао имајући у виду да се мом браниоцу не ставља на терет да је кривично дело према оштећеном извршио јер је оштећени новинар већ из сасвим других неких побуда, зато бих се ја вратио на терен права и процесног закона који се примењује у овом поступку а који је неретко повређиван. Као што сам и навео у свом уводном излагању мој бранилац је пре подношења оптужног акта саслушаван два пута као и друго и трећеокривљени, први пут на територији надлежног Другог основног јавног тужилаштва у Београду док је други пут саслушан на територији Основног јавног тужилаштва у Младеновцу. Као што сам и напоменуо члан 298 Законика о кривичном поступку не брани да се те поједине доказне радње предузму ван подручја надлежног суда, али искључиво ако то захтева интерес истраге и уколико се о томе обавести јавни тужилац који поступа пред судом на чијем подручју се предузимају доказне радње. Да је јавни тужилац Основног јавног тужилаштва у Младеновцу обавештен о предметној доказној радњи сазнали смо из дописа истог иако одбрана сматра да је у конкретном случају, имајући у виду да је саслушање окривљеног обављено после поноћи, о предузимају наведене доказне радње требало је да буде обавештен поступајући заменик јавног тужиоца Јовица Михаиловић који је и окривљеном Маринковић Александру одредио задржавање у полицијској станици Младеновац где је он и саслушаван, дакле Маринковић Александар је саслушаван у просторијама полицијске станице Младеновац, дакле то није било саслушање у полицији већ је било надлежно Друго основно јавно тужилаштво, полицијска станица у Младеновцу је да била само да кажем зграда где је саслушање обављено, овај тако да у том смислу је искоришћена прилика да се он саслушава због овог кривичног дела, тачније не ни овог, док је био задржан због извршења сасвим другог кривичног дела за које је иначе правноснажно ослобођен. С тим у вези тужилац током поступка није доказао нити образложио, дакле говорио сам о овом обавештењу тужиоца, сада да није образложио који је то интерес истраге захтевао да се Маринковић Александар саслуша у околностима које су напред наведене и то само три дана након што

је већ саслушан пред надлежним Другим основним јавним тужилаштвом у Београду, а у конкретном случају одбрана сматра да је терет доказивања био на тужиоцу а на одбрани да то оспорава односно да исказује да није било обавезно ту њега саслушати. Зато као што сам и раније наводио сматрам да исказ Маринковић Александра од 23.12.2018. године треба издвојити из списа, но ви сте већ о томе одлучили тако да се даље не бих задржавао. Како нажалост мој бранеик није пратио моја упутства и редовно долазио на главне претресе, нисам био у могућности да доказујем да је тај исказ спорни донет, дат уствари уз обману због чега је исто морао бити одузет а све имајући у виду одбране које су изнели другоокривљени и трећеокривљени, односно да је исти дат уз обећање о споразуму о признању кривичног дела и једној конкретном случају њему казни која је много блажа од ове предложене, но како он своју одбрану није изнео и то објаснио ја немам шта да предложим да бих да кажем суд убедио у то. Наводи тужиоца у завршној речи да су Михаиловић и Новаковић своје одбране започињали кајањем управо говори у прилог томе како су ти искази дати, мени је просто и да сам лаик сумњао да су сва тројица започињали своје исказе са тиме да се кају, како им је много жао и како су схватили своје поступке, односно коришћене су исте фразе и флоскуле што по мом мишљењу говори у прилог томе на који начин су искази пријављени. Такође погрешно тужилац по мом мишљењу у завршној речи наводи да се одбрана Маринковић Александра савршено надовезала на одбрану Новаковић Игора, јер је Новаковић Игор своју одбрану изнео тек месец дана након спорног саслушања Маринковић Александра и то под свим наведеним околностима које сам навео. С`друге стране сви остали изведени докази током овог кривичног поступка доведени у међусобну везу нису ни логични, ни уверљиви ни међусобно сагласни да указују на то да Маринковић Александар је извршио ово кривично дело које му се оптужним актом ставља на терет. Као и на остале окривљене ми у овом поступку иако је изведено велики број доказа, немамо ниједан материјални који указује на то да је Маринковић Александар, па и остали окривљени, извршио кривично дело на начин, место и време како је то описано. Ипак у односу на мог бранеика постоје неки докази који указују на то да је извршилац кривичног дела, не и овог које му се ставља на терет, то је пре свега спорни исказ о коме сам говорио, затим пресуда Другог основног суда у Београду против Бојане Шијачки и исказ Новаковић Игора. Што се тиче пресуде Другог основног суда у Београду СПК 524/18 која је дакле споразум закључен пазите 24.12.2018. године, значи само дан након што је Маринковић Александар дао свој исказ, где је он у свом исказу ако се пажљиво прочита навео да га јесте довезла Бојана Шијачки али да она није знала зашто га је довезла и где је он шта је он кренуо да уради, већ га је само довезла, оставила а он јој је тек након тога рекао када су се удаљили од места догађаја, но то је њена ствар зашто је она закључила и како а данас смо од колегинице чули шта је она у свом исказу рекла тако да се ти њен исказ, споразум и исказ Маринковић Александра апсолутно нису међусобно сагласни у потпуности. Што се тиче исказа Новаковић Игора који указује на Маринковић Александра на извршиоца кривичног дела морамо имати у виду да и Маринковић Александар није спорио да је био у контакту са Новаковић Игором, али да ли је он то дело извршио не знамо, па не зна ни сам Новаковић Игор који је променио исказ рекао да ауто запали, па да га овај да кажем оштети, стога ми не знамо да ли је баш Маринковић Александар извршио кривично дело како се оптужним актом ставља на терет. Због свега овог наведеног, односно чињеница да током овог кривичног поступка није доказано да је Маринковић Александар кривично дело извршио у време, на место и на начин описан у оптужном акту, сматрам да суд на основу члана 423. тачка 2 Законика о кривичном поступку треба да у односу на њега донесе ослобађајућу пресуду. Овим сам завршио део моје завршне речи која се односи на ослобађајућу пресуду али се на њу природно наставља и питање квалификације самог кривичног дела које му се ставља на терет.

Наиме један од изведених доказа током поступка на коме се заснива оптужба је малопре споменута пресуда Другог основног суда у Београду која се односи на споразум осуђене Бојане Шијачки која је закључила са Другим основним јавним тужилаштвом у Београду али због кривичног дела Изазивање опште опасности из члана 278. став 1, дакле само један дан након што је Маринковић Александар дао свој исказ, па одбрана поставља питање које су се то околности промениле од ноћи 23/24. до дана 24.12. и после тога да се кривично дело из члана 278. квалификује као теже кривично дело из члана 288. став 1 јер су све чињенице и тада биле познате. Тешко дело против опште сигурности из члана 288. став 1 Кривичног законика чини онај који услед извршења кривичног дела изазивање опште опасности и проузрокује имовинску штету великих размера, то је дефиниција да кажем парафразирана овог кривичног дела које се окривљенима ставља на терет и наравно да смо се сви ми као одбрана, па и тужилаштво, током поступка бавили појмом имовинске штете великих размера имајући у виду да нам законодавац није у новчаном егзактном износу дефинисао појам исте. Јасно је овде свима нама да је за оштећене штета која је настала највећих могућих размера и да је она немерљива и да ниједан механизам не може да им измери нити да штету надокнади због чега смо сви овде са њима се саосећамо, међутим ми смо овде, то је штета у субјективном смислу, а ми се овде налазимо на терену права и то кривичног и морамо се држати појма штете у објективном смислу и то кривично правном. Као и тужилац и ја сам се појма имовинске штете великих размера држао на основу правног схватања Врховног суда Србије од 2002. године, међутим за разлику од тужиоца био сам много опрезнији приликом тумачења наведеног схватања. Свима нама је овде познато да правна схватања суда било које инстанце нису формални извор права ипак у пракси их сви користимо и судови за доношење својих одлука као и браниоци за припремање изношења своје одбране, но износ од 4.000.000 динара колика је граница по правном схватању Врховног суда Србије за постојање имовинске штете великих размера не може се узети по нашем мишљењу, по мом мишљењу као егзактна. Ово стога што је пример, правим једну паралелу код кривичних дела против имовине новчани износ прописан у закону објективан услов за постојање или непостојање неког кривичног дела, уз постојање субјективног услова који се односи на намеру учиниоца. У нашем овде конкретном случају ми о износу од 4.000.000 динара не можемо говорити као објективном услову за постојање кривичног дела из члана 288. став 1 Кривичног законика, односно на његову квалификацију нарочито имајући у виду да је последица настала из нехата, односно да намера учиниоца није била да проузрокује штету која је и настала. Тужилаштво је у оптужном предлогу навело првенствено износ настале штете тачан у пару од преко 5.000.000 динара простим сабирањем износа из налаза и мишљења судских вештака који су ангажовани од стране тужилаштва, па иако је тужилаштво ниподаштавало напоре одбране да докаже да штета која је настала није еквивалента горе поменутом износу, пред сам крај доказног поступка тужилаштво је изменило оптужни акт и навело да је настала имовинска штета великих размера у износу од преко 4.000.000 динара, док је по мом мишљењу, као што је и колегиница рекла, у конкретном случају битно утврдити стварну штету односно приближно тачну неку суму. Јасно је нама да овде у конкретном случају није могуће утврдити егзактан износ и да овај поступак траје још десет година, али је исто тако необично и неприхватљиво да се у диспозитиву оптужног акта за ово кривично дело износ од 4.000.000 динара наводи као износ који представља границу постојања имовинске штете великих размера. Исто тако сматрам да је током кривичног поступка након ангажовања стручних саветника из разних области, доказано да настала штета не прелази износ од 4.000.000 динара односно да није настала имовинска штета великих размера, односно да је кривично дело погрешно квалификовано јер се по мишљењу одбране ради о имовини већег обима. Још би се кратко ипак задржао на овом цензусу од

4.000.000 односно правног схватања Врховног суда Србије од 2002. године, ту тему је данас начела и образложила колегиница пре мене, а како сам ја већ навео да износ од 4.000.000 динара не представља објективни услов за постојање или непостојање овог кривичног дела, односно цензус за тежу квалификацију, мора имати у виду да је правно схватање овог Врховног суда Србије донето у марту 2002. године, односно пре 19 година. Баш те 2002. године у Србију је стигао евро, нова валута која је између осталог заменила и немачку марку и то званично 15.05.2002. године, дакле месец и по дана након што је донето ово правно схватање на седници Врховног суда Србије, што доводи до тога да је у време доношења овог правног схватања, најпопуларнија валута у нашој земљи по којој се и ценила вредност динара, а то је била немачка марка, могли сте добити за ту једну марку 30 динара, е сада ја сам израчунао да је 4.000.000 динара у том тренутку износило око 133.000 марака, а како је евро ступио на снагу месец и по дана касније, 4.000.000 динара је вредело приближно око 67.000 евра имајући у виду однос марке и евра. На дан извршења кривичног дела које се мом брањенику ставља на терет, вредност евра је износила приближно као и сада односно око 118 динара, што рачуницом доводи до тога да би за 67.000 евра могли да добијете око 8.000.000 динара, дакле дуплу вишу вредност од оне која је прописана по овом ставу. Надам се да нисам у мом делу отишао предалеко али сам само желео да објасним да 4.000.000 динара као вредност имовинске штете није била иста 2002. године када је правно схватање донето и сада, односно да је сада евентуално Врховни касациони суд скорије расправљао о том питању свакако би тај износ повисио имајући у виду да је ова вредност дуплирана односно инфлацију и све што се догађало у претходних скоро 20 година. Износ од 4.000.000 динара не може представљати износ на основу ког се опредељујемо да се ради о тежем или лакшем облику кривичног дела односно да се ради о имовини већег обима иако је напоминьем по мом мишљењу доказано да је вредност настале штете испод 4.000.000 динара. На крају део који се односи на олакшавајуће и отежавајуће околности у завршној речи тужиоца то се вероватно омашком десило, он се позивао на императивне норме Законика о кривичном поступку члана 54. иако се општа правила о одмеравању казне дефинишу у члану 54. материјалног односно Кривичног законика, но као што кажем вероватно је то омашка ипак овај сам желео да то напоменем суду али такође исто напоминьем да је тужилац приликом оцене наведених околности у односу на мог брањеника образлагао и радње кривичног дела које му се стављају на терет и ценио их као отежавајуће околности што је незаконито. У односу на те отежавајуће околности тачно је да је мој брањеник више пута осуђиван и то и на казну затвора, и да ако суд нађе да је доказано да је извршио предметно кривично дело мора да му изрекне казну затвора, па сматрам да суд мора имати у виду да окривљени до сада није осуђиван због истих или истоврсних кривичних дела. Чињеница да мој брањеник није долазио на главне претресе не може бити отежавајућа околност по мишљењу одбране јер је суд против њега спровео благовремено све процесне могућности, донео решење о суђењу у одсуству и донео решење којим је мом брањенику одредио притвор, те у том смислу окривљени Маринковић Александар односно његово одсуство ниједног тренутка није утицало на пролонгирање овог кривичног поступка јер ниједан главни претрес није одложен односно није одржан због његовог недоласка. У односу на олакшавајуће околности пре свега напоминьем да је тужилац заборавио да као олакшавајућа околност, а ценио је то код окривљеног Михаиловића, ценио чињеницу да је окривљени Маринковић Александар отац малолетног детета које је старости од пет година. У односу на околност признања кривичног дела овде ово врло опрезно наводим јер сматрам да није доказано да је он извршио кривично дело, чињеница да је овај његов исказ од 23.12.2018. године треба издвојити из доказа који сам навео, међутим како је наш предлог одбијен и како је очигледно да ће тај исказ бити коришћен у овом кривичном поступку, истичем да је

његов исказ значајно утицао на решавање ове кривично-правне ствари тако да та олакшавајућа околност би по нашем мишљењу морало да има карактер нарочито олакшавајуће околности приликом одмеравања казне у његовом случају казне, јер је у његовом случају она обавезна. Како сам налопре напоменуо да правно схватање у нашем законодавству није нормално правно извор права, исто тако се осврћем да ни судска пракса није изнад права, али сви знамо да је у великој мери користимо и у одбранама и у предлозима за изрицање кривичних санкција односно у самим одлукама и да је нама свима водиља у раду. Управо зато колико је мени познато судска пракса до сада не познаје случајеве да се за кривично дело које се овде окривљенима ставља на терет предлажу или изричу овако високе казне затвора иако предложене казне не везују суд, предложене казне тужилаштва не везују суд ја као бранилац морам да се осврнем на исте и напомињем да је реч превисоке у конкретном случају блага у односу на то које су казне у оптужном акту а затим и завршне речи предложене, шта је утицало на тужилаштва на овакве предлоге кривичних санкција ја не знам али истичем да је став тужилаштва да је оштећени Јовановић новинар и да се ово сматра као напад на комплетну браншу не би смео да буде од утицаја приликом одмеравања казне за мог брањеника, нарочито не би смело да има утицаја на предлог казне за мог брањеника за кога и тужилаштво тврди да није знао да је оштећени Јовановић новинар и да му умишљај за извршење кривичног дела није био усмерен према Јовановићу као новинару нити према Јовановићу лично, такође још мање би утицај на одмеравање казне смео да има интересовање јавности и медија за овај поступак а сигуран сам да тужилац у свом органу није нашао пример овако високих предлога казне за предметно па и друга кривична дела чији је распон кривичне санкције као и за наведено кривично дело а о томе наравно говорим пре ступања на снагу Кривичног законика од децембра 2012 године због вишеструког повратa. У прилог изнетим тврдњама говори малопре споменута пресуда Бојане Шијачки која је као саучесник у извршењу кривичног дела из члана 278 став 1 Кривичног законика по споразуму осуђена на казну кућног затвора у трајању од 6 (шест) месеци. Сложићемо се сви овде да распон те казне и предложене казне за мог брањеника па и остале овде окривљене несвакидашњо је висок, зато молим суд уколико сматра да је окривљени Маринковић крив и да је у досадашњем поступку доказано да је извршио предметно кривично дело узме у обзир све околности али оне законите које утичу на то да казна буде мања или већа и правилно одмери казну затвора за мог брањеника односно да га имајући у виду наведене олакшавајуће околности што блаже казни".

У току предметног кривичног поступка суд је провео доказе и то: саслушао окривљене Симоновић Драгољуба, Михаиловић Владимира и Новаковић Игора, испитао оштећене Милана Јовановића и Јелу Дељанин, испитао сведоке Звонка Груловића, Милоша Митровића и Дејана Димића, испитао судског вештака грађевинске струке Војислава Поповића, испитао судског вештака електро струке Ану Милосављевић, испитао судског вештака комисионе струке Александра Дупала, испитао стручног саветника, судског вештака грађевинске струке Александра Ђорђевића, испитао стручног саветника, судског вештака електро струке Миодрага Стојковића и стручног саветника, судског вештака актуара Бранка Павловића, те прочитао доказе и то: Извештај о форензичком прегледу лица места ПУ за град Београд, УКП, Одељење за оперативну криминалистичку технику број Кт.бр. 100-3096/2018 од 12.12.2018. године, Налаз и мишљење судског вештака актуара и комисионе струке Александра Дупала од 23.01.2019. године, налаз и мишљење судског вештака балистичара - Милоша Копечног од 13.12.2018. године, налаз и мишљење судског вештака грађевинске струке Војислава Поповића од 06.03.2019. године, налаз и мишљење судског вештака електротехничке струке Ане Милосављевић од 12.03.2019. гдине, фотодокументација ПУ за град Београд,

УКП – Одељење за оперативну криминалистичку технику Кт.бр. 100-3096/18 од 12.12.2018. године, налаз и мишљење судских вештака НТЦ МУП-а Србије, Миломира Јеротијевића и Малише Станковића од 28.12.2018. године, налаз и мишљење судског вештака физичко – хемијске струке Стевана Митровића од 26.12.2018. године, статистички лист о евидентираним догађајима МУП-а Србије, Сектор за ванредне ситуације од 12.12.2018. године, потврда о привремено одузетим предметима ПУ за град Београд, УКП 5 Одељење од 21.12.2018. године, потврда о привремено одузетим предметима ПУ за град Београд, УКП Одељење за истраживање експлозија, пожара и хаварија од 18.12.2018. године, записник о саслушању осумњиченог Драгољуба Симоновића Кт.бр. 5425/18 од 27.01.2019. године, записник о саслушању осумњиченог Михаиловић Владимира Кт.бр. 5425/18 од 24.01.2019. године, записник о саслушању осумњиченог Михаиловић Владимира Кт.бр. 5425/18 од 19.02.2019. године, записник о саслушању осумњиченог Новаковић Игора Кт.бр. 5425/18 од 23.12.2018. године, записник о саслушању осумњиченог Новаковић Игора Кт.бр. 5425/18 од 24.01.2019. године, записник о саслушању осумњиченог Новаковић Игора Кт.бр. 5425/18 од 20.02.2019. године, записник о саслушању осумњиченог Маринковћ Александра Кт.бр. 5368/18 од 20.12.2018. године, записник о саслушању осумњиченог Маринковћ Александра Кт.бр. 5368/18 од 23.12.2018. године, записник о испитивању сведока оштећеног Милана Јовановића Кт.бр. 5425/18 од 14.01.2019. године, записник о испитивању сведока оштећеног Јеле Дељанин Кт.бр. 5425/18 од 14.01.2019. године, записник о испитивању сведока Добрице Вујића Кт.бр. 5425/18 од 12.02.2019. године, записник о испитивању сведока Андрић Душка Кт.бр. 5425/18 од 20.02.2019. године, записник о испитивању сведока Луковић Владимира Кт.бр. 5425/18 од 12.02.2019. године, записник о испитивању сведока Бранислава Живановића Кт.бр. 5425/18 од 20.02.2019. године, записник о испитивању сведока Горана Кандића Кт.бр. 5425/18 од 24.01.2019. године, записник о испитивању сведока Милоша Савића Кт.бр. 5425/18 од 05.03.2019. године, записник о испитивању сведока Јелене Грујић Михаиловић Кт.бр. 5425/18 од 05.03.2019. године, записник о испитивању сведока Уроша Максимовића Кт.бр. 5425/18 од 06.03.2019. године, Одобрење судије за претходни поступак Другог основног суда у Београду Кпп.бр. 558/18 _ Кпп.Д.бр. 291/18 од 24.01.2019. године, извештај Окружног затвора у Београду број 713-292/2004 од 12.03.2020. године, изештај Основног јавног тужилаштва у Младеновцу А.бр. 520/2020 од 25.08.2020. године, налаз и мишљење стручног саветника, судског вештака грађевинске струке Александра Ђорђевића од 02.06.2020. године, писмене примедбе стручног саветника, судског вештака актуара, Бранка Павловића од 21.06.2020. године на налаз и мишљење судског вештака Александра Дупала од 23.01.2019. године, писмене примедбе стручног саветника, судског вештака електронске струке Миодрага Стојовића од 18.08.2020. Године на налаз и мишљење судског вештака електротехничке струке Ане Милосављевић од 12.03.2019. године, налаз и мишљење судског вештака Александра Дупала од 09.10.2020. године, извештај Окружног затвора у Београду број 713-4254/2020 од 14.10.2020. године, пресуда Другог основног суда у Београду Спк.бр. 524/18 од 24.12.2018. године и извештај из КЕ за окривљене.

Испитан пред Другим ОЈТ-ом у Београду на записник Кт.бр. 5425/18 од 14.01.2019. године оштећени Милан Јовановић се изјаснио: "Том критичном приликом, дана 11.12.2018. године, ја сам био у кући са својом супругом Дељанин Јелом, уобичајно смо проводили време ми лежемо рано, па тако смо и те вечери кренули свако у своју собу на спавање премда иако сам ја кренуо на починак у 20.00 часова, нисам одмах заспао гледао сам ТВ, укључио сам апарат за кисеоник јер сам асматичар, попио сам лекове, и заспао сам чврстим сном око 23.00 часова. Негде у неко време био је мрак, мој утисак је био да је то био у раним јутарњим часовима,

чуо сам како моја супруга мене гласно узвикује и дозива изговарајући речи "Милане, Милане, изгоре нам кућа !". Мени је то звучало као да сањам, пренуо сам се и угледао сам своју супругу у соби покрај мог кревета, видео сам дим и чад око себе, почео сам да се гушим, где ми је супруга помогла да устанем из кревета и тако смо нас своје заједно изашли у двориште куће. Нагласио бих да поред тога што сам асматичар, ја сам срчани болесник и имам уграђена три бај паса. У двориште смо нас двоје изашли боси, са пиџамама на себи. Ја сам посматрао из дворишта како ми гори кућа, до душе колико сам могао да гледам јер сам се још увек гушио од дима кога сам се нагутао, видео сам како је гаража у пламену, била је попут буктиње, где се пламен ширио ка кући, будући да је гаража повезана и налази се у склопу куће. Док је горела гаража ја сам чуо како нешто пуца у гаражи, али не знам шта је то пуцало, могуће је да су пуцали спрејеви које сам имао у унутрашњости гараже, обзиром да сам имао доста ауто козметике. У гаражи поред алата се налазио и аутомобил марке Мерцедес А 170, рег ознак BG 948-AF који је у васништву моје супруге. Возило је у потпуности згорело и вештак одговарајуће струке у овом тренутку врши вештачење настале штете. Нагласио бих да је возило било паркирано у гаражи и у резервоару се налазило око пола напуњеног резервоара дизел горива. Ја ништа нисам чуо шта се дешавало док ме није почела дозивати моја супруга. Имао сам као бивши припадник полиције службено оружје које сам добио на поклон од МУП-а када сам отишао у пензију, не могу да се сетим које марке је било оружје, мислим да је била Берета, то можете лако проверити кроз службене евиденције МУП-а, али сам ја тај пиштољ са све муницијом продао пре 20 година једном ом познанику. Знам да је муниција била калибра 7,65 мм. Након што сте ми предочили извештај о форензичком прегледу лица места ПУ за град Београд, УКП, Одељење за оперативну криминалистичку технику број КТ-100-3096/18 од 12.12.2018. године у делу у коме се наводи да је на месту догађаја пронађена једна чаура ватреног оружја са ознаком на данцету "S B 7,65 br" изјављујем да и није познато откуд та чаура на том месту, ја то нисам видео на лицу места, могу само да Вам кажем да сам оружје са муницијом чувао у кући на сигурном месту, а не у гаражи. Полицију, хитну помоћ и ватрогасце су позвале наше комшије, моја супруга је сачекала долазак тих служби, док је мене комшија одвезао до оближњег дома здравља, а одатле ме је хитна помоћ превезла у Градску болницу. Тамо сам прегледан и о свему томе поседујем медицинску документацију код куће. Имена осумњичених у овом поступку сазнао сам у средствима јавног информисања. Тада сам први пут чуо за њих, једино могу да кажем да сам са оцем окр. Новаковић Игора ишао у школу, а Игора не знам ни из извиђања. Такође, знам и оца окр. Маринковић Александра јер је држао печењару у Врчину код дома здравља. Са обојицом сам био у добрим и коректним односима. Имам посредна сазнања о томе да је осумњичена Шијачки Цветковић Бојана певала на свадби код сина председника општине Драгољуба Симоновића, што ми је познато јер цело Ромско насеље од када је видео њену фотофрафију у новинама прича јавно о томе. Исто тако сам од тих лица сазнао и то да је она тренирала у карате клубу код брата Драгољуба Симооновића, Славка Симоновића. Лица која су осумњичена у овом поступку по мом мишљењу нису имали мотив да учествују у извршењу овог кривичног дела, барем да је мени то познато, што Вам говорим из разлога јер се бавим истраживачким новинарство у оквиру интернет портала "žig info", где сам у више наврата истраживао малверзације локалних функционера у ГО Гроцка, на тај начин што сам прикупљао доказну грађу и материјале које сам достављао господину Жељку Маторчевићу који је о томе писао новинске текстое и обављивао их на интернету. Ја нисам приликом обављања свог посла истраживао, а потом и Жељко није писао о осумњиченим лицима. Ја сам се највише бавио злоупотребама око гасификације у ГО Гроцка, кроз намештене тендере

од стране председника општине Драгољуба Симоновића. Поред тога ја сам се бавио и шефом Комуналне инспекије Владимиром Теофиловићем, о коме је писано да је злоупотребљавао свој службени положај, између осталог он ми је исекао прикључење на водовод и канализацију пре две године. Он ми је усмено рекао у лице а да то нико није чуо на лицу места када се то радило да му је то наредио Драгољуб Симоновић. Мени је грађевинска инспекција долазила преко 10 пута да сруши кућу за коју имам документацију да је накнадно легализована и има томе једно годину дана како је легализована. Дакле, да појасним ја сам 2010. године поднео захтев за легализацију надлежним службама. Против мене није подноена кривична пријава за грађење без грађевинске дозволе. Додао бих још и то да сам ја истраживао и злоупотребе чувара гробља у Гроцкој, мислим да се презива Петровић. Наиме, ја сам пре једно 3-4 године истраживао злоупотребе у Железницама Србије чији је генерални директор тада био Драгољуб Симоновић, с тим да бих желео да Вам кажем да ја њега познајем много дуже од тога, знамо се од детињства, чак смо једно време играли заједно шах у локалном шах клубу, тада је био само обичан грађанин, а после је ушао у полицитику као члан Српске радикалне странке, на чији предлог је био и народни посланик у Скупштини РС. Ја сам дошао до информација да су покрадени железнички прагови па сам трагом догађаја отишао до куће Драгољуба Симоновића која се налзи на 2 километра од моје куће и тада сам фото апаратом фотографио те нове железничке прагове у дворишту његове куће, где је он тада кренуо да ме удари неким дрветом залећући се да ме истим удари у главу, тада ми се обратио претећим речима да ће ми разбити главу, те да немам право да пишем о њему. Њему је било познато да ја радим за жиг инфо јер је Гроцка мало место и све се зна. Такође, желео бих да додам и то да је једно лице које се зове Максимовић Урош долазило код мене кући пре извесног времена и скренуло и пажњу да је чуо да је Драгољуб Симоновић ангажовао неко лице које треба да убије мене и Жељка Маторчевића због нашег рада. Ове ствари које сам вам испричао сам ја пријавио полицији, али мени није познат епилог онога што је полиција урадила по мојим и Жељковим пријавама. Ја због тих ствари гајим сумњу да иза свега овога стоји прво Драгољуб Симоновић, обизором да је он једини имао интерес да ми науди, те да су ова лица која су у овом тренутку осумњичена то урадила само због новца. Моје мишљење је да они као ни ја након свега овога нисмо безбедни. То мислим зато што сам бивши полицајац, тако да осећам угроженост своје безбедности у овом тренутку и неком будућем тренутку, јер сам сигуран да ће се све ово наставити. Нисам се писмено обраћао полицију за заштиту своје безбедности али морам да кажем да у стану у коме тренутно живим испред куће дежурају стално три полицајца. На крају бих желео да додам још и то да сам се ја поред полиције обраћао и другим надлежним органима чак и садашњем председнику Републике, достављајући им сву прибављену документацју, од неких сам добио одговор а од неких не. На Ваше посебно питање одговарам да Драгољуба Симоновића нисам лично видео годинама у назад. Супруга и ја време углавном проводимо код куће, поготово у раним јутарњим часовима ми проводимо време спавајући, дакле не излазимо из нашег дома, светла у унутрашњости просторија гасимо, јер имамо јако добро улично осветљење које нам обасјава собе. Не могу да се изјасним да ли се може видети светло телевизора ван куће, јер нисам обраћао пажњу. Придружујем се кривичном гоњењу и истичем имовинско правни захтев чију ћу висину накнадно определити у даљем току поступка, за сада је то оквирно 7.000.000,00 динара."

Испитана пред Другим ОЈТ-ом у Београду на записник Кт.бр. 5425/18 од 14.01.2019. године оштећена Јела Дељанин се изјаснила: "Дана 11.12.2018. године мој супруг Милан Јовановић и ја смо се из града вратили у нашу кућу која се налази у

Врчину, у ул. Гробљанској бр. 21, кући смо дошли између 14.00 -15.00 часова. То је за нас био посве уобичајан дан. Време смо провели заједно у нашем дому када смо око 20.00 часова пошли на спавање. Иначе, наша кућа је саздана од гараже која се налази у склопу куће, партера (приземље куће) и још једним спратом, са поткровљем, који није посебна стамбена јединица. Ја сам отишла да спавам на спрату, а мој супруг спава у приземљу, спавамо одвојено у засебним просторијама зато што свако од нас воли да гледа на телевизији оно од програма што му се свиђа. Ја сам те вечери подуго остала уз ТВ програм, знам да је прошла поноћ и већ су били рани јутарњи часови 12.12.2018. године када сам негде око 02.30 часова изјутра чула један пуцањ попут звука петарде који је допирао са улице Гробљанске. Одмах за тим звуком зачула сам још један звук да се сручило стакло, заправо да је поломљено стакло. Не могу да определим да ли је било више тих звукова ломљаве стакла за мене је то била ломљавина стакла. Потом ја сам зачула некакво шиштање, али нисам могла да определим од чега потиче тај звук, овде бих вам споменула да сам ја најпре помислила да све ове звукове производи мој супруг, јер је он болестан човек, мислила са да је можда устао, кренуо до тоалета и да је пао и поломио стакло. Међутим, ја са по том шиштању истрчала на терасу која гледа ка ул. Гробљанској, прво сам угледала пламен, да гори гаража која је била сва у пламену, погледала сам ка улици и видела сам само одсјај светала задњих стоп светла неког аутомобила но ја не могу да определим о којој марки аутомобила се ради, нити могу да определим о којој боји се ради аута, нити сам видела рег. ознаке,осим што је тај ауто био на удаљености од 30-40 метара, удаљавао се ка центру Врчина и имала сам утисак да је одјурио. Ја сам била затечена призором и ситуацијом тако да више нисам обраћала пажњу на тај аутомобил већ сам одјурила да пробудим супруга који је спава у приземљу. Напоменула бих да он пије много неких лекова, дијабитичер је, асматичар и срчани болесник, па ти лекови на њега делују успављајуће. Када сам сишла до његове собе он је још био у лежећем положају у кревету, у више наврата сам покушала да га пробудим, чини ми се да је он по буђењу био мало ошамућем од дима, углавном ја сам га ухватила под руке и извукла га из нашег дома. Буквално смо излетели из куће голи и боси без ичега. По изласку из куће ја сам кукала у помоћ, што су чуле наше комшије који су изашли из њихових кућа па су они позвали хитну помоћ, полицију и ватрогасце. Пошто је Милану било лоше једа од наших комшија га је одвезао у здравствену установу. Ја сам остала на лицу места. Прва је дошла полиција, потом хитна помоћ, а након 45 минута су дошли ватрогасци. Док смо чекали ватрогасце пламен се невероватном брзином проширио из гараже ка кући, буквално је гутао све пред собом, неконтролисано се ширећи. Ја сам се осећала лоше имала сам здравствених тескоба па је мене хитна помоћ одвезла у Градску болницу. Мог супруга су лекари прегледали и он о томе вероватно поседује уредну медицинску документацију. Ја и дан данас осећам и имам психичких проблема због овога што се десило, претрпела сам стрес, као што је видљиво из мед докуметације, завршила сам на психијатрији и даље се лечим, имам ноћне море. На Ваше посебно питање одговарам: у гаражи се налази аутомобил марке Мерцедес, беле боје, 2002. годиште, али ја не знам о коме моделу се аутомобила ради и које регистарске ознаке има. Ауто је регистрован на моје име. Аутомоби је у потпунсти изгорео. Његова штета још увек није процењена, данас би требало да изађе вештак који се бави тиме како би проценио штету, где по процени тај извештај ћемо доставити тужилаштво на увид, знање и даље поступање. Да је предметна кућа брачна тековина. Кућа није била осигурана од пожара. У кући је изгорело буквало све од ствари и покућства. Ја осумњиченог Александра Маринковића, осумњиченог Новаковић Игора и осумњичену Шијачки Цветквић Бојану, у односу на које је поступак правноснажно окончан уопште не познајем, први пут сам чула за њих из средстава

јавог информисања, мада можда их познајем из краја да сам пролазила поред њих а да не знам да су то та лица. Не могу да разазнам који би били мотиви ових лица што су учествовали у извршшењу овог кривичног дела, ја конкретно никоме ништа не дугујем, ни са коим нисам у завади и конфликту, супруг и ја живимо скромно од својих пензија. Придружујем се кривичном гоњењу и истичем имовинско правни захтев чију ћу висину накнадно определити у даљем току поступка, за сада је то оквирно 7.000.000,00 динара".

Испитан на главном претресу одржаном дана 14.02.2020. године оштећени Милан Јовановић се изјаснио да у свему остаје код свог искасза који је дао пред замеником Другог ОЈТ-а у Београду на записник Кт.бр. 5425/18 од 14.01.2019. године, с тим што у једној ситници исправља свој претхдони исказ пред замеником тужиоца утолико што наводи да је текстове објављиване преко портала "Жиг инфо" он сачињавао у проценту од 20 до 30% свих објављених текстова, а не како се изјаснио пред тужиоцем, да је текстове преко наведеног портала писао Жељко Маторчевић а да је он само прикупљао материјалне доказе.

Испитана на главном претресу одржаном дана 14.02.2020. године оштећена Јела Дељанин се изјаснила; да остаје код исказа који је дала пред замеником Другог ОЈТ-а у Београду на записник Кт.бр. 5425/18 од 14.01.2019. године и додала: "То је један уобичајен дан, бар за мене и за Милана. Били смо у граду нешто позваршавали, неке послове. Дошли нормално кући. Регистровали ауто тад и овај, подигли пензије и тако даље. Мислим да не, да не причам те ситнице. Отишли мирно спавати знајући да ником ништа не дугујемо, никога , никоме ништа нисмо зло урадили потпуно мирни отишли да спавамо. Негде око, у ствари ја нисам спавала, Милан је спавао, Милан је био доле у овај, у доњем, партеру, доле, овај, спавао, ја сам на спрату била. Овај, и негде, нисам могла спавати, као да сам имала некакав предосећај да ће се нешто десити, не знам ни ја шта, тако сам била узнемирена, гледала ТВ. Негде 20 до 3 или око 15 до 3, не знам ни ја, чула сам неке пуцње, као да је петарда пукла два пута или три, не могу да се сад баш сетим, мислим два пута. Ја сам мало ћутала тако, мислим, ко то сад баца петарде, у том смислу сам мислила, погледам колико је сати 20 до 3. Одједанпут чујем ломљаву стакла, ја још мало се стишам, изађем на терасу, погледам видим ауто у даљини одлази али нисам видела ни боју аута ни број ни ништа јер је то мало даље. Погледам, како сам погледала, погледам, овај, у гаражу, гаража гори. Пламен. Кућа. Ја уопште нисам била свесна шта се дешава. Једноставно то је толико мене, толико сам се била узбудила да је то страшно и у страху и у свему, изађем, овај, уђем овамо у собу одмах и сетим се Милана доле, он спавао доле. Кренем онако у пицами без папуча без игде ичега појурим према њему доле низ степенице да бих њега видела да спасем или шта се дешава, не знам. Како сам ишла низ степенице нисам овај, једноставно нисам видела ништа од дима, од , од, од, тхват, тај, одједанпут дим, замало се нисам срушила, само сам мало, погле, видела доле, овај, под, тако , а нисам се снашла него сам пројурила кроз дим да видим шта ради Милан. Дојурим до њега у собу, дрмусала сам га, вукла, он ништа. Једноствно опио га тај дим, он је и онако срчани болесник, асматичар, дијабетичар, пије силне лекове и наравно тај дим је био густ, ја сам једва пришла њему. Како сам пришла, добила сам некакву снагу, ја не знам сада тек, овај, могу да схватим да сам таку снагу лавовску добила да га некако успем извући из кревета. То се и сада питам како сам успела. Извучем га напоље, тамо, ова, он је почео да повраћа, наравно у пицами, без папуча и он и ја, овај, он је почео да повраћа, ја сам хтела да се вратим у кућу да би узела документа. Сетила сам се, остали смо без пара, документа, све је то остало тамо, али ја нисам могла уопште да уђем, да прићем од пламена, од дима. Милана су одвезли, овај, у хитну помоћ, кад је повраћао

комшија га одвезао у хитну помоћ. Ја сам остала ту, како у страху, у неверици шта се дешава, избезумљена. Кућа гори, све то гори. Одједанпут осетим паљевину, дим, то све око себе, помислим, јао Боже остали смо бескућници у туђем стану ћемо спавати, као што и јесте, од комшија узети одело, од људи који су нам позајмили одела. Нама је све изгорело, нама ништа није остало. Новац, имали смо нешто новца "за не дај Боже", за старе дане, како кажу, малте`не, извињавам се, за сахрану знате. То смо имали, овај, дигли пензије, тако, нама је све то изгорело, сва документа, личне карте. Ништа ми нисмо успели да изнесемо. Стојим тако, плачем бедна, јадна, ето шта да вам кажем. У моменту сам имала осећам и тако сам желела да улетим у тај пожар, у ту ватру, верујте. Да ме није комшиница задржала, то ето Милан први пут сад чује, нисам му ни рекла то. Овај, ја сам имала жељу да ја изгорим са тим станом, са том кућом и са тим стварима, јер знате кад у младости толико стварате, одвајате од уста, купујете, сређујете, одједанпут постанете бескућник. Без изгде ичега, без, само у пицами боса у децембру месецу. То је страшно било. А друго, психички, што сам пропала и и и , немам речи да вам кажем, не само психички, лечим се на неуропсихијатрији, онда аритмију срца имам, висок притисак, све до те вечери. До тада сам била здрава верујте ми, потпуно здрава, и ја сада пијем толико лекова и дан данас ево и после годину ипо дана ја не могу мирно да заспим. Сваки шум, сваки корак ако чујем, слушам, ослушкујем, аутомобил када иде улицом, ја трчим на терању. Знате под каквим сам стресом ја сада, да ја имам осећај да ће мене опет тако нешто урадити. То је страшно за мене. Не знам шта да вам кажем. Лоше се осећам страшно и поред тога оба кука сам оперисала баш физички сам лоше а и психички пропала тотално. Не знам шта да вам кажем. Ето. То је све. Милана су одвезли, Милана су одвезли у хитну помоћ, ми смо сачекали милицију, односно ја сам била ту, знате, када су ме питали када је Милан рођен, да ја се тада нисам сетила датума Милановог, ни мог рођења. Шта да вам друго причам. Какви сам страс. Онда смо, ја и комшиница и Милан ишли за болницу Градску, тако да, Милану је било страшно лоше. Примао је инфузије, примао је инекције, примао свашта. Вратили смо се кући. Нисмо имали где, односно кући, него смо отишли нарадно код комшинице и тако ето ти, то је све изгорело, нигде ништа није остало. Након пожара прво смо отишли код комшинице и ту смо боравили једно 10 дана, након тога смо узели стан на Бановом Брду и ту смо становали, па негде до почетека јуна, тада смо се вратили кући иако није било све сређено, све је мирисало на паљевину".

Сведок Добрица Вујић, испитан пред замеником Другог ОЈТ-а у Београду на записник Кт.бр. 5425/18 од 12.02.2019. године изјашњавао се о свом личном односу са окривљеним Драгољубом Симоновићем и о свом личном односу са оштећеним Миланом Јовановићем, као и о садржини текстова оштећеног Милана Јовановића који се бавио истраживачким новинарством радећи за портал "Жиг инфо". Како се наведени сведок није изјашњавао о догађају од 12.12.2018. године, нити о учешћу окривљених у наведеном догађају, већ се изјаснио само да је након што је кућа оштећеног запаљена отишао до њега, приметио је да је узнемирен и говорио му је "Види шта су ми урадили", указивао је да је у то умешан Симоновић, то суд исказ наведеног сведока није посебно образлагао и ценио имајући у виду да није од утицаја на одлуку суда у овој кривично правној ствари.

Сведок Душко Андрић, испитан пред замеником Другог ОЈТ-а у Београду на записник Кт.бр. 5425/18 од 20.02.2019. године изјаснио се да познаје Драгољуба Симоновића, да је са њим био у контакту до пре 2 до 3 године, да је за њега радио нешто на Сребрном језеру и да је дошло до прекида сарадње, да му није познат однос између окривљеног Драгољуба Симоновића и оштећеног Милана Јовановића, те како се

наведени сведок није изјашњавао о догађају од 12.12.2018. године, нити о учешћу окривљених у истом, нити о било којој другој чињеници која је релевантна за одлуку суда, то суд исказ наведеног сведока није посебно образлагао нити ценио имајући у виду да није од утицаја на одлуку суда у овој кривично правној ствари.

Сведок Владимир Луковић, испитан пред замеником Другог ОЈТ-а у Београду на записник Кт.бр. 5425/18 од 12.02.2019. године изјаснио се: Као поступајући полицијски службеник из почетка сам био иволиран у истраживању пожара оштећеног Милана Јовановића који се догодио 12.12.2018. године у раним јутарњим часовима. Када смо сутрадан изашли на лице места, моје колеге и ја, смо најпре обишли терен, односно околину лица места трагајући за камерама које су евентуално нешто забележиле том критичном приликом. Најпре смо прегледали ужу, а затим и ширу околину места догађаја, нажалост, пошто се ради о Врчину, наишли смо на врло мало безбедносних камера. Ми смо размишљали о томе како је тада НН учинилац пришао лицу места, па смо колега Бранислав Живановић и ја кренули из правца Гробљанске улице, ка улици Авалској, осматрали смо где има камера и на око 1 км од куће оштећеног уочили смо једну већу кућу и на њој приметили камере. Ушли смо у исту, легитимисали се власнику, та особа за коју у почетку нисмо сумњали да је умешана у овај кривично правни догађај се представила као Игор Новаковић, где нам је он рекао да на првом спрату он поседује рисивер који чува видео записе, па смо се нас двојица упутили заједно са њим да у његовом присуству прегледамо садржај онога што је на истом наснимљено. Нама је било интересантно да видимо да ли је том улицом прошло неко возило у периоду од 02,00-05,00 часова изјутра, када је била запаљена кућа, трагали смо за црвеним југом, јер смо имали почетне информације да је НН извршилац тим аутомобилом дошао на лице места. Док смо прегледали снимак у том временском распону, ја сам видео да у том времену уопште није било пуно саобраћаја на том месту, колико се сећам, прошла су два аутомобила један је био црне боје, а други је био црвене боје, тип караван, али не могу да се сетим марке тих аутомобила, нити смо могли да их видимо најбоље, јер је био мрак. Пошто нисмо нашли оно што нас је иницијално интересовало, те снимке ми нисмо скинули, већ смо само нотирали у нашу бележницу оно што нам је било интересантно. После смо дошли до лица, сада осумњиченог Маринковић Александра као извршиоца и Бојане Шијачки Цветковић. Ми нисмо приликом прегледа видео снимака у кући Новаковић Игора уочили нека лица како стоје и разговарају, нити сам ја у свом раду на овом случају приметио нека лица како стоје и разговарају, док сам прегледао мноштво снимака по различитим кућама. Појашњавам да сам ја гледао видео снимке само за врло кратко временско раздобље и то за тај 12.12.2018. године и 11.12.2018. године. Познато ми је од мојих колега који су радили са мном на овом случају да су видео снимци код осумњиченог Новаковић Игора аутоматски преснимљени после неких 2-3 недеље у односу на дешавање. На крају бих још додао и то да сам ја учествовао у претресу куће осумњиченог Новаковић Игора, заједно са својим колегама по наредби суда и тада код њега нисмо пронашли ништа што би било од значаја у овом случају. Како је из напред наведеног исказа сведока Владимира Луковића очигледно да он нема непосредних сазнања о догађају од 12.12.2018. године, нити о учешћу окривљених у истом, нити сазнања које се тичу последица пожара, то суд наведени доказ није посебно ценио сем што суд закључује да исказ наведеног сведока није од утицаја на одлуку суда, нити је одлука суда заснована на његовом исказу.

Сведок Бранислав Живановић, испитан пред замеником Другог ОЈТ-а у Београду на записник Кт.бр. 5425/18 од 20.02.2019. године изјаснио се: Ја сам био један од поступајућих полицијских службеника у предметном случају истраживања пожара на

кући оштећеног Јовановића који се догодио 12.12.2018. године у раним јутарњим часовима. Колико се сећам, заједно сам са колегом Владимиром Луковићем, два дана по дешавању добио задатак од својих непосредних надређених да изађемо на лице места и да извидимо ширу околину у трагању за траговима и доказима који би указали на извршиоца. Ми смо у нашем полицијском раду дошли до сазнања да је евентуално на лицу места критичном приликом било виђено возило из Заставине групе возила. Приликом прегледа ширег места догађаја, трагали смо за камерама које покривају околину, и на једној кући смо уочили камере, па нам је било интересантно да дођемо у посед видео надзора истих. Радило се о кући Новаковић Игора, коме смо се уредно представили и легитимисали као полицијски службеници, рекли смо му да је потребно да прегледамо садржину његовог видео надзора, а он није одбио сарадњу, већ нас је повео са њим у кућу до једног монитора на коме нам је пустио видео снимке које смо колега Луковић и ја са њим заједно прегледавали, у присуству његове супруге. Нама је био интересантан временски распон непосредно пре и мало после дешавања. Колико ме памћење служи мислим да смо обухватили временско раздобље од 00.00 до 04.30 часова. Оно што смо уочили за нас није било интересантно, јер је туда прошло неких 2-3 возила, али не и из заставиног програма, радило се о великим возилима, мислим да је једно возило било марке "Опел Астра" светлије боје, можда сиве или беле, једно возило је било караван, црвене боје, међутим због лошијег снимка нисмо могли утврдити марку и модел, видели смо и један џип, тамније боје, али нисмо утврдили марку и модел. Како је из напред наведеног исказа сведока Живановић Бранислава очигледно да он нема непосредних сазнања о догађају од 12.12.2018. године, нити о учешћу окривљених у истом, нити сазнања које се тичу последица пожара, то суд наведени доказ није посебно ценио сем што суд закључује да исказ наведеног сведока није од утицаја на одлуку суда, нити је одлука суда заснована на његовом исказу.

Сведок Крантић Горан, испитан пред замеником Другог ОЈТ-а у Београду на записник Кт.бр. 5425/18 од 24.01.2019. године изјаснио се: "Критичне вечери, дана 12.12.2018. године, ја сам се пробудио око 03.15 часова ујутру, јер сам био жедан. Обзиром да сам по занимању аутолимар и да имам доста паркираних возила у свом дворишту, кроз прозор своје куће, погледао сам у двориште и све је било мирно. Вратио сам се у кревет и након неких десетак минута чуо сам мотор неког аутомобила који је долазио из правца улице и како тај ауто даје већи гас, претпостављајући да је већом брзином напустио лице места. Након тога, после десетак минута, до моје куће долази мој отац Драгослав који такође живи на истој адреси као и ја, само засебан улаз, те ми саопштава да гори Миланова кућа. Скочио сам из кревета и узео апарате за гашење из моје радионице и отрчао сам до куће Јовановић Милана. Пожар је већ захватио велики део Миланове гараже и његов аутомобил који је био паркиран у истој, марке „Мерцедес А класе". Како се ватра већ поприлично разбуктала, нисам успео да угасим пожар и све остало вам је познато из медија. Понављам да мени нису познати окривљени Новаковић Игор, Маринковић Александар и Шијачки – Цветковић Бојана, иако исти живе у месту мог становања, с тим да ми се чини да сам познавао покојног оца овог Маринковић Александр". Како је из напред наведеног исказа сведока Крантић Горана очигледно да он нема битних сазнања о догађају од 12.12.2018. године, нити о учешћу окривљених у истом, нити сазнања које се тичу последица пожара, то суд наведени доказ није посебно ценио сем што суд закључује да исказ наведеног сведока није од утицаја на одлуку суда, нити је одлука суда заснована на његовом исказу.

Сведок Милош Савић, испитан пред замеником Другог ОЈТ-а у Београду на записник Кт.бр. 5425/18 од 05.03.2019. године изјаснио се: "Ја немам никаквих сазнања о

предметном дешавању, мислим на пожар на кући Милана Јовановића, ја сам за тај пожар сазнао путем медија". Приликом наведеног саслушања сведок се изјашњавао о свом познанству и односу са окривљеним Драгољубом Симоновићем и оштећеним Миланом Јовановићем и том приликом није изнео било каква битна сазнања о догађају од 12.12.2018. године, нити сазнања о учешћу окривљених у истом, нити о последицама пожара, тако да је суд исказ наведеног сведока оценио као исказ који нема утицаја на одлуку суда, те да се одлука суда не заснива на исказу наведеног сведока.

Сведок Јелена Грујић Михаиловић, испитана пред замеником Другог ОЈТ-а у Београду на записник Кт.бр. 5425/18 од 05.03.2019. године изјаснила се: "Желим да искористим своје законско право, право привилигованог сведока, да као супруга окривљеног Владимира Михаиловића не сведочим у наведеном предмету". Због наведеног исказ наведеног сведока суд није оцењивао, нити је на истом заснована одлука суда.

Сведок Урош Максимовић, испитан пред замеником Другог ОЈТ-а у Београду на записник Кт.бр. 5425/18 од 06.03.2019. године изјаснио се: "Немам никаквих непосредних сазнања о предметном догађају који се тиче паљења куће Милана Јовановића. Први пута сам сазнао за паљење његове куће од инспектора који су ме позвали да дам изјаву у службеним просторијама "29 Новембра".Окривљеног Драгољуба Симовића познајем као председника општине Гроцка. Познајем га 7 година уназад. Не сећам се како смо се упознали, и могу да вам кажем да он мене ништа није помогао у мом животу. Ја сам до пре једно две и по године пратио политичка дешавања на локалу, али је после тога престала да ме занима политика, без било каквог конкретног разлога за то. Ја сам пратио и информисао се на интернету о радњама председника општине, сећам се да је било неких текстова о градњи вртића, али се уопште не сећам садржине текстова. Био сам члан СНС-а од оснивања до пре једно три године, када сам прешао у странку "Доста је било" и ту сам био њихов активиста. Додао бих још и то да је мене моја мајка Јасмина Теофиловић учланила у СНС. Милана Јовановића познајем од пре две године, видео сам га три пута у животу, познат ми је његов рад и његово деловање, знам да се бави новинарским послом на нивоу општине. Не могу да се сетим када је то било, али сам ја одлазио код Милана Јовановића када смо имали локални комунални проблем у Врчину, па сам га замолио да нас медијски испрати, како би то одјекнуло. Додао бих још и то да сам ја пре једно 2 и по године био код њега у његовој кући, заједно сам отишао тамо са Вујић Добрицом, како би га упозорио на претње које сам измислио. Наиме, ја сам Јовановићу тада у присуству Вујић Добрице саопштио да ми је Андрић Душко пренео да ће наудити мени и људима који се активно противе власти у општини Гроцка. Тада је на власти у општини био Драгољуб Симоновић. Те претње које сам ја измислио су заправо биле батине о којима је причао Андрић Душко. Разлог због којих сам ја измислио претње, а потом их пренео Милану Јовановићу, је био тај што сам ја на тај начин желео да се додворим новинарима и опозицији, јер сам ја хтео да оснујем групу грађана која би се бавила проблемима на територији општине Гроцка. Напомињем да сам ја том приликом слагао и Вујић Добрицу кога сам замолио да пође са мном код Милана. Нас двојица смо се заједно сложили да одемо код Милана јер смо обојица знали да је он медијски активан". Како је из напред наведеног исказа сведока Уроша Масимовића очигледно да он нема битних сазнања о догађају од 12.12.2018. године, нити о учешћу окривљених у истом, нити сазнања које се тичу последица пожара, то суд наведени доказ није посебно ценио сем што суд закључује да исказ наведеног сведока није од утицаја на одлуку суда, нити је одлука суда заснована на његовом исказу.

Сведок Дејан Димић, руководилац ватрогасне бригаде Сектора за ванредне ситуације МУП-а Србије, која је интервенисала на гашењу пожара од 12.12.2018. године на објекту оштећеног Милана Јовановића, ул. Гробљанска бр. 21 у Врчину, испитан на главном претресу дана 25.08.2020. године изјаснио се: "Па сад колко се сећам то је било негде после поноћи. Добили смо информацију да, то код нас иде аларм, узбуна, и како се пале аларми тако се екипе полако спремају и у току спремања ми добијамо информацију шта гори и на основу тога шаљемо одређене екипе. Сад смо, чули смо да гори кућа у Врчину, јел тако. То је било негде после поноћи и ми смо кренули са једним навалним возилом са мислим 6 људи и једна цистерна, покретно возило са 3 човека. Она служи највише за помоћ у снабдевању воде. У међувремену послата и екипа једна из Гроцке из њихове ватрогасне станице. Тамо смо стигли, колико је нама већ требало, око 20 минута, отприлике, то има већ у том записнику, који сте узели. Стигли смо на лице места и затекли смо већ целу гаражу у пламену и ухватио је предњи, већи део предње куће. Онда, одмах, истог момента креће гашење и евакуација људи ако је потребно. Једна екипа одмах креће на гашење, друга екипа на претрагу људи да ли има у кући, да ли је неко остао. Ја као вођа екипе, значи то сам распоредио, одмах сам јављао, тако имамо, морамо да истог момента јављамо и нашем центру шта се дешава. У међувремену, овај, људи који су били около исто сакупљамо информације и сазнали смо да је власник куће одвежен, да га је неки комшија одвезао у Хитну помоћ или већ у болницу где је и да у кући тренутно нема никог. После 5 минута сам сазнао и да је супруга власника да је ту у комшилуку. Касније сам отишао до ње да попричам, онда смо се усресредили на гашење куће. Видели смо да унутра, у гаражи да је комплетно из.., гори ауто. Једна екипа гасила гаражу, две екипе су гасиле кућу. То је отприлике то. Гашење се врши док се не угаси последњи жар, кад се завршило то све наш је задатак значи то да доведемо да нема опасности по даље пожар и ширење, кад смо завршили ми смо покупили нашу опрему и вратили се у станицу". Поред наведеног наведени сведок се изјаснио да се након извршене интервенције сачињава статистички извештај у који се уносе подаци о интервенцији; броју учесника интервенције, објекту који је захваћен пожаром, подаци о току интервенције, утрошеним средствима, површини захваћеној пожаром, оштећеној површини од пожара, спашеној површини од пожара, с`тим што је навео да се ни један егзактни податак који се уноси у статистички лист, не уноси након извршеног мерења и слично, већ да се подаци у статистички лист уносе паушалном проценом.

Сведок Звонко Груловић, Управник Окружног затвора у Београду испитан на главном претресу одржаном дана 05.10.2020. године, изјаснио се да окривљени Игор Новаковић из просторија Окружног затвора у Београду као притвореник није извођен дана 24.01.2019. године око 07,30 часова и да је такав писмени извештај од стране Окружног затвора у Београду достављен на захтев Другог ОЈТ-а у Београду и на захтев браниоца окривљеног адвоката Горана Пејића. Објаснио је да је он потписао извештаје о томе да окривљени Новаковић Игор у наведено време није извођен из окружног затвора у Београду, а да је податке у извештај унео након што је исте прибавио преко начелника Службе за обезбеђење и да се тако уверио да је окривљени Игор Новаковић из просторија Окружног затвора у Београду дана 24.01.2019. године извођен само ради саслушања пред замеником тужиоца Предрагом Миловановићем у просторије Окружног затвора у Београду.

Сведок Милош Митровић, испитан на главном претресу одржаног дана 05.10.2020. године изјаснио се; "Ево овако, крајем, односно почетком 2019. године, позван сам као бранилац по службеној дужности да се јавим, у овај, Градски СУП, односно у Полицијску управу за град Београд, 29. новембар, да је у питању окривљени

који је тамо задржан. Том приликом нисам знао ни ко је, ни шта је у питању. Када сам отишао тамо, Пето одељење мислим да је било, овај, примио ме, примили су ме овај, полицијски службеници и тужилац поступајући Предраг Миловановић, који је био такође присутан. Том приликом ми је тужилац предочио отприлике наводе шта се ставља на терет и тако даље, укратко, да је овај, у суштини пре тога, овај, предочено и окривљеном шта је у питању, шта му се ставља на терет и да би евентуално могло да се, односно, да је и окривљени упознат са тим, да окривљени иде, на овај, пуно признање, овај, кривичног дела које му се ставља на терет, а да том приликом се закључи и споразум о признању кривице, где би он био, овај, осуђен на казну затвора до шест месеци кућног затвора, како би могао да задржи право на службу даље и да неће бити у притвору када то буде, када то буде изнео, да му неће бити одређен притвор. Ништа, ја сам то отишао после тога на поверљив разговор са окривљеним, исто сам му то пренео од речи до речи, стекао сам утисак да је окривљени можда у том тренутку и био упознат са овај предлогом који му је, који сам му ја пренео од стране тужиоца и да је на неки начин био сагласан са тим. Ја у том тренутку нисам знао детаље нити овај кривичне пријаве, нити његове одбране, нити било чега, обзиром да је он био сагласан са санкцијом која му је предочена и са условима, овај, признања кривичног дела, односно осуде на кућни затвор до шест месеци, без притвора, отишли смо у просторију где је био тужилац. У присуству тужиоца, окривљеног, мислим два полицијска службеника тог одељења, ја сам још једном питао поступајућег тужиоца, тужиоче Ви сте мени предочили да, овај, ће ово бити признање окривљеног зарад закључења споразума у коме би окривљени добио до шест месеци кућног затвора како би имао право да задржи службу и да неће бити одређивања притвора, то је било, били су присутни сви. Том приликом је тужилац то потврдио уз присуство окривљеног, ја сам питао окривљеног још једном, Владимире да ли се Ви слажете са тим, он је рекао, да слажем се и приступило се саслушању окривљеног. Тада сам ја први пут и чуо излагање, овај излагање окривљеног". Поред наведеног сведок Милош Митровић се изјаснио да приликом поверљивог разговора са окривљеним Владимиром Михаиловићем није разговарао о томе да ли је он дело за које се терети извршио или није, о томе није разговарао јер се наведени окривљени изјаснио да му је прихватљива понуда да закључи споразум о признању кривичног дела, даму није познато зашто након саслушања окривљеног није дошло до закључења споразума о признању кривичног дела и да му је окривљени Владимир Михаиловић, приликом посета у притвору, предочио да је на њега на неки начин вршен притисак од стране полиције да да исказ, односно да изнесе одбрану какву је трабло да изнесе, а да му је заузврат обећано закључење описаног споразума о признању кривичног дела, као и да му је познато да је окривљени Владимир Михаиловић, након саслушања од 24.01.2019. године још једном био саслушан.

Налазом и мишљењем судског вештака грађевинске струке Војислава Поповића ипл.инг.грађ. Од 06.03.2019. године утврђено је да су последице настале услед пожара на стамбеном објекту који се налази у ул. Гробљанска бр. 21 у Врчину такве да се могу извршити поправке и довести објекат у технички исправно употребно стање за коришћење, да је гаража у саставу објекта тотално оштећена и да је неопходно њено рушење и поновно грађење до довођења у тенички исправно стање, те да укупна утврђена штета настала приликом пожара на стамбеном објекту и гаражи уз стамбени објекат који се налази у Врчину у ул. Гробљанска бр. 21, на дан 12.12.2018. године износи 3.432.784,96 динара. Детаљну анализу предметног налаза и мишљења суд је навео у посебном делу образложења ове пресуде.

Налазом и мишљењем стручног саветника одбране, судског вештака Александра

Ђорђевића, грађевинског инжењера од 02.06.2020. године, исти вештак наводи да је на основу извршених анализа, увида у лист непокретности број 7564 КО Врчин, пројекат затеченог стања који је урађен од стране "Пројектинг" из Гроцке 07.04.2016. године, записнику Управе КП МУП Србије од 23.12.2018. године, а који је сачињен на основу увиђаја извршеног дана 13.12.2019. године, утврдио да је вредност неопходних грађевинских и занатских радова и материјала на санацији штете настале од пожара на објекту породичне стамбене зграде и гараже на кат. Парц. 4768/3 КО Врчин, ул. Гробљанска бр. 21, износи 1.924.709,38 динара. Детаљну анализу предметног налаза и мишљења стручног саветника одбране, судског вештака Александра Ђорђевића суд је навео у посебном делу образложења ове пресуде.

Налазом и мишљењем судског вештака Ане Милосављевић дипл.инж.ел. за област електротехнике од 12.03.2019. године, на основу прегледа објекта и увида у пројекат за легализацију – извештај затеченог стања објекта – ТК. Пројектинг Гроцка из априла 2016. године, утврђено је да укупна висина штете на електричним инсталацијама настала у пожару од 12.12.2018. године, у објекту који се налази у Београду - Врчин, ул. Гробљанска бр. 21 износи 291.363,07 динара. Детаљну анализу предметног налаза и мишљења суд је навео у посебном делу образложења ове пресуде.

Ангажовани стручни саветник одбране, судски вештак Миодрага Стојковић за област електротехнике, је писменом од 18.08.2020. године и писменом од 22.10.2020. године, истакао примедбе на налаз и мишљење судског вештака електро струке Ане Милосављевић од 12.03.2019. године које се тичу утврђивања дужине уништених електро каблова и друге електро опреме, утичница, прекидача, разводних табли и слично као и норматива које је у свом налазу и мишљењу користила судски вештак Ана Милосављевић, који стручни саветник, својим писменим примедбама, а ни приликом изјашњења на главном претресу, није утврдио врсту и количину електро каблова коју је требало инсталирати у објектима оштећеног, нити њихову вредност, као ни врсту ни вредност електро опреме коју је требало заменити у објектима оштећеног након пожара. Детаљну анализу примедаба наведеног стручног саветника одбране суд је навео у посебном делу образложења ове пресуде.

Налазом и мишљењем судског вештака комисионе струке Александра Дупала од 23.01.2019. године утврђено је да је наведени судски вештак искључиво на основу стања у списима, као и на основу података које је добио од оштећеног Јовановић Милана, у погледу врсте и количине уништених ствари у предметном пожару, укупна вредност уништених ствари, збирно са путничким моторним возилом, марке Мерцедес А 170, износила 1.924.151,60 динара. Истим налазом и мишљењем вештака Александра Дупала, штета на путничком моторном возилу оштећених, марке Мерцедес бенз А 170 ЦБИ, година производње 2002. утврђена је на износ од 200.975,10 динара. Суд је предњи налаз и мишљење судског вештака Александра Дупала прихватио само у делу висине штете која се односи на уништено возило оштећених у износу од 200.975,10 динара, због тога што је ангажовани стручни саветник на страни одбране, судски вештак актуар Бранко Павловић, потврдио предњи и знос штете на возилу утврђен од стране судског вештака Александра Душала. У преосталом делу суд није ценио, нити посебно образлагао налаз и мишљење судског вештака Александра Душала, имајући у виду да је исти вредност уништених ствари у пожару, утврђивао по списку ствари који му је достављен од стране оштећених, а да ни једну од уништених ни оштећених ствари није имао могућност да види, односно да на тај начин утврди да су се пре пожара налазили у објекту оштећених, што је све ближе анализирано у посебном делу образложења ове пресуде.

Ангажовани стручни саветник одбране, судски вештак актуар Бранко Павловић, је писменом од 21.06.2020. године истакао примедбе на налаз и мишљење судског вештака комисионе струке Александра Дупала од 23.01.2019. године указујући да судски вештак Александар Дупало, при изради свог налаза и мишљења није поштовао методологију процене вредности штете јер при својој процени није одређивао вредност остатка спашених ствари који се одузима од износа процењене вредности имовине, што је по методологији био дужан да учини, те што је приликом процене вредности уништене имовине користио нереалну стопу амортизације од 50%, чиме је поступио супротно Упутству о јединственој методологији за процену штета од елементарних непогода (Службени лист СФРЈ бр. 27/87.

На главном претресу одржаном дана 06.10.2020. године закључено је да није могуће утврдити вредност штете од пожара на имовини оштећеног Јовановић Милана јер нема доказа о имовини коју је поседовао, вреднсти те имовине у моменту настанка штете, стпену оштећења појединачних ствари, нити о вредности остатка сваке појединачне ствари,па је сходно налогу суда приступљено утврђивању вредности ствари и добара у просечном домаћинству. Сходно наведеном, стручни саветник одбране судски вештак Бранко Павловић је својим писменом од 21.10.2020. године, користећи податке из Билтена о потрошњи домаћинства 2018. године, који је издао Републички завод за статистику, утврдио да је просечно домаћинство у неурбаном делу београдског региона у 2018. години укупно потрошило 818.172,00 динара, од чега је на сва трајна добро у домаћинству потршило само 26.700 динара. Анализирајући званичне прописе који се баве амортизационим стопама, стручни саветник је закључио да се могу пронаћи минималне стопе амортизације за намештај 10%, клима уређај 10%, шпорет и фрижидер 10%, рачунар 20%, другим речима амортизација која траје највећи број година у поменутим правилницима, за поменуте 4 категорије добара је од 5 до 10 година. На основу наведеног стручни саветник је закључио, да је реално да се сва добра из домаћинства потпуно амортизују за 10 година. Имајући у виду наведено стручни саветник закључује да с`обзиром да се у 2018. години на сва трајна добра у просечном домаћинству, у неурбаном делу београдског региона потрошило 26.700,00 динара, односно да је у претходних 10 године потршено 267.000,00 динара на добра која и после умањења за амортизацију на дан настанка штете имају вредност. На предњи начин стручни саветник је дошао до закључка да је најнижа вредност добара, сведена на ниво просечног домаћинства и за 2018. годину у домаћинству оштећеног, на дан настанка штете износила 223.463,00 динара, односно да је најмање у том износу настала штета на имовини оштећеног од последица пожара који се догодио 12.12.2018. године.

Увидом у извештај о форензичком прегледу лица места ПУ за град Београд УКП, Одељење за оперативну криминалистичку технику број Кт.100-3096/2018 од 12.12.2018. године, утврђено је да је дана 12.12.2018. године у Врчину, ГО Гроцка, улица Гробљанска број 21, извршен криминалистичко-технички преглед лица места, и да је том приликом констатовано да су спољашња врата гараже која се налази у склопу приземног дела куће, затечена отворена, са језичком цилиндра браве у положају "закључано" и кључем затеченим у лежишту цилиндра са унутрашње стране врата и са разбијеним стаклом. Даље је утврђено да је услед дејства пожара унутрашњост гараже у потпуности изгорела, са урушеном кровном конструкцијом и попуцалим стаклом на прозорима, да је приземни део куће делимично изгорео са попуцалим стаклом, док се на спратном делу куће уочавају трагови дима и гарежи на зидовима, плафону и намештају. Прегледом лица места пронађени су следећи трагови: траг број 1 – једно путничко моторно возило,

највероватније марке "Мерцедес" А 170, власништво Дељанин Јеле, затечено је у гаражи на наведеној адреси, предњим делом окренутим ка улазу у кућу, возило је у потпуности изгорело; траг број 2 – на поду гараже пронађено је више комада разбијеног стакла које највероватније потиче од улазних врата гараже; траг број 3 – једна чаура ватреног оружја са ознаком на данцету "S&B" 7,65, и траг број 4 – са пода гараже узет је узорак нагорелог материјала из пожара.

Увидом у налаз и мишљење вештака НКТЦ МУП-а Србије Миломира Јеротијевића, дип.инг.маш., и Малише Станковића, маст.инж.маш., од 28.12.2018. године, утврђено је да су вештаци Националног криминалистичко-техничког центра Миломир Јеротијевић и Малиша Станковић су 13.12.2018. године изашли на место догађаја, и да су на основу детаљног прегледа дали следећи налаз:

Опис објекта:

Предметни објекат - гаража налази се у ограђеном дворишту, предњим делом (улаз у гаражу) до Гробљанске улице (фот. 1, 2 и 3). Гаража је укупне површине око 25м, озидана чврстим материјалима (блокови, -бетон), са дрвеном кровном конструкцијом и црепом од глинене опеке. Плафон у гаражи је сачињен од попречних дрвених греда и дрвене ламперије (са доње стране). Улазна врата у гаражу су метална, застакљена у горњој половини. У наставку гараже налази се стамбени објекат у два нивоа (приземљеј и поткровље), површине у основи bico 70m^2. Стамбени објекат је сазидан чврстим материјалима (циглом од глинене опеке), ојачан бетонским серклажима. Кровна конструкција је састављена од дрвене грађе, покррвена црепом од глинене опеке. Гаража и стамбени објекат су међусобно спојени. Из стамбеног објекта постоји улаз у гаражу. Гаража и стамбени објекат су били прикључени на градску ел. мрежу.

Одређивање центра пожара:

Са спољашње стране зидова гараже видљиви трагови дејства пожара изнад прозора и врата, тзв. „димни ореоли" (фот. 1 и 4). Изнад прозора стамбеног обејкта нема трагова тзв. „димних ореола" (фот. 1-3). Кондензација врелих продуката сагоревања, тзв. „димних ореола" на делове спољашњих зидова изнад отвора на објекту (прозори, врата, прве пукотине...) је карактеристична за појаву пожара у затвореном простору са непропусним плафоном. У конкретном случају навадени трагови указују на појаву пожара у унутрашњости гаражног простора. Прегледом пода у зони улаза у гаражу пронађени су неконтаминирани делићи стаклених површина који по дебљини и боји одговарају стакленим површинама улазних врата у гаражу (фот. 5 и 6). Делићи стаклених површина без трагова чађи указују на чињеницу да су стаклене површине на улазним вратима у гаражу разбијене непосредно пре пожара. Лева страна улазних врата је претрпела висок степен термичких оштећења који се огледа у промени боје металних површина и топљењу алуминијумских лајсни око прозора, односно алуминијумских поп-нитни којима је лимена табла била причвршћена за доњи део рама врата (фот. 7 и 8). Изразита термичка оштећења доњег делајулазних врата, као и топљење алуминијумских делова указују на постојање изузетно високе темпретауреса унутрашње стране улазних врата и то у нивоу пода гараже. Топљење алумин. делова указује не дејство температуре веће од 660°C. У унутрашњости гараже констатована је потпуна термичка деструкција простора, паркираног путничког возила „Mercedes A class" и припадајућег инвентара и сл.) (фот. 9). Дрвена ламперија са плафона и дрвене летве са крова су изгореле, цреп се урушио на под гараже (фот. 9). На остацима дрвених греда - рогова констатован је највећи степен термичких оштећења у делу до улаза у гаражу и то са унутрашње - доње стране (фот. *9).* Прегледом опожареног возила констатован је највећи степен термичке деструкције у задњем делу, који се

огледа у промени боје металних површина Сбледо жута и наранџаста боја), топљењу алуминијумских и пластичних делова (фот. 10). Најинтензивнија оштећења су видљива са задње спољашње стране, непосредно изнад пода гараже. У предњем делу возила видљиви су остаци алуминијумских хладњака (фот. 11). Алуминијумски измењивач топлоте у предњем делу путничке кабине ја такође само оштећен са горње стране, као последица дејства акумулираних врелих продуката сагоревања из правца плафона (фот. 12). Прегледом просторије стамбеног објекта, која се налази у наставку гараже, консатован је већи степен термичке деструкције виших делова просторије и то ближе гаражи (фот. 13). Нижи делови просторије су мање оштећени у пожару (фот. 14). Просторија десно од гараже, односно просторије у поткровљу, оштећене су дејством акумулираних врелих продуката сагоревања, без директног дејства отвореног пламена са пода наведених просторија. На основу свих констатованих трагова дејства пожара може се закључити да су највећа термичка оштећења у предњем делу гараже, а да степен термичке деструкције опада ка стамбеном објекту, односно ка поткровљу стамбеног објекта. Изразито висок степен термичких оштећења у зони између улазних врата у гаражу и задњег дела опожареног аутомобила указује на почетак пожара у означеној зони. Висок степен термичких оштећења у нивоу незапаљиве подлоге гараже (под од бетона) указује на присуство лако запаљивих материја - поспешивача горења.

Стабилни извори енергије у центру пожара:

Како се дејство отвореног пламена не може доказати ни једном аналитичком методом приступило се прегледу стабилних извора енергије у циљу елиминисања познатих узрочника пожара. Између улазних врата у гаражу и задњег дела возила нису пронађени стабилни извори енергије (ел. инсталација, грејна тела и сл.).

Лако запаљиве материје у центру пожара:

У циљу утврђивања присуства и врсте лако запаљивих материја поспешивача горења радници криминалистичке технике ПУ Београд, УКП 10. одељења изузели су три трага нагореле материје са пода гараже, иза опожареног возила. Анализом достављених трагова нагореле материје у физичко-хемијској лабораторији НКТЦ детектоване су фракције моторног бензина у сва три трага (физичко - хемијско вештачење бр. 234-8379/18). Опожарено возило користи као погонско возило еуро-дизел, те је искључена могућност да детектоване фракције моторног бензина потичу од возила.

На основу напред изнетог у налазу наведених вештака, исти су закључили и дали мишљење да је пожар који се догодио 12.12.2018. године у гаражно - стамбеном објекту вл. Милана Јовановића, ул. Гробљанска бр. 21, Врчин, ГО Гроцка, настао је у предњем делу гараже, ближе улазним вратима, односно задњем делу паркираног возила. Пожар је иницран контактом ужареног предмета или отвореног пламена са испарењима моторног бензина детектованог у центру пожара.

Налазом и мишљењем вештака НКТЦ МУП-а Србије Стевана Митровића, дипломираног хемичара, од 26.12.2018. године, наводи се да је дана 24. 12. 2018. године ПУ за Град Београд, Одељење за оперативну криминалистичку технику доставила УКП, Националном криминалистичко-техничком центру Београд захтев број: 234-2-2797/2018 од 24.12.2018. године, а у прилогу захтев ПУ за Град Београд, УКП, Одељење за истраживање експлозија, пожара и хаварија број: 03/16/2/6/2-1799/18 од 22.12.2018. године за физичко-хемијско вештачење пет узорака. Наведени узорци изузети су са лица места пожара који се догодио дана 12.12.2018. године у месту Врчин, ГО Гроцка, ул. Гробљанска 21, те да је вештачењем потребно утврдити да ли достављени узорци садрже

лако запаљиве супстанце. Сходно наведеном прегледани су достављени узорци и то: узорак број 1, који представља нагорелу материју црне боје упаковану у најлонску кесу увијену на врху; узорак број 1-2, који представља памучну вату са траговима нагореле материје црне боје упаковану у најлонску кесу увијену на врху; узорак број 1-3, који представља памучну вату са траговима нагореле материје црне боје упаковану у најлонску кесу увијену на врху; узорак број 2, који представља нагорелу материју црне боје упаковану у најлонску кесу увијену на врху; узорак број 3, који представља нагорелу материју црне боје упаковану у најлонску кесу увијену на врху. Анализом достављених узорака, применом методе гасне хроматографије спрегнута са масеним детектором на уређају Агилент 7890B/5977B MSD, уз примену SPME технике, вештак налази да у узорку број 1 утврђено је присуство хемијских једињења (алкана, изоалкана и супституисаних ароматичних угљоводоника) који по својој структури и распореду на гасном хроматограму могу потицати од моторног бензина, да у узорцима број 1-2 и 1-3 није утврђено присуство хемијских једињења која могу потицати од моторног бензина и да је у узорцима број 2 и 3 утврђено присуство хемијских једињења (алкана, изоалкана и супституисаних ароматичних угљоводоника), који по својој структури и распореду на гасном хроматограму могу потицати од моторног бензина. Након спроведеног вештачења, вештак Стеван Митровић, дипломирани хемичар, дао је мишљење да: узорци број 1, 2 и 3 садрже лако запаљиве супстанце; узорци број 1-2 и 1-3 не садрже лако запаљиве супстанце; у узорцима број 1, 2 и 3 утврђено је присуство хемијских једињења (алкана, изоалкана и супституисаних ароматичних угљоводоника) који по својој структури и распореду на гасном хроматограму могу потицати од моторног бензина.

Налазом и мишљењем вештака балистичара НКТЦ МУП-а Србије Копечни Милоша од 13.12.2018. године, наводи се да је Одељење за истраживање експлозија, пожара и хаварија УКП ПУ за град Београд је у прилогу свог акта 03/16/2/6/2 број 1737/18 од 13.12.2018. године доставила овом Центру захтев да се изврши вештачење једне чауре пиштољског метка. Поступајући по захтеву вештак је извршио потребне прегледе и испитивања, те на основу тога дао следећи налаз и мишљење: „Визуелним прегледом и мерењем достављене спорне чауре утврђено је да је реч о чаури која потиче од пиштољског метка калибра 7,65 mm. Спорна чаура је достављена без иницијалне каписле и са видљивим траговима дејства пламена, а плашт предметне чауре је покидан и отворен у доњој половини. Микроскопским прегледом на достављеној чаури се уочавају трагови извлакача и избацача ватреног оружја. Ово указује да се спорна чаура налазила у цеви неког ватреног оружја. Како код спорне чауре недостаје иницијална каписла не може се са сигурношћу утврдити да ли је иста опаљена из неког ватреног оружја или је до активирања метка дошло као последица дејства високе температуре и пламена. Са друге стране чињеница да је код спорне чауре дошло до кидања чауре и испадања иницијалне каписле би одговарала случају активирања метка услед дејства пламена. Наиме, како се том_приликом метак налази слободан, без зидова цеви и затварача, то су барутни гасови настали активирањем метка слободни да се шире у свим правцима. Ово за последицу има испаљивање пројектила, али и иницијалне каписле са друге стране, а најчешће и кидање плашта. Такође, након опаљења метка у чаури не остају експозивне и запаљиве материје, те накнадно дејство пламена на испаљену чауру не би довело до додатних оштећења исте“

Увидом у списе предмета Другог основног суда у Београду КПП.Д.бр. 11/19-КПП бр. 21/19, у допис судије за претходни поступак Драгане Јелић од 18.02.2019. године, упућен Управи Окружног затвора у Београду, утврђено је да се наведеним дописом судија за претходни поступак Драгана Јелић сагласила да се окривљени Владимир Михаиловић, који се налази у притвору, дана 19.02.2019. године приведе у Друго основно јавно

тужилаштво ради саслушања.

Увидом у списе предмета Другог основног суда у Београду КПП.Д.бр. 291/18-КПП бр. 558/18, у допис судије за претходни поступак Небојше Бајића од 24.01.2019. године, упућен Управи Окружног затвора у Београду, утврђено је да се наведеним дописом судија за претходни поступак Небојша Бајић сагласио да се окривљени Игор Новаковић, који се налази у притвору, дана 24.01.2019. године, саслуша у просторијама Окружног затвора у Београду.

Увидом у извештај Окружног затвора у Београду број 713-4254/2020 од 14.10.2020. године, утврђено је да су дана 24.01.2019. године, са блока 1-1-2 извођена притворена лица, међу којима је извођен и окривљени Новаковић Игор, на захтев тужилаштва у времену од 12,00 – 12,55 часова, те да је дужност, на наведеном блоку, тога дана обављао старији командир Латин Марко.

Увидом у извештај из Казнене евиденције за окривљене, суд је утврдио да окривљени Драгољуб Симоновић и окривљени Владимир Михаиловић до сада нису осуђивани.

Суд је утврдио да је окривљени Маринковић Александар до сада осуђиван и то пресудом Вишег суда у Београду К.бр. 709/12 од 25.04.2013. године, због кривичног дела из члана 246. став 1. КЗ-а, на казну затвора у трајању од 3 (три) године и пресудом Основног суда у Младеновцу К.бр. 251/17 од 20.08.2017. године, због кривичног дела из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, на казну затвора од 8 (осам) месеци, условно на 2 (две) године.

Оцењујући проведене доказе, сваки проведени доказ појединачно и све проведене доказе у њиховој међусобној повезаности, суд је, у складу са одредбом из члана 16 ЗКП-а, утврдио следеће чињенично стање:

Дана 12.12.2018. године, око 03,20 часова окривљени Маринковић Александар је дошао у улицу Гробљанска број 21 тако што га је, близу тог места, довезла Бојана Шијачки Цветковић својим возилом марке Цитроен, модел Хсара, црвено- тамне металик боје, регистарских ознака ЗР 098-ХЛ, са ког места је окривљени Маринковић Александар дошао до куће оштећеног Милана Јовановића, Гробљанска бр. 21, са собом поневши ранац у коме се налазила цигла и флаша са бензином, који је дошавши до гараже која је спојена са кућом, из ранца извадио стаклену флашу од једног литра у којој се налазио моторни бензин, па је преко грлића флаше ставио крпу коју је пре тога натопио бензином, а затим преко крпе и грлића флаше ставио чеп од флаше, потом циглом разбио прозор улазних врата гараже и кроз тако начињен отвор, претходно упаливши крпу натопљену бензином причвршћену на боци, убацио у унутрашњост гараже ближе улазу у пределу задњег дела возила оштећеног марке Мерцедес А 170, сиве боје, након чега се разбуктао пожар, који је најпре захватио унутрашњост гараже и аутомобил који се налазио у гаражи, а потом се пожар и врели продукти сагоревања проширили на приземни и спратни део куће оштећеног, при чему су се пламен и врели продукти сагоревања, гас угљен-моноксид неконтролисано ширили по целом стамбеном објекту оштећеног, изазивајући конкретну опасност по живот и тело оштећених Јовановић Милана и

Дељанин Јеле, који пожар је локализован и угашен тек након интервенције ватрогасне екипе, Сектора за ванредне ситуације МУП-а Републике Србије. Од последица напред описаног пожара оштећени Милан Јовановић и Јела Дељанин су претрпели штету великих размера, која се односи на оштећења возила, гараже, стамбеног објекта и покућуства.

Окривљени Маринковић Аександар је напред описане радње предузео тако што га је на извршење описаног дела подстрекао окривљени Новаковић Игор. Наиме, окривљени Новаковић Игор је дана 05. или 06.12.2018. године, приликом разговора са окривљеним Маринковић Александром, који су обавили испред куће окривљеног Новаковић Игора у Врчину, од њега затражио да за њега обави један посао и то да се запали једно возило Мерцедес А класе, сиве боје, детаљно му објаснивши локацију на којој се налази тај аутомобил и да се возило налази у гаражи на тој локацији, понудивши му за ту услугу отпис новчаног дуга који је окриљени Маринковић имао према окривљеном Новаковићу и обећавши му плус новчану награду након извршеног дела, што је окривљени Маринковић Александар прихватио и дана 12.12.2018. године запалио возило које се налазило у гаражи и изазвао пожар на возилу, гаражи и стамбеном објекту оштећених на начин описан у претходном делу образложења ове пресуде.

Окривљени Новаковић Игор је напред описане радње подстрекавања окривљеног Маринковић Александра предузео тако што га је на извршење описаног дела подстрекао окривљени Михаиловић Владимир. Наиме, окривљени Михаиловић Владимир је почетком месеца децембра 2018. године, обавио разговор са окривљеним Новаковић Игором, испред куће окривљеног Новаковић Игора, која се налази у Врчину, у улици Авалска бр. 21, па користећи њихово претходно међусобно познанство, током тог разговора му предочио да за њега има посао и да му је потребна његова услуга која се огледа у томе да треба да пронађе "човека од поверења" који би запалио аутомобил који се налази у гаражи удаљеној 200 метара од куће окривљеног Новаковић Игора, што је окривљени Новаковић Игор прихватио и након пар дана обавестио окривљеног Михаиловић Владимира да је пронашао лице које ће обавити тражени посао, али да то лице за услугу тражи новац, на шта је окривљени Михаиловић Владимир пристао јер је њему окривљени Драгољуб Симоновић обећао да ће му за ту услугу дати новац.

Окривљени Михаиловић Владимир је напред описане радње подстрекавања окривљеног Новаковић Игора предузео тако што га је на извршење описаног дела подстрекао окривљени Драгољуб Симоновић. Наиме, окривљени Драгољуб Симоновић је крајем септембра или почетком октобра месеца 2018. године, у ресторану Мировица, који се налази у Београду, Болеч, током прославе у наведеном ресторану повео разговор са окривљеним Михаиловић Владимиром и од њега као лица од поверења затражио помоћ – услугу, да пронађе неко лице које би ради опомене запалило аутомобил марке Мерцедес А класе, сиве боје, при томе објаснивши окривљеном Михаиловић Владимиру да се наведено возило налази у гаражи, која се налази до улице Гробљанска бр. 21 у Врчину, не наводећи име лица чији аутомобил треба запалити али наводећи да са тим лицем има сукоб и проблем јер се то лице преко интернет портала "Жиг инфо" бави истраживањем рада окривљеног Симоновић Драгољуба на позицији председника општине Гроцка, при чему је окривљени Симоновић Драгољуб обећао да ће лицу које запали аутомобил, по обављеном послу, када се ситуација смири, дати новац. Окривљени Михаиловић Владимир је прихватио такав захтев окривљеног Драгољуба Симоновића, свестан друштвеног положаја и позиције коју има Драгољуб Симоновић, при томе рачунајући да ће својим утицајем Драгољуб Симоновић супрузи окривљеног Владимира

Михаиловића, која је запослена у општини Гроцка, обезбедити бољи радни статус у општини Гроцка, па је руковођен тиме, прихватио да за извршење траженог посла, као посредника ангажује окривљеног Новаковић Игора.

Сви окривљени су познавали место где се налази стамбени објекат оштећених Милана Јовановића и Јеле Дељанин, улица Гробљанска број 21 у Врчину, тачније било им је познато да се возило налази у гаражи која представља јединствену грађевинску целину са стамбеним објектом оштећених на наведеној адреси.

Суд је напред наведено чињенично стање утврдио на основу признања окривљених Маринковић Александра, Новаковић Игора и Михаиловић Владимира, које признање су дали приликом саслушања на околности извршења предметног кривичног дела пред замеником Другог ОЈТ-а у Београду.

Наиме, окривљени Александар Маринковић је приликом саслушања пред замеником Другог ОЈТ-а у Београду, на записник Кт.бр. 5368/18 од 23.12.2018. године у присуству свог браниоца адвоката Николе Михаиловића признао да је дана 12.12.2018. године око 03,00 часова, у Врчину изазвао пожар у гаражи која се налазила у склопу куће оштећеног, при томе тачно наводећи на који начин је дошао критичног дана на наведену локацију, која запаљива средства је са собом понео, на који начин је боцу са запаљеним бензином убацио у гаражу оштећеног, прецизно наводећи да је све то урадио због тога што је то од њега да уради затражио Новаковић Игор, прецизно описујући где су се срели он и окривљени Новаковић Игор и да је захтев Новаковића прихватио због тога што му је он као "зеленаш" коме је дуговао новац, обећао отписати новчани дуг који има према њему и да ће му по обављеном послу дати и посебну новчану награду. Окривљени Маринковић Александар се приликом предметног саслушања изјаснио да је одлучио да призна извршење кривичног дела за које се терети, иако је приликом претхдоног саслушања пред тужиоцем дана 20.12.2018. године, негирао извршење тог кривичног дела, због тога што је, а према његовим речима, због тога што се каје због онога што је учинио и да жели да се од свега искупи, након што је суочен са новим чињеницама и околностима предметног догађаја.

Предњи исказ окривљеног Маринковић Александра потврђен је исказом окривљеног Новаковић Игора који је дао на записник Другог ОЈТ-а у Београду Кт.бр. 5425/18 дана 24.01.2019. године, у присуству свог браниоца адвоката Игора Пејића, којим исказом је окривљени Новаковић Игор признао да је за паљење возила оштећеног Милана Јовановића, које се налазило у гаражи у улици Гробљанска бр. 21, ангажовао окривљеног Маринковић Александра, тачно наводећи време и место сусрета са окривљеним Маринковић Александром, тачно наводећи да је од њега затражио да се "некој бараби" запали ауто и да се исто налази у гаражи у улици Гробљанска број 21, тачно наводећи да му је за ту услугу обећао отписати постојећи новчани дуг и дати посебну новчану награду након обављеног посла и да је то све окривљени Маринковић Александар прихватио уз објашњење да је у проблемима са бившом женом и дететом и да му је потребан новац. Окривљени Новаковић Игор је приликом саслушања пред тужиоцем на записник од 24.01.2019. године објаснио да иако је приликом саслушања пред тужиоцем 23.12.2018. године негирао извршење предметног кривичног дела, одлучио да призна извршење кривичиног дела, покајавши се због онога што је учинио у намери да се искупи за оно што је учинио, желећи да сноси одговорност за оно што је учинио, а суочен са новим чињеницама и околностима које су му предочене од стране тужилаштва, без намере да избегава своју кривичну одговорност. Исказ који је дао пред

тужиоцем дана 24.01.2019. године окривљени Новаковић Игор потврдио је својим исказом који је дао на записник приликом саслушања пред тужиоцем дана 20.02.2019. године изјаснивши се "желим да изјавим да у целости остајем при својој одбрани коју сам дао у истражном поступку дана 24.01.2019. године.

Предњи исказ окривљеног Новаковић Игора, потврђен је исказом окривљеног Михаиловић Владимира који је дао на записник Другог ОЈТ-а у Београду Кт.бр. 5425/18 од 24.01.2019. Године у присуству браниоца по службеној дужности адвоката Милоша Митровића којом приликом се окривљени Владимир Михајловић изјаснио и признао да је од окривљеног Игора Новаковића, користећи њихов комшијски и познанички однос и са којим је ишао заједно у теретану и у кога је имао поверење затражио да нађе неко лице да опомене оштећеног Милана Јовановића тако што ће му запалити ауто, објаснивши му где се налази тај ауто, односно, да се кућа Милана Јовановића налази на 200 метара од куће окривљеног Новаковић Игора и да им је то познато јер обојица познају Врчин. Том приликом окривљени Махаиловић Владимир, сеизјаснио да је Новаковић Игору обећао да ће за паљење возила дати новац и да је то Новаковић Игор прихватио. Окривљени Маихаиловић Владимир се приликом саслушања пред тужиоцем дана 24.01.2019. године даље изјаснио да је од окривљеног Новаковић Игора затражио да под напред описаним условима нађе неко лице које би запалило возило које се налази у гаражи у улици Гробљанска бр. 21, због тога што је то од њега затражио окривљени Драгољуб Симоновић приликом разговора у ресторану Мировица у Болечу, крајем септембра или почетком октобра месеца 2018. године приликом рођенданског славља које је организовала ћерка председника општине Гроцка, окривљеног Драгољуба Симоновића. Окривљени Михаиловић Владимир је том приликом детаљно описао да је током разговора са Драгољубом Симоновићем у ресторану Мировица, окривљени Драгољуб Симоновић њему предочио да има неки проблем са лицем Јовановић Миланом, објаснивши да се ради о новинару, образлажући у чему се састоји проблем, што окривљеног Михаиловића није посебно интересовало, када је окривљени Михаиловић Владимир, након обављеног разговора, рекао окривљеном Симоновићу да ће покушати да пронађе особу која би то могла да учини, да запали возило у гаражи у ул. Гробљанска бр. 21 наводећи да му је окривљени Симоновић Драгољуб током разговора у ресторану Мировица дати новац по протеку месец, месец и по дана, по завршеном послу, када се ситуација смири. Окривљени Михаиловић Владимир је приликом саслушања пред тужиоцем дана 24.01.2019. године објаснио да је захтев окривљеног Драгољуба Симоновића, да пронађе неко лице које би оштећеном Милану Јовановићу запалило аутомобил, прихватио не из користољубља, већ због тога што је свестан друштвеног положаја и моћи окривљеног Драгољуба Симоновића, на позицији општине Гроцка, очекивао да њему и његовој породици може помоћи нешто у животу. Том приликом је објаснио да је ћерка окривљеног Драгољуба Симоновића, кума његове супруге Јелене Грујић Михаиловић, да је његова супруга запослена у општини Гроцка, на радном месту у кабинету заменика председника ошштине и да је запослењу његове супруге у општини Гроцка, помогла ћерка окривљеног Драгољуба Симоновића. Изјашњавајући се пред тужиоцем дана 24.01.2019. године окривљени Владимир Михаиловић се изјаснио да је одлучио да призна своју улогу у догађају од 12.12.2018. године, да му је жао због свега што му се десило, да је из његовог посредовања у претходном догађају нанета неизмерна штета његовој породици, да је својом улогом у том догађају унизио своју јединицу и службу у којој ради, да признањем жели да скине љагу са свог имена и часног презимена своје породице и да се нада да ће тиме послужити као пример и да тако нешто више неће учинити, а да је при свему руковођен да му је предочено да признање извршења кривичног дела представља олакшавајућу околност према одредбама Кривичног

законика.

Изјашњавајући се пред замеником Другог ОЈТ-а у Београду на записник од 19.02.2019. године окривљени Владимир Михаиловић се изјаснио "Желим да изјавим да у целости остајем при својој одбрани коју сам дао у истражном поступку од 24.01.2019. године".

Дакле, окривљени Маринковић Александар је приликом саслушања пред тужиоцем дана 23.12.2018. године у потпуности признао да је дана 12.12.2018. године запалио аутомобил оштећеног Милана Јовановића који се налазио у гаражи у ул. Гробљанска бр. 21 у Врчину, да је ту радњу предузео у свему на начин описан у изреци ове пресуде, односно у изреци ове пресуд да га је за извршења те радње подстрекао, ангажовао, окривљени Новаковић Игор, да је тај захтев Новаковић Игора прихвати ради отписа постојећег новчаног дуга и обећане новчане награде након извршеног дела. Наведени исказ Маринковић Александра, потврђен је исказом окривљеног Новаковић Игора који је приликом салушања пред етужиоцем дана 24.12.2018. године признао да је за паљење аутомобила оштећеног анажовао окривљеног Маринковић Александра, а по захтеву окривљеног Михаиловић Владимира, да је захтев окривљеног Михаиловић Владимира прихватио руковођен њиховим претходним познанством и дружењем. Исказ окривљеног Новаковић Игора потврђен је исказом окривљеног Михајловић Владимира, који је приликом саслушања пред тужиоцем дана 24.01.2019. године признао да је ангажовао, као посредника окривљеног Новаковић Игора, да пронађе неко лице које ће запалити аутомобил који се налази у гаражи у улици Гробљанска бр. 21 и да је то учинио на захтев окривљеног Драгољуба Симоновића, који га је ангажовао као човека од поверења, ћерка окривљеног Драгољуба Симоновића је кума супруге окривљеног Владимира Михаиловића, која је помогла супрузи окривљеног Владимира Михаиловића да се запосли у општини Гроцка у кабинету заменика председника и да је очекивао да ће окривљени Драгољуб Симоновић за услугу коју му учини, руковођен његовим друштвеним положајем и моћи, помоћи у његовом животу и животу његове породице, плашећи се да, ако то не учини за окривљеног Симоновића, да се то може одразити на посао његове супруге и да би на тај начин могао остати без једне плате у кући. Из напред наведеног је очигледно да су признања окривљених Маринковић Александра, Новаковић Игора и Михаиловић Владимира међусобно сагласна а на околности да је окривљени Маринковић Александар извршио паљење аутомобила који се налазио у гаражи у ул. Гробљанска бр. 21, да је то учинио на захтев Новаковић Игора, да је Новаковић Игор ангажовао окривљеног Маринковић Александра, на захтев окривљеног Михаиловић Владимира, а да је окривљени Владимир Михаиловић у окривљеном Игору Новаковићу нашао лице које ће пронаћи лице спремно да запали аутомобил који се налази у гаражи у улици Гробљанска 21 учинио на затхев окривљеног Драгољуба Симоновића. Искази наведених троје окривљених сем што су сагласни у погледу ко је кога и како ангажовао у реализацији предметног догађаја, сагласни су и у хронологији припремања наведеног догађаја. Наиме, окривљени Владимир Михаиловић наводи да је од стране Драгољуба Симоновића замољен да пронађе неко лице које би запалило аутомобил крајем септембра или почетком октобра месеца 2018. године, да је Михаиловић Владимир анажовао окривљеног Игора Новаковића да изврши предметно дело почетком децембра месеца 2018. године, да је окривљени Новаковић Игор ангажовао окривљеног Маринковић Александра да изврши предметно дело 05. или 06. децембра 2018. године и да је, коначно, дело извршено 12.12.2018. године. Поред наведеног не постоји било каква противуречност између исказа окривљених Маринковић Александра, Новаковић Игора и Михаиловић Владимира приликом признања извршења кривичног дела у погледу

времена и места извршења дела за које се терете, као ни мотива због којих је сваки од њих прхиватио да изврши оно што је овај претходни од њега тражио.

Окривљени Драгољуб Симоновић, испитан пред тужиоцем на записник Кт.бр. 5425/18 од 27.01.2019. године је у потпуности негирао извршење кривичног дела, тврдећи да није ангажовао окривљеног Владимира Михаиловића да пронађе неко лице које би, ради опомене, запалило возило оштећеног Милана Јовановића у гаражи у улици Гробљанска број 21, наводећи да током сусрета у ресторану "Мировица" на ту тему није разговарао са окривљеним Владимиром Михаиловићем, да је са окривљеним Владимиром Михаиловићем, приликом сусрета у Кафићу "Спорт" разговарао о могућности напредовања супруге окривљеног Владимира Михаиловића, која је запослена у општини Гроцка, да му је том приликом Михаиловић Владимир рекао да ће "ценити то" уколико он успе да обезбеди њено напредовање, и да ће наћи решење да га Јовановић Милан и Жељко Маторчевић оставе на миру те да ће му се на тај начин одужити.

И поред тога што је окривљени Симоновић Драгољуб, приликом саслушања пред тужиоцем, а касније и на главном претресу, негирао извршење кривичног дела за које се терети, да је подстрекао окривљеног Владимира Михаиловића да пронађе неко лице које би запалило возило оштећеног Милана Јовановића, суд није прихватио такве наводе из одбране окривљеног Драгољуба Симоновића имајући у виду да је окривљени Михаиловић Владимир својим исказом који је дао пред тужиоцем 24.01.2019. године, који исказ је потврдио приликом саслушања пред тужиоцем дана 19.02.2019. године, прецизно објаснио да је такву услугу од њега затражио Драгољуб Симоновић и то приликом разговора у ресторану "Мировица", крајем септембра или почетком октобра месеца 2018. године, да је том приликом окривљени Драгољуб Симоновић објаснио да је у проблему са тим лицем чије возило треба запалити због тога што се бави истраживањем његовог рада на позицији председника општине Гроцка,да то лице траба паљењем аутомобила опоменути да престане са таквим радом, да ће за ту услугу дати новац, месец или месец ипо дана по завршеном послу, када се све смири, те да је окривљени Михаиловић Владимир, такав захтев окривљеног Драгољуба Симоновића прихватио, уздајући се да ће он, коришћењем свог друштвеног положаја и моћи, помоћи напредовању његове супруге запослене у општини Гроцка, као и да му иначе може помоћи у животу. Како су ћерка окривљеног Драгољуба Симоновића и супруга окривљеног Владимира Михаиловића, куме, те да је ћерка Драгољуба Симоновића, према исказу окривљеног Владимира Михаиловића, помогла приликом запослења, супруге окривљеног Владимира Михаиловића и како је према неспорним исказима и окривљеног Драгољуба Симоновића и окривљеног Владимира Михаиловића вођен разговор на тему напредовања супруге окривљеног Владимира Михаиловића, запослене у општини Гроцка, то је очигледно да је Владимир Михаиловић због кумовске везе био лице од поверења окривљеном Драгољубу Симоновићу, да је Драгољуб Симоновић имао мотива да затражи помоћ од окривљеног Владимира Михаиловића да опомене оштећеног, власника аутомобила паљењем истог, ради решења проблема због тога што се власник аутомобила бавио истраживањем рада окривљеног Драгољуба Симоновића, а да је окривљени Владимир Михаиловић имао мотива да му пружи такву услугу очекујући за узврат помоћ од окривљеног Драгољуба Симоновића у вези напредовања његове супруге запослене у општини Гроцка као и помоћ у његовом и животу његове породице, рачунајући на његов друштвени положај и утицај. Како ни један други од окривљених, сем окривљеног Драгољуба Симоновића није познавао оштећеног Милана Јовановића, нити је са истим имао било какав неспоразум, нерашчишћен однос, тиме ни један од окривљених, Владимир Михаиловћ, Игор Новаковић и Александар Маринковић, ниси

имали мотив да на било који начин науде отећеном Милану Јовановићу. Једини мотив да науди оштећеном Милану Јовановићу имао је окривљени Драгољуб Симоновић. Из наведеног је очигледно да до ангажовања окривљених Владимира Михаиловћа, Игора Новаковића и Александра Маринковића у организацији и реализацији извршења предметног кривичног дела не би дошло без иницијативе – подстрекавања од стране окривљеног Драгољуба Симоновића.

Признање окривљеног Александра Маринковића, дато на записник Другог ОЈТ-а у Београду Кт.бр. 5368/18 од 23.12.2018. године да је возило оштећеног Милана Јовановића које се налазило у гаражи у ул. Гробљанска бр. 21 у Врчину, дана 12.12.2018. године запалио тако што је дошавши на наведено место из ранца извадио флашу са бензином и циглу, да је претходно употребом цигле разбио прозор од гараже и онда кроз тако начињен отвор у гаражу убацио флашу напуњену бензином преко чијег грлића је ставио крпу натопљену бензином, коју крпу је запалио пламеном упаљача, потврђено је налазом и мишљењем вештака НКТЦ МУП-а РС Стевана Митровића, дипломираног хемичара од 26.12.2018. године, којим вештачењем је утврђено да је на узорцима који су му достављени у виду гасних хроматограма и масених спектара, као и њиховим поређењем са резултатима добијеним у виду масених спектара стандарда лако запаљивих и других супстанци и то узорцима број 1, 2 и 3 утврђено присуство хемијских једињења (алкана, изоалкана и супситуисаних ароматичних угљоводоника) који по својој структури и распореду на гасном хроматограму могу потицати од моторног бензина. Напред наведени исказ окривљеног Александра Маринковића потврђен је и налазом и мишљењем вештака НКТЦ МУП-а РС Миломира Јеротијевића, дипломираног инжењера машинства и Малише Станковића, мастер инжењера машинства од 28.12.2018. године који су својим наведеним налазом закључили да је пожар који се догодио 12.12.2018. године у гаражно-стамбеном објекту власника Милана Јовановића, у Врчину, у ул. Гробљанска бр. 21, настао је у предњем делу гараже, ближе улазним вратима, односно задњем делу паркираног возила, као и да је пожар иницран контактом ужареног предмета или отвореног пламена са испарењима моторног бензина детектованог у центру пожара. Наведени вештаци су у свом налазу и мишљењу објаснили да су свој предњи налаз и мишљење засновали на непосредном опажању пожаришта, места догађаја дана 13.12.2018. године, да су том приликом прегледом пода у зони улаза у гаражу пронађени неконтаминирани делићи стаклених површина који по дебљини и боји одговарају стакленим површинама улазних врата у гаражу, да ти делићи стаклених површина без трагова чађи указују на чињеницу да су стаклене површине на улазним вратима у гаражу разбијене непосредно пре пожара, чиме се несумњиво потврђује исказ окривљеног Маринковић Александра са записника Другог ОЈТ-а у Београду од 23.12.2018. године који је објаснио да је пре него што је запаљену боцу са бензином убацио у унутрашњост гараже, циглом са спољашње стране разбио стаклену површину на вратима гараже. Наведени вештаци НКТЦ МУП-а РС, Стеван Митровић, дипломирани хемичар, те Миломир Јеротијевић, дипломирани инжењер машинства и Малиша Станковић мастер инжењер машинства, су се приликом изјашњења на главном претресу изјаснили тако што су у целости остали код напред наведених писаних налаза и мишљења, не доводећи у сумњу на било који начин исказ окривљеног Маринковић Александра у погледу начина и средстава којима је изазвао пожар у објекту оштећеног.

Сваку сумњу да је до пожара у објекту оштећеног Милана Јовановића, изазваног дана 12.12.2018. године у ул. Гробљанска бр. 21 у Врчину, могло доћи на други начин, односно да је до пожара могло доћи испаљивањем пиштољског метка калибра 7,65 мм, а све због спорне чауре метка наведеног калибра, која је на месту пожара пронађена током

форензичког прегледа лица места, отклонио је вештак балистичар НКТЦ, МУП-а РС, Милош Копечни који је својим писменим налазом и мишљењем од 13.12.2018. године, на основу визуелног прегледа и мерења достављене спорне чауре утврдио да иста потиче од пиштољског метка калибра 7,65 мм, да је спорна чаура достављена без иницијалне каписле и са видљивим траговима дејства пламена и да је плашт предметне чауре покидан и отворен у доњој половини. Микроскопским прегледом достављене чауре вештак налази да се уочавају трагови извлакача и избацача ватреног оружја, што указује да се спорна чаура налазила у цеви неког ватреног оружја. Наведени вештак закључује да због тога што код спорне чауре недостаје иницијална каписла, не може са сигурношћу утврдити да ли је иста опаљена из неког ватреног оружја или је до активирања метка дошло као последица дејства високе температуре и пламена. Међутим, чињеница да је код спорне чауре дошло до кидања и испадања иницијалне каписле, то указује да је до активирања метка дошло услед дејства пламена. Вештак наведено поткрепљује тиме што објашњава да метак који се налази слободан, ван зидова цеви и затварача, активиран пламеном има за последицу да се барутни гасови настали активирањем метка слободно шире у свим правцима и доводе до испаљивања пројектила али и иницијалне каписле са друге стране и најчешће кидања плашта чауре, што није случај ако се метак испаљује из цеви. Испитан на главном претресу, вештак балистичар Милош Копечни, је у свему остао код свог писменог налаза и мишљења од 13.12.2018. године.

Исказ окривљеног Александра Маринковића, са записника Другог ОЈТ-а у Београду од 23.12.2018. године потврђен је и правноснажном пресудом Другог основног суда у Београду Спк.бр. 524/18 од 24.12.2018. године којом је окривљена Бојана Шијачки Цветковић оглашена кривом што је извршила кривично дело изазивање опште опасности помагањем из члана 278 став 1 Кривичног законика у вези са чланом 35 Кривичног законика и осуђена на казну затвора у трајњу од 6 месеци која ће се извршити у просторијама у којима окривљена станује, а уз употребу електронског надзора и на новчану казну у износу од 50.000,00 динара. Наиме, у изреци наведене пресуде, чињеничном опису дела за које се терети, описане су идентичне радње помагања окривљене Бојане Шијачки Цветковић, које се тичу њеног помагања окривљеном Александру Мариновићу, у извршењу дела за које се он терети у предметном кривичном поступку, које је у свом исказу од 23.12.2018. године потврдио окривљени Маринковић Александар.

На основу проведених доказа и оцене истих суд је нашао да је на објекту оштећеног Милана Јовановића, возилу, гаражи, стабеном делу објекта и на покућству које се налазило у објекту, пожаром изазваног дана 12.12.2018. године наступила имовинска штета великих размера.

Одредбама Кривичног законика, одредбом из члана 278 став 1, као битан елемент кривичног дела изазивање опште опасности наведено је изазивање опасности за имовину већег обима, а одредбом из члана 288 став 1 Кривичног законика, као битан елеменат кривичног дела, тешко дело противи опште сигурности наводи се наступање имовинске штете великих размера. Ни једном од наведених законских одредби Кривичног законика Р Србије, па ни одредбама из члана 112, којом се одређује значење израза у том Законику, није објашњено шта се подразумева под изразом "имовна већег обима", а шта под изразом "имовинска штета великих размера".

Према схватању кривичног одељења Врховног суда Србије из 2006. године (Осб.Кж.бр. 2652/04), имовином већег обима сматра се имовина чија вредност прелази

износ од 1.200.000,00 динара којој је претила опасност уништења пожаром, а према правном схватању кривичног одељења Врховног суда Србије од 20. и 27. марта 2002. године имовинска штета великих размера постоји када штета прелази износ од 4.000.000,00 динара.

У конкретном случају, суд је нашао да је у догађају од 12.12.2018. године, пожаром на објекту оштећених Милана Јовановића и Јеле Дељанин наступла штета великих размера.

Имајући у виду да је у пожару од 12.12.2018. године изгорело возило оштећених, гаража, да је пожар захватио приземни и спратни део стамбеног објекта, у коме су живели оштећени Милан Јовановић и Јела Дељанин, те да је предметним пожаром превасходно угрожено "право на дом" оштећених, с`обзиром да оштећени у свој дом након пожара нису могли користити до априла, односно маја 2019. године, које право је одредбом из члана 8 Европске конвенције о људским правима и основним слободама промовисано као основно људско право. Европска конвенција за заштиту људских права и основних слобода ратификована је и инкорпорисана у наш правни систем Законом о ратификацији (Сл. лист СЦГ – међународни уговори број 9/2003 до 7/2005 и Сл.гл.РС бр. 12/2010 и 10/2015), то суд налази да самим тим што је инкриминисаним делом окривљених угрожено основно људско право оштећених, право на дом, да су тиме остварена обележја кривичног дела тешко дело против опште сигурности из члана 288 став 1 Кривичног законика.

И поред предњег става овог суда, суд је на основу проведених доказа утврдио да су оштећени у инкриминисаном догађају претрпели имовинску штету великих размера, односно штету која прелази износ од 4.000.000,00 динара, а сходно заузетом ставу Врховног суда Србије од 20. и 27. марта 2002. године имовинска штета великих размера постоји када штета прелази износ од 4.000.000,00 динара.

Да су оштећени Милан Јовановић и Јела Дељанин у инкриминисаном догађају од 12.12.2018. године претрпели имовинску штету великих размера суд је утврдио поклонивши веру налазу и мишљењу судског вештака грађевинске струке Војислава Поповића од 06.03.2019. године, налазу и мишљењу судског вештака електро струке Ане Милосављевић од 12.03.2019. године, усаглашеном изјашњењу судског вештака комисионе струке Александра Дупала и стручног саветника одбране судског вештака актуара Бранка Павловића у погледу висине штете на возилу оштећеног, као и на усаглашеном изјашњењу судског вештака комисионе струке Александра Дупала и стручног саветника одбране, судског вештака актуара Бранка Павловића у погледу настале штете на покућству оштећених, а према Критеријуму просечне опремљености домаћинства, према статистичким подацима за 2018. годину,на локацији Врчин.

Налазом и мишљењем судског вештака грађевинске струке Војислава Поповића, дипл.инг.грађ. од 06.03.2019. године, утврђено је да укупна утврђена штета настала приликом пожара на стамбеном објекту и гаражи уз објекат, који се налази у Врчину у ул. Гробљанска бр. 21, износи 3.432.784,96 динара.

Налазом и мишљењем судског вештака електро струке Ане Милосављевић, дипл.инг.електротехнике од 12.03.2019. године утврђено је да укупна штета на електричним инсталацијама, настала у пожару од 12.12.2018. године, у објекту који се налази у Врчину, ул. Гробљанска бр. 21 износи 291.363,07 динара.

Налазом и мишљењем судског вештака Александра Дупала од 23.01.2019. године, утврђено је да је вредност возила оштећених Милана Јовановића и Јеле Дељанин, марке Мерцедес бенз А 170 ЦДИ, година производње 2002, запремине мотора 1689 ЦЦМ, на дан пожара 12.12.2018. године, старог 16 година и 5 месеци износила 200.975,10 динара. Изјашњавајући се на налаз и мишљење судског вештака Александра Дупала од 23.01.2019. године, у погледу вредности возила оштећеног, стручни саветник одбране, судски вештак актуар Бранко Павловић, није имао примедби на утврђену вредност возила оштећеног од 200.975,10 динара на дан инкриминисаног догађаја.

Стручни саветник одбране, судски вештак Бранко Павловић, је писменим примедбама на налаз и мишљење судског вештака Александра Дупала од 21.10.2020. године, истакао да због немогућности да се утврди стварна штета на стварима оштећених од последица пожара од 12.12.2018. године јер не постоје докази које су се ствари у време пожара налазиле у објекту оштећених и у ком су степену оштећене, за суд је прихватљиво је да се вредност ствари утврђује на основу статистичког податка о просечној опремљености домаћинства, за остало подручје – неурбано, за београдски регион,а према подацима Републичког завода за статистику за 2018. годину. Стручни саветник је у свом писменом поднеску од 21.10.2020. године узимајући у обзир најнижу вредност добара из просечног домаћинства сведену на 2018. годину и то намештај, расвету и декоративну опрему за стан, тепихе и остале простирке, текстил за домаћинство, велике кућне апарате, мале електричне кућне апарате, посуђе и остали прибор, вели алат и опрему за кућу и врт, мали алат и разноврсни прибор, опрему за пријем, снимање и репродукцију звука и слике, рачунарску опрему, играчке, опрему за спорт и камповање, књиге, канцеларијски материјал, електричне апарате за личну негу, накит и сатове и остале личне предмете, кофере, торбе, кишобране и слично, све у вредности од 223.463,00 динара, које приходе у том износу је породично домаћинство могло остварити у последњих 10 година и да остане 43.500,00 динара. Судски шетак Александар Дупало се сагласио са закључком стручног саветника Бранка Павловића у погледу најмање вредности уништене имовине оштећених у инкриминисаном догађају исказаној од стране стручног саветника Бранка Павловића на износ од 223.463,00 динара.

Имајући у виду да је налазом и мишљењем судског вештака грађевинске струке Војислава Поповића дипл.инг.грађ. од 06.03.2019. године, утврђено да је штета настала приликом пожара на стамбеном објекту и гаражи, који се налазе у Врчину у улици Гробљанска бр. 21, у износу од 3.432.784,96 динара, да је налазом и мишљењем судског вештака електроструке Ане Милосављевић, дипл.инг.електротехнике од 12.03.2019. године, на електричним инсталацијама у истом објекту настала штета у износу од 291.363,07 динара, да је налазом и мишљењем судског вештака комисионе струке Александра Дупала од 23.01.2019. године, утврђено да је штета на возилу оштећених које је изгорело настала у вредности од 200.975,10 динара, што представља вредност возила на дан 12.12.2018. године, са којим износом штете на возилу се сагласио стручни саветник одбране – судски вештак Бранко Павловић, те да је према мишљењу стручног саветника одбране Бранка Павловића исказано у писменом поднеску од 21.10.2020. године, најмања вредност уништених ствари, по критеријуму посебно опремљености домаћинства на наведеној локацији, а у години када се догодио инкриминисани догађај, у износу од 223.463,00 динара, са чиме се сагласио и судски вештак комисионе струке Александар Дупало, то најмањи износ укупне штете на објекту оштећеног, од последица пожара који се догодио дана 12.12.2018. године, износи (3.432.784,96 + 291.363,07 + 200.975,10 + 223.463,00 динара) = 4.148.586,13 динара, односно да штета на објекту

оштећеног настала од последица пожара износи преко 4.000.000,00 динара.

Имајући у виду да је судски вештак комисионе струке Александар Дупало својим писменим налазом и мишљењем од 23.01.2019. године, укупну штету, ствари, покућства која је уништена предметним пожаром, утврдио на износ од 1.924.151,60 динара, укључујући и вредност штете на возилу оштећеног од 200.975,10 динара, те како је попис уништених ствари – покућства оштећеног, сачинио на основу списка који му је доставио сам оштећени Милан Јовановић, а да се током вештачења није уверио да су наведене ствари постојале, у ком степену су уништене, то суд из тих разлога писмени налаз и мишљење наведеног судског вештака није прихватио, нити је на основу тог налаза, нити изјашњења наведеног вештака на главном претресу, утврђивао вредност уништених ствари, сем у односу на висину штете коју је својим налазом утврдио на возилу оштећеног, јер се са тим сагласио и стручни саветних ангажован од стране одбране судски вештак актуар Бранко Павловић.

Дакле, суд је на основу напред наведених доказа утврдио да је од последица пожара изазваног дана 12.12.2018. године, за оштећене наступила имовинска штета у износу од преко 4.000.000,00 динара, те да се ради о имовинској штети великих размера, у смислу одредбе из члана 288 став 1 Кривичног Законика.

Суд је поклонио веру налазу и мишљењу судског вештака грађевинске струке Војислава Поповића дипл.инг.грађ. од 06.03.2019. године, којим је висина штете, од последица пожара, на објекту оштећеног Милана Јовановића, утврђена на износ од 3.432.784,96 динара, оцењујући да је наведени судски вештак предметни налаз и мишљење сачинио према правилима струке, да се ради о потпуном и методолошки исправно сачињеном налазу и мишљењу и да је исти сачињен на основу непосредног увида у стање објекта после пожара и одговарајућу грађевинско-техничку документацију. Наиме, из садржаја предметног писменог налаза и мишљења утврђује се да је вештак дана 12.02.2019. године, прегледом наведеног стамбеног објекта са гаражом, утврдио стање објекта после пожара у свим деловима објекта, гаражи, приземљу стамбеног објекта и спратном делу стамбеног објекта, да је детаљно описао сва оштећења настала на зидовима, подовима, столарији, крову и свим другим грађевинским детаљима објекта, да је потом у табеларном делу свог писменог налаза и мишљења, навео све радове које је неопходно извести, прво на рушењу и демонтажи оштећених делова објекта а потом наводећи неопходне радове на санацији објекта, уградњи подова, столарије, малтерисања зидова, керамичке радове, фарбарско-молерске радове и радове на обезбеђењу водоводне и канализационе инсталације, при томе је исказивао новчану вредност свих неопходних радова на санацији објекта. Упоређујући опис насталих оштећења на објекту као и опис неопходних радова које је нужно извести ради санације објекта, уочљиво је да су опис оштећења и неопходних радова за санацију објекта међусобно усаглашени предметним писменим налазом и мишљењем. Изјашњавајући се на главном претресу судски вештак грађевинске струке Војислав Поповић, суочен са налазом и мишљењем ангажованог стручног саветника одбране судског вештака Александра Ђорђевића, од 02.06.2020. године, је у целости остао код свог писменог налаза и мишљења, оспоривши налаз и мишљење наведеног стручног саветника наводећи да стручни саветник у свом налазу и мишљењу није био доследан у погледу приказивања врсте, количине и вредности радова које је неопходно спровести ради санације последица пожара насталих на стамбеном објекту и гаражи оштећених, наводећи да стручни саветник у свом налазу под тачком А, "демонтажа и рушење", под А.3, уписао је балконска застакљена врата 90 х 205 у вредности од 10 еура, а да није обрачунао радове на демонтажи тих врата, да је

пропустио да обрачуна вредност материјала ради израде металне конструкције степеништа, а обрачунао је трошкове демонтаже истог, да није у обрачуну тесарских радова, израде кровне конструкције обрачунао све неопходне радове као опшивке стрехе куће ламперију, опшивке стрехе гараже и косог плафона у веранди, те да није обрачунао вредност спољних ПВЦ прозора који су уграђени уместо дрвених, и да није обрачунао, у делу браварских радова, уградњу нових лајсни и застакљивања прозора и врата веранде. Даље указује да стручни саветник у свом налазу у делу "водовод и канализација" је пропустио да обрачуна хигијенске радове и трошкове обавезних испитивања тих радова пре почетка коришћења објекта и да у делу "браварски радови" није обрачунао радове на исправљању-пеглању конструкције степеништа и антикорозивну заштиту те конструкције и радове на санацији деформисане ТМ плоче изнад хола која је оштећена.

Поклонивши веру налазу и мишљењу судског вештака грађевинске струке Војислава Поповића, од 06.03.2019. године, као и његовом изјашњењу на главном претресу, суд није прихватио налаз и мишљење ангажованог стручног саветника одбране, судског вештака Александра Ђорђевића од 02.06.2020. године, којим је вредност оштећења на гаражи и стамбеном објекту оштећеног, у грађевинском смислу, утврђена на износ од 1.924.709,38 динара, јер је уважио примедбе и објашњења која је дао судски вештак Војислав Поповић на његов писмени налаз и мишљење, оцењујући да је стручни саветник свој налаз и мишљење, и укупан износ штете на објекту, утврдио непотпуно, јер својим налазом и мишљењем није обухватио и обрачунао вредност свих неопходних радова на санацији објекта. Суд није прихватио наводе из изјашњења стручног саветника одбране судског вештака Бранка Павловића са главног претреса, нити примедбе бранилаца окривљених на писмени налаз и мишљење судског вештака грађевинске струке Војислава Поповића од 06.03.2019. године, да је судски вештак Војислав Поповић у свом налазу и мишљењу приказао као нужне радове и оне радове које није било неопходно вршити у сврхе санације објекта, као на пример замену неоштећених површина под керамиком, опреме у купатилу и слично, закључујући да се приликом замене оштећених површина у објекту не може вршити само делимична замена потпуно оштећених површина, а да остану делимично оштећене или неоштећене површине, као што су се примедбе односиле на површине под керамиком у објекту.

Суд је у целости прихватио налаз и мишљење судског вештака електро-струке Ане Милосављевић од 12.03.2019. године којим је наведени вештак утврдила висину штете на електроинсталацијама у предметном објекту оштећеног, износ од 291.363,07 динара. По оцени суда наведени налаз и мишљење је сачињен према правилима струке, наведени налаз је сачињен потпуно, методолошки исправно те на основу прегледа стамбеног објекта и на основу валидне документације, пројекта за легализацију – извештају затеченог стања објекта из 2016. године. Писменим налазом и мишљењем судског вештака електро-струке Ане Милосављевић од 12.03.2019. године, у табеларном делу истог приказане су врсте и количине електро каблова и електро опреме коју је било неопходно инсталирати у наведеном објекту након пожара, судски вештак је објаснила да је количине радова утврдила на основу норматива за електрорадове у грађевинарству и у складу са препорукама Привредне Коморе Србије и препорукама Инжењерске Коморе Србије, а да је вредност радова и вредност материјала утврдила на основу норматива за електрорадове у грађевинарству, а све у складу са утврђеним чињеничним стањем приликом прегледа објекта и увида у пројекат за легализацију наведеног објекта из 2016. године.

Суд није прихватио примедбе ангажованог стручног саветника одбране Миодрага

Стојковића, сталног судског вештака за област електротехнике, које је истакао на налаз и мишљење судског вештака Ане Милосављевић од 12.03.2019. године. Наиме, наведени стручни саветник је у својим писменим примедбама, а потом приликом изјашњења на главном претресу изнео низ паушалних примедби које није аргументовано образложио, нити се том приликом изјаснио које инсталације у објекту оштећеног су пожаром уништене, учињене неупотребљивим, које инсталације је нужно заменити, којим материјалом, о вредности радова, о вредности материјала, као ни о износу укупне штете причињене на електроинсталацијама у објекту оштећеног. Дакле, стручни саветник Миодраг Стојковић је својим примедбама указао да је количина каблова које је у објекту требало уградити након пожара је предимензионирана, а не наводи количину каблова које је стварно требало уградити, наводи да је количина електроопреме, утичница, прекидача, светиљки и слично, нереално увећана, а да при томе не наводи коју количину је стварно требало уградити приликом отклањања последица од пожара. Наведени стручни саветник наводи да се приликом обрачуна вредности радова и материјала на успостављању нове електроинсталације на објекту након пожара, не могу користити нормативи у грађевинарству нити препоруке Привредне и Инжењерске Коморе, а при томе не наводи који прописи и нормативи би се требали примењивати. Суд због наведеног није прихватио примедбе ангажованог стручног саветника одбране, судског вештака Миодрага Стојковића, као и његова изјашњења на главном претресу, због тога што се паушално, неаргументовано изјашњавао, и због тога што ни за једну своју тврдњу везану за утврђивање висине штете на електроинсталацијама објекта оштећеног, насталу након пожара, није поткрепио ни једним аргументом нити доказом.

Суд није прихватио наводе из одбране окривљеног Драгољуба Симоновића да он није имао никаквог мотива да затражи од окривљеног Владимира Михаиловића да пронађе неко лице које би оштећеном Милану Јовановићу, зарад опомене, запалило аутомобил. Суд наведено није прихватио јер је сам окривљени Драгољуб Симоновић, изјашњавајући се пред замеником јавног тужиоца Другог основног јавног тужилаштва у Београду, на записник од 27.01.2019. године, изјавио следеће: "Наш однос датира још од пре 20 година, колико се познајемо. Ми смо пре свега комшије, знамо се из кафане и шах клуба у који смо заједно једно време ишли да играмо шах, где сам ја видео каквог је он темперамента, јер кад изгуби живчан је и пргав, ту сам схватио да има преку нарав. Наш однос бих описао као нормалан, све до 2013/2014 године, када је почела да се ради гасификација и канализација на терану, која је обухватала и улицу Гробљанску у којој се налази кућа оштећеног Јовановића. Он је био противник тога, док су други људи прихватили да се под условима који су им понуђени, прикључе на гасовод и канализацију, он је тврдио да је све то нелегално, у том времену се удружује са Жељком Маторчевићем, који је писао за "Жиг Инфо" и тада почиње прљава и жестока кампања против мене. Задњих 3-4 године Јовановић води опсесивно кампању против мене, омаловажава ме, прво је то било везано за политику и моја уверења, па после је то постало лично, јер је у то укључио и моју породицу". Поред наведеног, на исти записник, окривљени Драгољуб Симоновић се изјаснио и следеће: "Наиме, ја сам се са Владом (окривљени Владимир Михаиловић), крајем лета или почетком јесени срео у центру Врчина, позвао ме је да одемо и седнемо. У кафићу смо попили кафу и током разговора Влада је питао да ли бих ја могао нешто да помогнем како би његова супруга Јелена Грујић, запослена у општини Гроцка на позицији секретарице заменика председника општине, напредовала у каријери, обећавши да ће то знати да цени. Влада је даље започео причу питајући ме о Милану Јовановићу и Жељку Маторчевићу и зашто ме они пљују кроз своје новинарске текстове на порталу "Жиг Инфо". Ја сам му рекао да Милан Јовановић према мени гаји патолошку мржњу. Он ми је рекао да можда он може да ми

помогне и да пронађе решење како би ме они оставили на миру. Дакле, из напред наведеног је очигледно да је окривљени Драгољуб Симоновић имао мотива да ангажује окривљеног Владимира Михаиловића да пронађе неко лице које би ради опомене оштећеном Јовановићу запалио аутомобил.

Предметно кривично дело које се окривљенима ставља на терет, у свом основном облику као кривично дело Изазивање опште опасности из члана 278. став 1. Кривичног законика и у свом тежем облику као кривично дело Тешка дела против опште сигурности из члана 288. став 1. Кривичног законика, нема прописан елемент дела који се тиче својства оштећеног тим кривичним делом. У конкретном случају, за предметно кривично дело у свом основном или тежем облику, као заштићено добро је имовина грађанина, човека, без обзира на занимање, односно професију оштећеног, тако да је суд оценио да навод предметног оптужног предлога да је у конкретном случају оштећени Милан Јовановић новинар не представља битан елемент кривичног дела ни у основном, ни у тежем његовом облику, па суд током предметног кривичног поступка ту околност – да ли је оштећени Милан Јовановић новинар или није, није ни доказивао, па је у диспозитиву изреке пресуде којом се описује чињенични опис дела изоставио одреднице оптужног акта које се тичу означавања професије оштећеног Милана Јовановића. Из наведених разлога, суд није даље ценио наводе одбране која је оспоравала Милану Јовановићу, као оштећеном, својство новинара.

Суд није прихватио наводе из одбране окривљеног Драгољуба Симоновића да се одлука суда не може засновати на исказу окривљеног Владимира Михаиловића који је дао на записник Другог основног јавног тужилаштва у Београду, дана 24.01.2019. године, због тога што је окривљени Владимир Михаиловић тај исказ дао под обманом, односно да је тај исказ дао јер је од стране поступајућих полицијских службеника и поступајућег заменика јавног тужиоца Другог основног јавног тужилаштва у Београду обманут тако што му је обећано да ће, уколико призна извршење кривичног дела за које се терети, бити осуђен на казну затвора од шест месеци са употребом електронског надзора и да неће изгубити посао.

Наиме, одредбама из чл. 313. до 319. Законика о кривичном поступку прописана је процедура закључења споразума о признању кривичног дела између јавног тужиоца и окривљеног. До споразума о признању кривичног дела у смислу претходно наведених одредаба Законика о кривичном поступку може се доћи само након преговора о закључењу тог споразума између окривљеног и поступајућег тужиоца. Када се окривљени и поступајући тужилац уз обавезно присуство браниоца окривљеног усагласе о условима споразума о признању кривичног дела, по свим његовим битним елементима прописаних одредбом из члана 314. ЗКП, долази до потписивања тог споразума од стране окривљеног и његовог браниоца и поступајућег тужиоца. Тако закључени споразум о признању кривичног дела између окривљеног, његовог браниоца и поступајућег тужиоца нема правно дејство све док га не размотри суд и одлучи о истом у смислу одредаба из чл. 315, 316, 317. и 318. ЗКП. Дакле, ни споразум о признању кривичног дела који је закључен између окривљеног и његовог браниоца, са једне стране, и поступајућег тужиоца, са друге стране, нема правно дејство, што значи да никога не обавезује све док такав споразум не прихвати суд својом пресудом у смислу одредби из члана 317. ЗКП. Имајући у виду претходно, ако је између окривљеног Владимира Михаиловића и тада његовог браниоца по службеној дужности адвоката Милоша Митровића преговарано са тужиоцем у погледу закључења споразума о признању кривичног дела, чији је само један део одлука о кривичној санкцији, и ако је током тог преговарања од стране тужиоца

поминьана казна затвора од шест месеци са електронским надзором, таква понуда никога није обавезивала, нити је могла обавезати, све док не дође до писменог закључења споразума о признању кривичног дела и док га суд не прихвати својом пресудом. Овде посебно указујемо на чињеницу да је окривљени Владимир Михаиловић свој исказ пред тужиоцем који је дао дана 24.01.2019. године, када је у потпуности признао извршење кривичног дела, потврдио својим исказом који је након тога поново дао пред тужиоцем дана 19.02.2019. године, изјаснивши се да у потпуности остаје код одбране коју је изнео дана 24.01.2019. године. Зашто се наведено поминье, због тога што након протека периода од 24.01.2019. године када је окривљени Владимир Михаиловић признао извршење кривичног дела, па до 19.02.2019. године када се поново изјашњавао пред тужиоцем и изјаснио да у свему остаје код одбране од 24.01.2019. године, а да у том периоду од 26 дана ни окривљени, ни његов тада бранилац по службеној дужности адвокат Милош Митровић, нису иницирали закључење споразума о признању кривичног дела са поступајућим тужиоцем, што указује на то да озбиљних преговора о закључењу споразума о признању кривичног дела између окривљеног Владимира Михаиловића и поступајућег тужиоца није ни било. Ако је, по тврдњама окривљеног Владимира Михаиловића, свој исказ дана 24.01.2019. године дао под обманом да ће доћи до закључења споразума и да ће за кривично дело за које се терети добити казну затвора од шест месеци са употребом електронског надзора и да неће изгубити посао, а да до закључења споразума који је наводно очекивао, није дошло ни у наредних 26 дана, суд се пита зашто је тада 19.02.2019. године пред тужиоцем остао код исказа који је дао 24.01.2019. године, јер је већ тада било извесно да до споразума који је наводно очекивао није дошло.

Суд није прихватио наводе из одбране окривљеног Драгољуба Симоновића да се одлука суда не може засновати ни на исказу окривљеног Игора Новаковића који је дао пред замеником јавног тужиоца Другог основног јавног тужилаштва у Београду на записник од 24.01.2019. године. Одбрана тврди да је наведени записник, односно исказ окривљеног са тог записника, као доказ прибављен на незаконит начин. Тврде да је тог дана 24.01.2019. године пре саслушања пред тужиоцем окривљени Новаковић Игор из притворске јединице Окружног затвора у Београду извођен и одведен у просторије полиције у Макишу, где је од стране присутних полицијских службеника уцењен тако што је од њега тражено да, изјашњавајући се пред тужиоцем које тек предстоји, каже: „Да је целу причу око паљења возила оштећеног Милана Јовановића организовао окривљени Драгољуб Симоновић“ као и да даље каже: „Да су се сви окривљени - Симоновић, Михаиловић, Новаковић и Маринковић пре извршења дела састали и договорили о начину извршења истог“. Истога дана када је, наводно, окривљени Игор Новаковић након незаконитог извођења из Окружног затвора у Београду спроведен у полицијске просторије у Макишу и од њега тражено да се пред тужиоцем изјасни као што је претходно наведено, окривљени Новаковић Игор је након тога, у наставку тога дана, испитан пред замеником јавног тужиоца Другог основног јавног тужилаштва у Београду и том приликом ништа од онога што је навео да му је у полицији сугерисано да каже – није рекао. Наиме, изјашњавајући се на записник од 24.01.2019. године, пред поступајућим замеником јавног тужиоца Другог јавног тужилаштва у Београду окривљени Новаковић Игор није рекао да је целу причу везану за догађај од 12.12.2018. године, паљење возила оштећеног, организовао окривљени Драгољуб Симоновић, нити да су се сви остали окривљени пре извршења кривичног дела састали и заједно договорили око извршења кривичног дела. Ништа од тога што му је, наводно, сугерисано у полицији да каже, окривљени Игор Новаковић није рекао приликом саслушања пред замеником јавног тужиоца Другог основног јавног тужилаштва у Београду на записник

од 24.01.2019. године, код које одбране, односно тог исказа је остао и приликом поновног саслушања пред тужиоцем дана 20.02.2019. године.

Суд није прихватио наводе из одбране окривљеног Драгољуба Симоновића да током предметног кривичног поступка није разјашњено по ком правном основу поступајући тужилац на саслушање позива окривљеног Владимира Михаиловића дана 24.01.2019. године, а потом и дана 19.02.2019. године, због чега на саслушање позива окривљеног Игора Новаковића дана 23.12.2018. године, потом дана 24.01.2019. године, а потом и дана 20.02.2019. године, желећи тиме да укаже на то да је саслушање наведених окривљених у означеним терминима нису иницирали окривљени, нити је поступајући заменик јавног тужиоца Другог основног јавног тужилаштва у Београду објаснио шта је био разлог да окривљеног Владимира Михаиловића на саслушање позива два пута, а окривљеног Игора Новаковића три пута, те да се ради о незаконитом поступању заменика јавног тужиоца Другог основног јавног тужилаштва у Београду. Одредом из члана 86. ЗКП-а утврђена су правила о саслушању окривљеног у кривичном поступку. Наведеним одредбама се не искључује право органа поступка да окривљеног саслушава више пута. Одредбом из става 4. члана 86. ЗКП-а остављена је могућност да се окривљени позове и поново саслуша, иако је претходно саслушан. Поред наведеног, одредбом из члана 298. став 1. ЗКП-а прописано је да истрагу спроводи надлежни Јавни тужилац, што значи да он руководи поступком истраге, да он одлучује о истражним радњама које ће предузимати током спровођења истраге, у конкретном случају истражних радњи, тако да суд сматра да тиме што је током спровођења предметних истражних радњи, два пута позвао на саслушање окривљеног Владимира Михаиловића и три пута позвао на саслушање окривљеног Игора Новаковића, није прекршена ни једна одредба Законика о кривичном поступку, посебно имајући у виду да су предметна саслушања окривљених спроведена у складу са правилима ЗКП-а, у присуству њихових бранилаца и да су сваки позив на саслушање прихватили и нису имали било каквих примедби на поступање тужиоца приликом тих саслушања, нити су њихови браниоци имали било каквих примедби, што се види из садржаја наведених записника о саслушању окривљених.

Суд није прихватио навод из одбране окривљеног Драгољуба Симоновића да су, супротно одредбама члана 406. став 1 ЗКП-а у доказном поступку, прочитани искази сведока Добрице Вујића, Милоша Савића и Уроша Максимовића, које су дали пред замеником Другог ОЈТ-а у Београду. Тачно је да је суд у доказном поступку прочитао записник о испитивању сведока Добрице Вујића Кт.бр. 5425/18 од 12.02.2019. године, записник о испитивању сведока Милоша Савића Кт.бр. 5425/18 од 05.03.2019. године и записник о испитивању сведока Уроша Максимовића Кт.бр. 5425/18 од 06.03.2019. године, чему се нико од окривљених, нити бранилаца окривљених, није успротивио нити истакао примедбу. Поред наведеног, одлука суда у овој кривично правној ствари, у погледу ни једне релевантне чињенице од значаја за доношење одлуке, није заснована на исказима наведених сведока. Наиме, сведок Добрица Вујић се изјашњавао у својству сведока на околности његовог односа са оштећеним Миланом Јовановићем и његовим истраживачким новинарством везаним за делатност портала "Жиг Инфо", сведок Милош Савић се изјаснио да нема никаквих сазнања о предметном догађају (пожару од 12.12.2018. године), и сведок Урош Максимовић се изјашњавао на околности свог личног односа са окривљеним Драгољубом Симоновићем и оштећеним Миланом Јовановићем, тако да је исказе наведених сведока суд оценио као ирелевантне у предметном кривичном поступку, и на исказима наведених сведока није заснована одлука суда.

Суд није прихватио наводе из одбране окривљеног Владимира Михаиловића да исти, као посредни подстрекач, у предметном кривичном поступку не може кривично одговарати, имајући у виду да концепт посредног подстрекавања просто није примењив и да не постоји судска пракса према којој је било ко осуђен као посредни подстрекач. Одбрана указује да је према наводима предметног оптужног акта непосредни извршилац конкретног кривичног дела окривљени Маринковић Александар, и да је према наводима истог оптужног акта неспорно да у периоду пре извршења предметног кривичног дела, није било никаквог контакта између окривљеног Владимира Михаиловића и непосредног извршиоца дела окривљеног Александра Маринковића, па тако, окривљени Владимир Михаиловић, није могао својим подстрекавањем, кога није ни било, код окривљеног Александра Маринковића створити вољу и свест да изврши предметно кривично дело. По оцени овога суда, подстрекавање може бити посредно, односно преко више лица када се сви они јављају као посредни подстрекачи. У том случају подстрекавање се увек односи на конкретно кривично дело и при томе није неопходно да подстрекач лично познаје извршиоца. Такође, извршилац не мора познавати подстрекача нити мора бити свестан да је његова одлука да изврши кривично дело настала под утицајем подстрекача. Предњи став суда се заснива на правној научној теорији, као и на одлуци Врховног суда Србије Кж. 873/86. Предњи став суда се заснива и на логичном закључивању, односно, на чињеници да када би се прихватило да нема посредног подстрекавања као облика саучесништва у извршењу кривичног дела, тада би сваки наручилац извршења кривичног дела, ангажовањем више посредника, избегао кривичну одговорност за саучесништво у извршењу кривичног дела, што би било недопустиво.

Суд није прихватио наводе из одбране окривљеног Владимира Михаиловића да му је повређено право на одбрану тиме што му је суд ускратио право да се поново изјасни на околности извршења кривичног дела, када је то окривљени и његов бранилац затражио на главном претресу одржаном дана 11.01.2021. године. Наиме, на наведеном главном претресу поступајући судија је позвао окривљене и браниоце окривљених да се изјасне поводом извршених писмених измена предметног оптужног предлога Другог ОЈТ-а у Београду од 26.10.2020. године, речима "ја сам дужан да Вас позовем да се изјасните поводом измена оптужног акта тужилаштва, проверио сам сви, и браниоци и окривљени су добили писмене измене оптуженог предлога од 26.10.2020. године, ко се јавља за реч". На предњи позив поступајућег судије за реч су се јавили бранилац окривљеног Владимира Михаиловића адвокат Зора Добричанин Никодиновић и браниоц окривљеног Драгољуба Симоновића адвока Ивица Вуковић, који су захтевали да се од стране суда наложи поступајућем тужиоцу да им предметне измене оптужног акта достави у интегралном тексту а не у облику, како је то учињено, наводима шта се у ком реду оптужног акта брише а шта се у ком реду уноси. Суд је, оценивши да су измене предметног оптужног предлога од 26.10.2020. године по свом садржају незнатне, да су јасне и разумљиве, одбио предлог напред наведених бранилаца да наложи поступајућем тужиоцу да им накнадно достави измене оптужног акта у интегралном тексту. Поступајући судија је након предњег изјашњења бранилаца адвоката Зоре Добричанин Никодиновић и адвоката Ивице Вуковића, питао да ли се још неко јавља за реч поводом измењеног оптужног акта, па како се нико није јавио, поступајући судија је констатовао да нема и наставио доказни поступак.

На истом главном претресу бранилац окривљеног Владимира Михаиловића је, након што је поступајући судија прочитао писмене доказе из списа предмета које ће користити при доношењу одлуке, затражила да се њеном брањенику окривљеном

Михаиловић Владимиру достави сређен оптужни акт те да он након тога жели о истом да се изјасни, поступајући судија је поново одбио предлог одбране да се окривљеном Владимиру Михаиловићу достави измењени оптужни акту у интегралном тексту, а потом закључио доказни поступак. Након што је закључен доказни поступак, бранилац окривљеног Владмира Михаиловића адвокат Зора Добричанин Никодиновић је затражила да се поводом измењеног оптужног акта, омогући окривљеном Владимиру Михаиловићу да се изјасни, и да он жели да се изјасни иако му није достављен измењени оптужни акт у интегралном тексту, што је суд одбио руководећи се одредбом из члана 411. ЗКП-а којима је прописано: "после измене, подношења нове, или проширења оптужнице, странке и бранилац могу предложити допуну доказног поступка у односу на чињенице које таква оптужба садржи и које у ранијем току поступка нису биле предмет доказивања. Ако нико не предложи допуну доказног поступка или предлог буде одбијен, председник већа ће објавити да је доказни поступак завршен". У конкретном случају измене предметног оптужног акта Другог ОЈТ-а у Београду од 26.10.2020. године, нису се тицале ни једне радње извршења кривичног дела које се окривљенима стављају на терет, нити у погледу времена, нити у погледу места, нити у погледу начина извршења кривичног дела. Извршене измене предметног оптужног акта нису садржале ни једну чињеницу која је од значаја за правну квалификацију дела које се окривљенима ставља на терет, па је захтев браниоца окривљеног Владимира Михаиловића, адвоката Зоре Добричанин Никодиновић да се окривљеном достави интегралан текст измена оптужног акта, по оцени суда срачунат на одуговлачење кривичног поступка у намери избегавања кривичне одговорности окривљеног Владимира Михаиловића, и представљао је покушај злоупотребе процесних права.

Суд није прихватио наводе браниоца окривљеног Александра Маринковића, адвоката Николе Михајловића да се записник о саслушању окривљеног Александра Маринковића пред замеником Другог ОЈТ-а у Београду Кт.бр. 5368/18 од 23.12.2018. године, не може користити као доказ јер је исти прибављен на незаконит начин, имајући у виду да је предметно саслушање окривљеног Александра Маринковића спроведено у просторијама Полицијске станице у Младеновцу, дакле на територији на којој заменик Другог ОЈТ-а у Београду није имао овлашћења да поступа, а да за поступање није прибавио одобрење надлежног Основног јавног тужилаштва у Младеновцу. Суд наведено није прихватио из разлога што је у доказном поступку прибавио писмено изјашњење Основног јавног тужилаштва у Младеновцу број 520/2020 од 25.08.2020. године, којим извештајем се потврђује да је поступајући тужилац имао сагласност Основног јавног тужилаштва у Младеновцу да дана 23.12.2018. године на територији у надлежности тог тужилаштва, у Полицијској станици Младеновац саслуша окривљеног Александра Маринковића, због чега је одбијен предлог браниоца да се предметни записник извдоји из списа предмета као незаконит доказ.

Суд није прихватио наводе из одбране окривљеног Владимира Михаиловића дате на главном претресу када је тврдио да окривљени Драгољуб Симоновић од њега није тражио да пронађе некога да запали аутомобил оштећеног Милана Јовановића, већ да је он сам донео одлуку да пронађе неко лице које ће оштетити, а не запалити возило оштећеног Милана Јовановића, да је у те сврхе затражио од окривљеног Игора Новаковића да пронађе неко лице које би оштетило возило оштећеног, гребањем, префарбавањем, лупањем стакала, јер је процењено да је окривљени Владимир Михаиловић на наведени начин хтео да умањи интензитет своје криминалне делатности у извршењу предметног кривичног дела и ради избегавања кривичне одговорности, не спорећи да је учинио кривично дело, блаже дело за које би га следовала блажа кривична

санкција. Одбрана окривљеног Владимира Михаиловића дата на главном претресу је неприхватљива и због тога што је нелогично и неживотно да његовим посредовањем, наредни посредник као и извршилац кривичног дела предузму већи интензитет криминалних радњи од оних које су од њих тражене, да се запали аутомобил уместо да се само оштети.

Из истих разлога суд није прихватио одбрану окривљеног Игора Новаковића изнету на главном претресу, када се изјаснио да је на захтев окривљеног Владимира Михаиловића пронашао лице које је спремно да изврши тражену радњу, окривљеног Александра Маринковића, од кога је тражио да се "сјебе" возило оштећеног, а да га је овај запалио. Нити је животно нити је логично.

Суд није прихватио приговор бранилаца окривљеног Драгољуба Симоновића, да је поступајући судија незаконито одлучио о одбацивању захтева за његово изузеће који је поднет од стране бранилаца окривљеног Драгољуба Симоновића, адвоката Виктора Гостиљца и Ивице Вуковића 01.02.2021. године, као и захтева за изузеће председника Другог основног суда у Београду Татјане Јеремић поднет 01.02.2021. године, од стране бранилаца окривљеног Драгољуба Симоновића, адвоката Ивице Вуковића и Виктора Гостиљца, и захтев за изузеће председника Другог основног суда у Београду Татјане Јеремић од 01.02.2021. године поднет од стране браниоца окривљеног поднет од стране адвоката Ивице Вуковића од 01.02.2021. године.

Имајући у виду да је решењем заменика председника Другог основног суда у Београду, Посл.бр. Су.VII 39-8/2021-2 од 12.01.2021. године, одбијен као неоснован захтев браниоца окривљеног Владимира Михаиловића, адвоката Зоре Добричанин Никодиновић, да се поступајући судија Славко Жугић изузме од поступања у предмету 8 К.бр. 324/19, јер је утврђено да не постоје околности прописане одредбом из члана 37. став 2. ЗКП-а које изазивају сумњу у непристрасност судије, те да је након тога заменик председника Вишег суда у Београду, својим решењем Су.VII-39 број 43/2021 од 26.01.2021. године одбацио захтев браниоца окривљеног Владимира Михаиловића, адвоката Зоре Добричанин Никодиновић, за изузеће поступајућег судије Славка Жугића, за изузеће председника Другог основног суда у Београду Татјане Јеремић и заменика председника судије Дејана Гарића, и за изузеће председника Вишег суда у Београду Александра Степановића, од поступања у предмету Другог основног суда у Београду К.бр. 324/19, те да су након тога браниоци окривљеног Драгољуба Симоновића дана 01.02.2021. године, поднели три захтева за изузеће поступајућег судије Славка Жугића, те председника Другог основног суда у Београду Татјане Јеремић, то је поступајући судија у смислу одредбе из члана 41. став 4. ЗКП-а решењем које је усмено саопштио и образложио на главном претресу од 01.02.2021. године, одбацио предметне захтеве за изузеће. Наиме, одредбом из члана 41. став 4. ЗКП-а прописано је да "ако је поступљено противно одредбама из члана 39. став 3. и 5. овог Законика, захтев ће се у целини или делимично одбацити решењем које доноси, од отварања заседања, веће у чијем саставу може бити и судија чије изузеће се тражи". Како је о изузећу поступајућег судије и изузећу председника Другог основног суда у Београду, због не постојања разлога из члана 37. став 2. ЗКП-а одлучено решењем заменика председника Другог основног суда у Београду, Посл.бр. Су.VII 39-8/2021-2 од 12.01.2021. године, којим је захтев одбијен као неоснован, те да је након тога заменик председника Вишег суда у Београду, својим решењем Су.VII-39 број 43/2021 од 26.01.2021. године одбацио захтев браниоца окривљеног Владимира Михаиловића, адвоката Зоре Добричанин Никодиновић, за изузеће поступајућег судије Славка Жугића, за изузеће председника Другог основног суда

у Београду Татјане Јеремић и заменика председника судије Дејана Гарића, и за изузеће председника Вишег суда у Београду Александра Степановића, од поступања у предмету Другог основног суда у Београду К.бр. 324/19, те како су браниоци окривљеног Драгољуба Симоновића дана 01.02.2021. године поднели три писмена захтева за изузеће, један за изузеће поступајућег судије Славка Жугића, а друга два за изузеће председника Другог основног суда у Београду, то је поступајући судија, прво, одбацио захтев за његово изузеће, јер је о том захтеву већ одлучено претходним решењима заменика председника Другог основног суда у Београду и заменика председника Вишег суда у Београду, и због тога што исти не садрже разлоге за изузеће прописане из одредбе члана 37. ЗКП-а, коју одлуку је донео у складу са овлашћењима из члана 41. став 4. ЗКП-а, сматрајући да су овлашћења председника већа у потпуности идентична са овлашћењима судије појединца према одредбама ЗКП-а, а након тога, како је из наведених разлога одбацио захтев за своје изузеће, одбацио је и два наредна захтева за изузеће председника Другог основног суда у Београду из разлога што исти нема о чему ни одлучивати када је одбачен захтев за изузеће поступајућег судије. На истом главном претресу, браниоц окривљеног Драгољуба Симоновића је, након што је поступајући судија одлучио о три претходна писмена захтева за изузеће поступајућег судије и председника Другог основног суда у Београду, поново усмено на записник поднео захтев за изузеће поступајућег судије, који је поступајући судија својим решењем које је саопштио и образложио усмено на главном претресу, поново одбацио применом одредби из члана 41. став 4. ЗКП-а и наставио са поступком.

Суд је одбио предлог поступајућег заменика Другог ОЈТ-а у Београду, да се у доказном поступку прочита записник о испитивању сведока Миломира Јеротијевића Кт.бр. 5425/18 од 05.03.2019. године, јер је Миломир Јеротијевић на главном претресу испитан као вештак НКТЦ МУП-а Србије. Суд је одбио предлог бранилаца окривљеног Драгољуба Симоновића, да се на главном претресу испитају сведоци Бојан Росић, Горан Кузмановић и Бојан Питулић, на околност да ли су привођени у полицију са захтевом да оптуже Драгољуба Симоновића за паљевину куће Милана Јовановића, јер је суд на основу других проведених доказа поуздано утврдио чињенично стање које се односи на учешће свих окривљених, као саучесника, у паљењу куће оштећеног Милана Јовановића. Суд је одбио предлог да се у својству сведока испита Зоран Ђорђевић, начелник ПС Гроцка и сведок Шћекић Радослав, заменик Командира ПС Гроцка, а на околност да ли је окривљени Драгољуб Симоновић од њих тражио да се открију починиоци дела – изазивање пожара од 12.12.2018. године, оцењујући да провођење тог доказа није од значаја за одлуку суда. Суд је одбио предлог одбране да се у својству сведока испитају Владимир Трајковић и Војкан Милошевић а на околност да ли је портал "Жиг Инфо" медијска кућа и да се на ту околност прибави извештај Агенције за привредне регистре о томе да ли је наведени портал регистрован као медиј, оцењујући да је провођење тог доказа сувишно, с обзиром да својство оштећеног, по занимању и професији, не представља битан елеменат кривичног дела за које се окривљени терете. Суд је одбио предлог одбране да се у својству сведока испитају Јелена Симоновић Станишић и Зорица Симоновић, да ли је у ресторану "Мировица" дошло до разговора између окривљеног Драгољуба Симоновића и окривљеног Владимира Михаиловића, јер је ту околност суд утврдио на основу других проведених доказа, што је посебно образложено у претходном делу образложења ове пресуде. Суд је одбио предлог одбране да се у својству сведока испита Слободан Маринковић на околност да ли је окривљени Драгољуб Симоновић два пута разговарао са окривљеним Владимиром Михаиловићем у кафеу "Спорт", оцењујући да та околност није од утицаја на одлуку суда. Суд је одбио предлог одбране да се у доказном поступку изврши увид у спис Вишег суда у Београду П3.бр. 153/17 и да се на

тај начин утврди да ли је окривљени Симоновић склон решавању конфликата насилним путем, оцењујући да та околност није од значаја на одлуку суда. Суд је одбио предлог одбране да се прибави извштај Народне банке Србије о прикупљању новца на име помоћи оштећеном Јовановић Милану, по свим отвореним рачунима у те сврхе, оцењујући провођење тог доказа непотребним. Суд је одбио предлог одбране да се прибави извштај из Прекршајне евиденције за оштећеног Јовановић Милана на који начин би се утврдило да је претио окривљеном Драгољубу Симоновићу, оцењујући провођење тог доказа непотребним. Суд је одбио предлог одбране да се проведе доказ испитивањем сведока Живадинке Аврамовић на околност да ли је примала ургенције за напредовање супруге окривљеног Михаиловића, оцењујући да је провођење тог доказа непотребно. Суд је одбио предлог одбране да се у доказном поступку у својству сведока испита Јасмина Теофиловић, на околност да ли је оштећени Јовановић вршио притисак да њен син Урош, да исказ пред тужиоцем, оцењујући да је провођење тог доказа непотребно. Суд је одбио предлог одбране да се у доказном поступку у својству сведока испитају Горан Крантић и Живадин Митрић, на околност да ли је оштећени Милан Јовановић претио да се спрема да побије све Симоновиће, оцењујући да је провођење тог доказа непотребно. Суд је одбио предлог одбране да се у својству сведока испита Тања Новаковић, на околност претњи које јој је упутио оштећени Милан Јовановић, оцењујући провођење тог доказа непотребним. Суд је одбио предлог оштећеног Милана Јовановића да се у својству сведока испита Цветановић Марко, супруг Бојане Шијачки, на околност да је окривљени Александар Маринковић позвао Бојану Шијачки да га некуда одвезе, и да се у својству сведока испита Маторчевић Жељко на околност постојања мотива код окривљеног Драгољуба Симоновића да му нешто науди, оцењујући провођење тих доказа непотребним. Суд је одбио предлог одбране да се од Фонда ПИО прибави извештај о томе да ли је оштећени Јовановић, запослен као новинар, оцењујући да је провођење тог доказа непотребно. Суд је одбио предлог одбране да се од ПС Гроцка затражи извештај да ли је оштећени Јовановић поклонио или продао ватрено оружје калибра 7,65 мм, оцењујући да је провођење тог доказа непотребно. Суд је одбио предлог одбране да се одреди комисијско вештачење по вештацима грађевинске и електро струке, сматрајући да је провођење тог доказа непотребно. Суд је одбио предлоге одбране да се у својству сведока испитају Латин Марко, старији командир у Окружном затвору у Београду и Ивковић Предраг, на околност да ли је дана 24.01.2019. године, окривљени Новаковић Игор извођен из притворске јединице у јутарњим часовима, сматрајући провођење тог доказа непотребним, имајући у виду да је та чињеница утврђена другим изведеним доказима, што је образложено у претходном делу образложења ове пресуде. Суд је одбио предлог одбране да се од "Мајкрософта" прибави извештај у вези налаза и мишљења судског вештака Александра Дупала, оцењујући провођење тог доказа непотребно. Суд је одбио предлог одбране да се у својству сведока испита Јавни тужилац ОЈТ-а у Младеновцу, на околност да ли је дао сагласност за поступање заменика Другог ОЈТ-а у Београду, саслушање окривљеног Александра Маринковића на територији ОЈТ-а у Младеновцу, јер је ту чињеницу суд утврдио на основу писменог извештаја тужиоца ОЈТ-а у Младеновцу, што је образложено у претходном делу образложења ове пресуде. Суд је одбио предлоге одбране да се као незаконити докази издвоје записници о саслушању окривљеног Владимира Михаиловић од 24.01.2019. године и окривљеног Александра Маринковића у просторијама ПС Младеновац, оцењујући да се ради о законитим доказима, што је образложено у претходном делу образложења ове пресуде. Суд је одбио предлог браниоца окривљеног Владимира Михаиловића да се он поново саслуша, с обзиром да је такав предлог изнет након што је закључен доказни поступак, што је детаљно образложено у претходном делу образложења ове пресуде.

У поступцима окривљених Драгољуба Симоновића, Владимира Михаиловића и Александра Маринковића, који су децидно описани у делу чињеничног стања које је суд утврдио и презентовао у претходном делу образложења ове пресуде, остварена су сва битна обележја кривичних дела за која су окривљени оптужени, па је суд на основу тога непобитно утврдио да је окривљени Драгољуб Симоновић извршио кривично дело Тешка дела против опште сигурности подстрекавање из члана 288. став 1. у вези са чланом 278. став 1. КЗ-а у вези са чланом 34. КЗ-а, да је окривљени Владимир Михаиловић извршио кривично дело Тешка дела против опште сигурности подстрекавање из члана 288. став 1. у вези са чланом 278. став 1. КЗ-а у вези са чланом 34. КЗ-а, и да је окривљени Александар Маринковић извршио кривично дело Тешка дела против опште сигурности подстрекавање из члана 288. став 1. у вези са чланом 278. став 1. КЗ-а.

Окривљени Драгољуб Симоновић, Владимир Михаиловић и Александар Маринковић, су наведена кривична дела извршили у урачунљивом стању. Урачунљивост окривљених, током предметног кривичног поступка, ничим није довођена у сумњу.

Окривљени су основни облик кривичног дела, кривично дело Изазивање опште опасности извршили са директним умишљајем, били су свесни свога дела, да је исто забрањено и извршење истог су хтели, а у односу на тежу последицу, кривично дело Тешко дело против опште сигурности из члана 288 став 1 КЗ-а, поступали су из нехата, били су свесни да својом радњом могу учинити теже дело, али су олако држали да до тога неће доћи или да ће то моћи спречити.

Имајући у виду да је суд на основу наведених доказа утврдио да је окривљени Драгољуб Симоновић затражио од окривљеног Владимира Михаиловића да нађе неко лице да запали возило оштећеног Милана Јовановића у гаражи, која се налази у улици Гробљанска број 21 у Врчину, да је након тога окривљени Владимир Михаиловић затражио од окривљеног Новаковић Игора да пронађе неко лице да запали возило оштећеног Милана Јовановића, које се налази у гаражи у улици Гробљанска број 21 у Врчину, те да је окривљени Новаковић Игор пронашао лице, окривљеног Александра Маринковића, који је дана 12.12.2018. године, запалио возило оштећених Милана Јовановића и Јеле Дељанин које се налазило у гаражи у улици Гробљанска број 21 у Врчину, очигледно је да су сви наведени окривљени поступали са директним умишљајем, у намери да се запали возило оштећеног Милана Јовановића, што се и догодило дана 12.12.2018. године. Имајући у виду да је окривљени Драгољуб Симоновић тражио од окривљеног Михаиловића да пронађе неко лице да се возило запали у гаражи, на означеној адреси, да је исти такав захтев окривљени Владимир Михаиловић имао према окривљеном Новаковић Игору, и да је Новаковић Игор од окривљеног Александра Маринковића затражио да запали возило у гаражи на означеној адреси, да је сваки окривљени наредном окривљеном објаснио где се налази гаража у којој је требало запалити возило, да је свако од окривљених који је знао где се налази гаража, знао и да наведена гаража са стамбеним објектом оштећеног на истој адреси, представља јединствену грађевинску целину, те да су сваки од окривљених имајући у виду наведено били свесни да паљењем возила које се налази у гаражи и да је гаража саставни део стамбеног објекта оштећеног, били свесни да паљењем возила у гаражи може доћи до паљења саме гараже, а самим тим и стамбеног објекта, са којим гаража представља јединствену грађевинску целину, али су олако држали да до тога неће доћи или да ће то моћи спречити.

Закључивши као напред, суд није прихватио наводе из одбране окривљених да се

њихов умишљај односи само на паљење возила и да су у поступцима окривљених остварена обележја кривичног дела Уништење и оштећење туђе ствари из члана 212. Кривичног Законика, да су окривљени поступали у тој намери, извесно је да им не би био избор да се возило запали у гаражи, јер је у том случају могуће да се паљењем возила запали и гаража, јер је могуће да се паљењем гараже запали и стамбени објекат оштећеног са којим гаража представља јединствену грађевинску целину, већ би им у том случају био избор места где ће се ило запалити, био на отвореном простору, паркингу или неком другом отвореном месту.

Приликом избора врсте и мере кривичне санкције окривљенима за извршена кривична дела суд се руководио свим околностима које су од значаја да кривична санкција буде блажа, односно, строжија, па је с тим у вези имао у виду степен кривице окривљених, побуде из којих су дело учинили, јачину угрожавања заштићеног добра, околности под којима је дело учињено, ранији живот окривљених, њихове личне прилике и њихово држање после учињеног кривичног дела, као и њихов однос према жртви кривичног дела.

Од олакшавајућих околности на страни окривљеног Драгољуба Симоновића, суд је нашао то што исти до сада није осуђиван, што је породичан и отац двоје пунолетне деце.

Од олакшавајућих околности на страни окривљеног Владимира Михаиловића, суд је нашао то што исти до сада није осуђиван те што је породичан, и отац двоје малолетне деце.

Олакшавајуће околности на страни окривљеног Александра Маринковића, суд није нашао.

Од отежавајућих околности на страни окривљеног Драгољуба Симоновића, суд је нашао то што је као подстрекач, саучесник извршења кривичног дела истим делом остварен висок интензитет угрожености заштићеног добра, имовине оштећених Милана Јовановића и Јеле Дељанин и повреде њиховог људског права "на дом" прокламованог Европском Конвенцијом о људским правима и основним слободама, да је кривично дело извршио из ниских побуда, опомене оштећеном Милану Јовановићу да престане да се бави истраживањем његовог рада на позицији председника Општине Гроцка, да је након извршеног кривичног дела показао лош однос према жртви кривичног дела, оштећеном Милану Јовановићу, кога је током изношења одбране на главном претресу називао "декицом, багеристом, курсистом", а у намери омаловажавања истог.

Од отежавајућих околности на страни окривљеног Владимира Михаиловића суд је нашао то што је као подстрекач, саучесник извршења кривичног дела истим делом остварен висок интензитет угрожености заштићеног добра, имовине оштећеног Милана Јовановића и повреде његовог људског права "на дом" прокламованог Европском Конвенцијом о људским правима и основним слободама, да је кривично дело извршио из ниских побуда, да је захтев окривљеног Драгољуба Симоновића да пронађе неко лице које би запалило возило оштећеног прихватио из користољубља, да би тиме обезбедио бољи статус своје супруге запослене у Општини Гроцка, и да у противном, не би остао, без њене плате као друге, уз његову, у породици са двоје малолетне деце, као и да му иначе може помоћи нешто у животу рачунајући на његов утицај и моћ на позицији председника Општине Гроцка.

Од отежавајућих околности на страни окривљеног Александра Маринковића, суд

је нашао то што је исти до сада осуђиван и то пресудом Вишег суда у Београду К.бр. 709/12 од 25.04.2013. године, због кривичног дела из члана 246. став 1. КЗ-а на казну затвора у трајању од 3 године и пресудом Основног суда у Младеновцу К.бр. 251/17 од 20.08.2017. године, због кривичног дела из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, на казну затвора од 8 месеци условно на 2 године, што је као извршилац кривичног дела извршењем тог дела остварен висок интензитет угрожености заштићеног добра, имовине оштећеног Милана Јовановића и повреде његовог људског права "на дом" прокламованог Европском Конвенцијом о људским правима и основним слободама, да је кривично дело извршио из ниских побуда, кривично дело је извршио да би му окривљени Новаковић Игор отписао постојећи новчани дуг и да би посебно извршењем кривичног дела прибавио новчану награду од окривљеног Игора Новаковића.

Одредбом из члана 288. став 1. Кривичног законика, у вези са чланом 278 став 1 Кривичног законика прописано је да ће се учинилац предметног кривичног дела Тешка дела против опште сигурности, казнити затвором од 1 (једне) до 8 (осам) година, а одредбом из члана 34.став 1. Кривичног законика прописано је да "ко другог са умишљајем подстрекне да изврши кривично дело, казниће се казном прописаном за то кривично дело".

Имајући у виду све напред наведено, суд је применом одредбе из члана 288. став 1. у вези са чланом 278. став 1. КЗ-а и одредаба из члана 4, 34, 42, 45 и 54 Кривичног законика и одредбе из члана 424 ЗКП-а,

ОКРИВЉЕНОГ СИМОНОВИЋ ДРАГОЉУБА осудио на казну затвора у трајању од 4 (четири) године и 3 (три) месеца, у коју казну затвора је окривљеном, применом одредбе из члана 63 Кривичног законика урачунао време проведено у притвору по решењу Дежурног судије за претходни поступак Другог основног суда у Београду Кпп.Д.бр. 12/19 од 27.01.2019. године, који му се рачуна од 25.01.2019. године, па до 07.03.2019. године, када му је притвор укинут,

ОКРИВЉЕНОГ МИХАИЛОВИЋ ВЛАДИМИРА осудио на казну затвора у трајању од 4 (четири) године, у коју казну затвора је окривљеном, применом одредбе из члана 63 Кривичног законика урачунао време проведено у притвору по решењу Дежурног судије за претходни поступак Другог основног суда у Београду Кпп.Д.бр. 11/19 од 24.01.2019. године, који му се рачуна од 24.01.2019. године, када је лишен слободе па до 20.02.2019. године, када му је притвор укинут, и

ОКРИВЉЕНОГ МАРИНКОВИЋ АЛЕКСАНДРА осудио на казну затвора у трајању од 4 (четири) године и 3 (три) месеца.

Суд сматра да су казне затвора на које су осуђени окривљени Драгољуб Симоновић, окривљени Владимир Михаиловић и окривљени Александар Маринковић, адекватне степену њихове кривице, интензитету угрожености заштићеног добра, побудама којима су се руководили приликом извршења кривичног дела, околностима под којима су извршили кривична дела и односу према жртви кривичног дела.

Суд сматра да ће се казнама затвора на које су осуђени окривљени, постићи сврха кажњавања, односно остварити како посебна тако и општа превенција.

Како су оштећени Милан Јовановић и Јела Дељанин, према окривљенима

поставили имовинскоправни захтев, те да суд руководећи се начелом ефикасности и економичности овог кривичног поступка, није утврдио коначну висину имовинске штете коју су извршењем кривичног дела претрпели оштећени, то је суд применом одредбе из члана 258 став 4 ЗКП-а оштећене Јовановић Милана и оштећену Јела Дељанин ради остваривања постављеног имовинско правног захтева упутио на парницу.

Применом одредбе из члана 262 став 2 ЗКП-а суд одредио да трошкови овог кривичног поступка падају на терет окривљених Симоновић Драгољуба, Михаиловић Владимира и Маринковић Александра, а да ће о висини трошкова кривичног поступка суд одлучити накнадно посебним решењем.

Приликом доношења ове пресуде суд је ценио и све друге проведене доказе и наводе странака, али их није посебно образлагао, нашавши да нису од утицаја на одлуку суда у овој кривичноправној ствари.

Због свега наведеног одлучено је као у изреци ове пресуде.

Записничар
Татјана Таталовић

С У Д И Ј А
Славко Жугић

ПОУКА О ПРАВНОМ ЛЕКУ:
Против ове пресуде дозвољена је жалба Апелационом суду у Београду, путем овог суда у року од 8 дана од дана пријема писменог отправка исте.